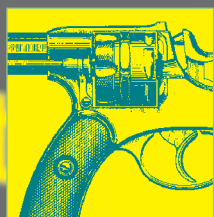

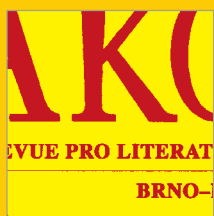
Kulturně společenský
2010 • 4

časopis
na internetu

DOBŘÁ ADRESA

Z obsahu

Podél trati Zdeňka Mitáčka

Zmrtvýchvstání Odilla Stradického
ze Strdic

Katolický magazín postsexuální
revoluce

Obsah:

Přemýšlivci

Jakub Šofar: **Bloudění hvozdy všemi** (4)

Jiří T. Král: **Královiny** (8)

Zdeněk Mitáček: **Podél trati** (10)

Pozorovatelé

Michal Kliment: **Extase československého filmu** (12)

Michal Kliment: **Nástup zvukového filmu versus nástup 3D filmu** (14)

Jaromír Trpký: **Kýč jako bič** (16)

Jaromír Trpký: **Rozvařený film** (16)

Veronika Štefanová: **Pravda o naší minulosti?** (18)

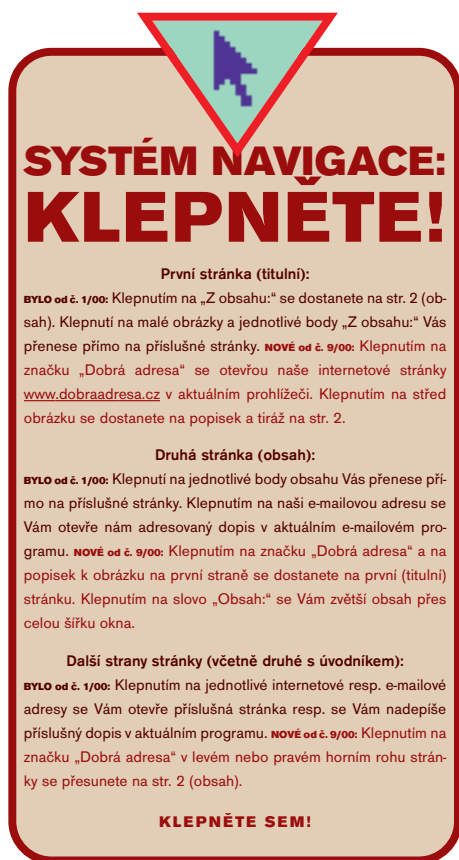
Archiváři

Michal Šanda: **Z antikvariátních banánovek – Světozor** (20)

Odillo Stradický ze Strdic (26)

Příloha

Uhlí - Softkatolický občasník pro postsexuální revoluci (33)

**SYSTEM NAVIGACE:
KLEPNĚTE!**

První stránka (titulní):
BYLO od č. 1/00: Klepnutím na „Z obsahu:“ se dostanete na str. 2 (obsah). Klepnutí na malé obrázky a jednotlivé body „Z obsahu:“ Vás přenesou přímo na příslušné stránky. **NOVÉ** od č. 9/00: Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ se otevřou naše internetové stránky www.dobraadresa.cz v aktuálním prohlížeči. Klepnutím na střed obrázku se dostanete na popisek a tiráž na str. 2.

Druhá stránka (obsah):
BYLO od č. 1/00: Klepnutí na jednotlivé body obsahu Vás přenesou přímo na příslušné stránky. Klepnutím na naši e-mailovou adresu se Vám otevře nám adresovaný dopis v aktuálním e-mailovém programu. **NOVÉ** od č. 9/00: Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ a na popisek k obrázku na první straně se dostanete na první (titulní) stránku. Klepnutím na slovo „Obsah:“ se Vám zvětší obsah přes celou šířku okna.

Další strany stránky (včetně druhé s úvodníkem):
BYLO od č. 1/00: Klepnutím na jednotlivé internetové resp. e-mailové adresy se Vám otevře příslušná stránka resp. se Vám naepíše příslušný dopis v aktuálním programu. **NOVÉ** od č. 9/00: Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ v levém nebo pravém horním rohu stránky se přesunete na str. 2 (obsah).

KLEPNĚTE SEM!

Na titulní stránce: Uhlí č. 9 (k článku na str. 4)

Dobrá adresa, kulturně-společenský časopis na internetu, číslo 4, ročník 11. E-mail: dobraadresa@firstnet.cz. Vydávají Přátelé Dobré adresy. Šéfredaktor: Václav Dvořák. Zástupce šéfredaktora: Štefan Švec. Redakce: Martin Groman, Kateřina Komorádová, Štěpán Kučera, Michal Šanda, Jakub Šofar, Petr Štengl, Martin Vokurka, Pavel Voňka. Grafická úprava a výtvarná redakce: Jakub Tayari. Vystavba internetových stránek: Libor Koudela. Neoznačené fotografie archiv redakce, kresby Corel Corporation. Časopis vychází s laskavou podporou Ministerstva kultury České republiky a Nadace Český literární fond. Redakci nevyžádané rukopisy, kresby a fotografie se nevracejí. Technická podpora studio Grafin a FirstNet a. s.

Vážení a milí,
dnes začneme veršováním:

*Milý Jene Štolbo,
jseš spřízněnej volbou
se Štollem i Skálou!*

*I když vo tom nevíš,
máš úchylku stálou:
voni táhli vlevo,
ty zas doprava;
je to s váma zkrátka
pěkná otrava.*

*Zaživa vás nikdo nečte
a po smrti vám to sečte
někdo z řákejch ÚSTRků
za to, že jste slušnejm lidem
pěkně sprostě, zato s klidem
šli furt po krku...*

„Přečetl jsem si předmluvu Jana Štolby k antologii vydané Dybukkem. Za vážnou polemiku ten text nestojí, za ironickou rýmovačku snad ano“ – tolik básník Jaroslav Čejka k minulému číslu Dobré adresy. A my tedy tiskneme hahaha veršiky autora, který je v tisku persona non grata (viz jeho životopis na Britských listech), protože jako šéfredaktor komunistické Tvorby by ve své době nepochybně udělal totéž. Ona ta doba vůbec byla stejná: tenkrát, když Štoll někoho pohaněl, nikdo ho netiskl, a když dnes Štolba napíše kritickou poznámku, hned je s básníkem utrum. Anebo že by Dybbuk nebyl Dybukk?

Ale dosti ironie, pojďme do toho naprudko. Vždycky když čtu bláboly z pera zneuznaných autorů s rudou knížkou, chce se mi s prominutím blít. Jejich srovnávání současné doby s komunistickou diktaturou je pobuřující. I liberálnější osmdesátá léta nebyla ničím jiným než kriminálem. Absolutní hnus jsou ovšem podobná přirov-

návání konkrétních osobností, jako to učinil Jaroslav Čejka. Srovnávat moc Ladislav Štolla a Jana Štolby a hlavně jejich mravní úroveň může leda mimořádný sprosták.

Korespondenci máme za sebou a přejdeme k tomu, co vás tedy čeká v nynějším čísle. Protože jsme stále za kamny, není dubnová Dobrá adresa nejrozsáhlejší. Jsem ale rád, že vznikla nová pravidelná rubrika Podél trati, v níž se budete potkávat s texty Zdeňka Mitáčka. Vykopali jsme také z hrobu Odilla Stradického ze Strdic a v mimořádné příloze tentokrát přetiskujeme poslední číslo katolického undergroundového časopisu Uhlí, rudy, geologický průzkum, jehož dnes již legendární humor v devadesátých letech oblažoval všech 13 pravidelných subskribentů.

Přeji vám krásný den, co nezničí Obrys-Kmen.

Václav Dvořák

Literární zádrhel

Pavel Řezníček

Flaubert je vynálezcem flobertky

Felliniho felace
v tunelu
vedoucím mezi stádo Przewalského koní

Je to jen konev

Tato rozhodná slova neodrazí entomologa
karborundový měsíc
na horké střeše lunaparku
a slunce plné zmuchlaných punčoch

Komentář k básni

Poznej 10 rozdílů:

Felliniho felace
na cestě
směřující mezi stehna starého kocoura

Je to jen láhev

Tato frivolní slova nerozesmějí správce lunaparku
křemíkový měsíc
na ledovém pozadí entomologa
a slunce vycpané dámskými spodničkami

Karl Thurgau von Jabkowicz

Přemýšlivci

Bloudění hvězdy všemi (4)

3 kuste se někdy procvakat portály, kde se hledají a prodávají knihy. To je jízda! To jsou koalice!

Tak třeba na **knihy.bazos.cz**, poptávka z 26. února 2010. „Koupím knihy: 1) Ransdorf Miroslav *Nové čtení Karla Marxe*, 2) Keller Jan *Vzestup a pád středních vrstev*, 3) Gregor Achille *Příjede Patron*, 4) Herrmann Ignát *Smíšené zboží*.“

Co se v takovéhle hlavě musí odehrávat za dramata?!

Ale pojďme dál, ať nezabloudíme.

Nějak jsem druhý den pracovního týdne (2. března) nemohl dospat a vstával jsem už v 5.30. Běhal jsem po kuchyni jako ohař a nevěděl, co sežrat. Tak jsem si dal radši čtvrt litru kafe a pak zapnul ČT 24. K případu Jiřího Pernese, nového ředitele Ústavu pro výzkum totalitních režimů, tam diskutovali Petruška Šustrová a syn Václava Bendy Patrik. Přeli se, zda je horší být „studentem“ VUMLu (Pernes), nebo funkcionářem SSM (Žáček). Komedie největší. Ani jeden z nich nebyl v SSM, natož aby studoval VUML, ale chytří byli jako stádo lejn. (Je to dobře, má vůbec lejno množné číslo? Ta lejna, asi ano.) Místo aby svorně řekli, že takovému ústavu nemá co šéfovat histo-

rik, protože nejde o vědu. Byl snad Ján Langoš historik? Byl to především „pamětník“ toho všeho, co se tady dělo za panství uhliřské víry, a zdá se, že měl ten talent, že si nepřestal pamatovat. Většina ostatních si nic nepamatuje. Tahle paměť není ani tak o dokumentech, ale hlavně o smradu komunismu, o strachu z komunismu, o pocitech z té doby. To nemá s historickým bádáním vůbec nic společného. On je taky obdobný slovenský ústav daleko lépe nazván: Ústav paměti národa. Ale protože u nás se už o paměti nedá mluvit, tak tam naši marťani nacpali slovo „totalita“, protože o tom nikdo neví, co to je. Slováci mají v čele ústavu, jestli jsem to dobře pochopil, předsedu správní rady; žádného ředitele jsem u nich nenašel. U nás je sice jakoby nejvyšším orgánem Rada ústavu, ale „výkon“ je na řediteli. Jak někdo může třeba pravdivě zkoumat tehdejší „kádrovou práci“, když v těch nezbedných letech zavolala přehazovačka z OV KSČ na nějaký podnik řediteli, aby vydusil toho či onoho. Tam našli nějaký ohebný paragraf a bylo vymalováno. Co na to historik? No že to bylo podle dokumentů všechno v pořádku. Ty vole, to je věda nevěda...

U Jiřího Pernese mně nevadí, že navštěvoval VUML nebo že se o tom ve svém životopise nezmínil. Vadí mi, že je (případně byl) členem politické strany Moravané. A to jsem taky z Moravy.

P. S.: Pár dní po tomto zápisku jsem si opět četl Zábavnou Deníky. Ten si na jednom místě dělá z VUMLu legraci

Zprávy

SPOLKU ČESKÝCH BIBLIOFILŮ
V PRAZE 2/2009

Toto číslo Zpráv je připravováno tak říkajíc v souběhu s obsahově velmi bohatou publikací *Marginálie 2009*. A tak se stalo, že obvyklý okruh příspěvů Zpráv se tentokrát hodně zmenšil a redaktor si najednou připadá jako vydavatel vlastního listu, kde si pokud to přezene, píše od úvodníku až po nekrológ vše vlastními silami.

Já se tohoto modelu nedržel, ale pro zvýšení čtivosti a pestrosti Zpráv jsem několikrát využil možnosti přetisknout články z jiných periodik. Vždy se však snažím, aby se články říkaly našemu předmetu zájmu a nějak uváděl nebo jiným pohledem doplňoval tematiku Zpráv. Sam jsem pak považoval za nutné trochu podrobněji se rozepsat o kulturních událostech roku 2009: výstavách autorů, ač rozličných dobou narození i místem a tématikou tvorby hodně odlišných, přesto podle mého názoru mnoha bibliafilům velmi blízkým – Josefu Váchalovi, Alfredu Kubinovi, Karlu Teigovi a našemu čestnému členovi Jiřimu Anderlovi.

O nekulturních událostech roku 2009 se rozepisovat nebudu, i když za připomenutí stojí mezinárodní ostuda způsobená ubohým klíčováním ministerstva kultury i pražského magistrátu v souvislosti s přípravou architektonického záměru na výstavbu nové Národní knihovny, nevědně pojatým přínosem České republiky za půlročního předsednictví v evropské unii – těmito zviditelněními počínaje a konče třeba dosáti svéráznou kulturní politikou středoevropského hejtmautství. Kam až tato quasikulturní politika (nebojím se nazvat a reasuscitovat již hodně staré přirovnání k Białej duchu za Husáků) – dnes a v příštích letech povede? Zde je odpověď, lépe řečeno předpověď velmi těžká. Příčina je přitom zcela jasná. Za většinou stojí lidé, kteří jsou, když ne legitimaci, zato svým těžkopádným myšlením, stále spojení s režimem, který se hrotil v době, kdy náš spolek slavil teprve osmdesáté výročí trvání. Je to smutné, kam jsme za dalších dvacet let došli. Veselé je naopak konstatování, že lidé, kteří zažili obě totality dvacátého století, se v jednadvacátém století – právě v nadcházejícím roce 2010 – dožívají v plném pracovním nasazení i duševní svěžesti devadesátky – jsou to naši čestní členové, ba i náš dlouholetý předseda – František Dvořák (nar. 7 dubna 1920) a Ludvík Kundera (nar. 22. března 1920). Take o nich nemůže chybět zmínka v tomto čísle.

Přeji Vám pěkné a ničím nerušené čtení.

1

a navrhuje, že by také mohl existovat PUML, čti: Předjitřní univerzita marxismu-leninismu.

Ale pojďme dál, ať nezabloudíme.

Potom jsem si šel cosi koupit na Ládví do prodejny tisku v podchodu metra. Uprostřed místnosti stál starší pán a ajavajoval: Ježíš-márjá, proč ještě tohleto?! Na plakátku, kterým každý den *Mladá fronta DNES* v rámci reklamy připomíná nějaký zásadní článek ze svých stránek, bylo vytištěno: *Paroubek: Spasím hokej!*

Na rozdíl od toho nešťastného pána bych to tak černě neviděl. Přemýšlejme. Kdyby se tak skutečně stalo, J. P. si musí aspoň jednou about kanady a vyjet někde na led. A to už se vytváří prostor, kdy je možno ho u mantinelu, bez porušení pravidel, trochu vybodyčkovat.

Ale pojďme dál, ať nezabloudíme.

S mírným zpožděním vyšly *Zprávy Spolku českých bibliofilů 2/2009*. Bohužel většina článků je převzatá z jiných zdrojů. Mě potěšily texty z Aršíků Josefa Florianana, který v nich drží dál pochodeň svého otce.

Když sv. Pavel mluví o „církvích“, to jenom proto, aby označil místo, kde se věřící nacházejí. Není tam zmínka o církvi evangelické ani protestantské, dokonce ne o husitské nebo Československé! Hus také žádnou církev nezaložil.

(...)

Ekumenická setkání a tzv. bohoslužby, kde stojí arcibiskup a husité za kalvínským stolem, ba i husitská „farářka“ – je činnost naprosto

Když sv. Pavel mluví o „církvích“, to jenom proto, aby označil místo, kde se věřící nacházejí. Není tam zmínka o církvi evangelické ani protestantské, dokonce ne o husitské nebo Československé! Hus také žádnou církev nezaložil.

(...)

Ekumenická setkání a tzv.

bohoslužby, kde stojí arcibiskup

a husité za kalvínským stolem, ba

i husitská „farářka“ – je činnost

naprosto nesmyslná: katolíci

nemohou přijmout učení jinověrců

a husité se nezdají, že by byli ochotni

něco slevit ze svých omylů.

AKORD

REVUE PRO LITERATURU, UMĚNÍ A ŽIVOT

BRNO-PRAHA

ROČNÍK XXVIII

PROSINEC 2009

Kč 25

4

nesmyslná: katolíci nemohou přijmout učení jinověrců a husité se nezdaří, že by byli ochotni něco slevit ze svých omylů.

(Zhoubný ekumenismus. In: 11. Aršíky Josefa Floriana, jaro 1995)

Ale pojďme dál, ať nezabloudíme.

Jedním z „neviditelných“ časopisů je *Akord*, revue pro literaturu, umění a život, navazující na *Akord* založený Jaroslavem Durychem. Iva Kotrlá jako redaktorka se snaží, seč může, bez příspěvků státu, naplnit ho „křesťanskými“ texty. Že to slovo dávám do uvozovek, neznamená, že bych se mu nějak vysmíval, naopak. Chci tím zesílit složitost situace, kdy skupina lidí stojí mimo finanční zdroje jak obecné (státní), tak i zvláštní (katolické). Protože Kotrlá i předseda redakční rady P. František Lízna jsou, aspoň mi to tak připadá, v současné katolické církvi stále v jakési disidentické pozici.

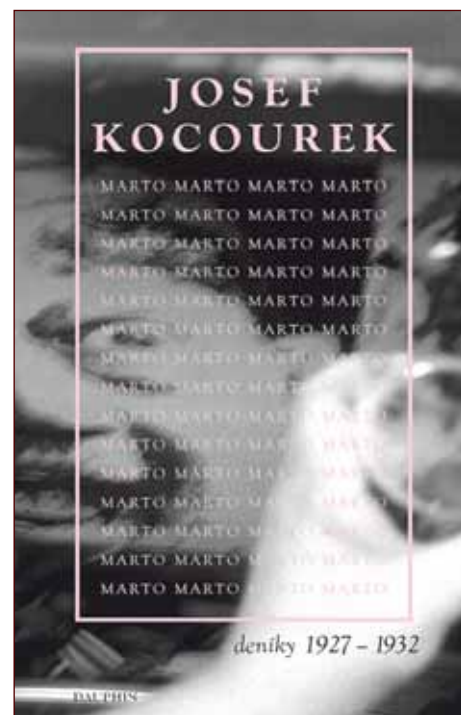
Na *Akordu* se mi líbí, že pravidelně v části *O knihách* píše i o těch, které už vyšly relativně dávno nebo se na ně pozapomnělo. V prosincovém čísle 2009 je tou knihou Brouskovo *Podřezávání větve* (Torst, 1999). Autorovu knihu *Na brigádě* (Toronto, 1977; tu napsal Brousek se Škvoreckým a podrobují zde kritice oficiální básnickou produkci 70. let) využívá k „proměřování“ Brouska. Na to totiž většina autorů zapomíná: když jednou řekneš, že je král nahý, tak bys pak na to neměl zapomínat (ne na to, že je nahý, ale že jsi to řekl taky ty!). *Osobně tvrdý a zřetelný přístup k okupaci, Brousek v kritice laxněji pojal – neboť ho v Německu ztratil. Oproti domovu a tamnímu étosu. Protože ale mohl tisknout, vynikal nastandard(!; J. Š.)ně. Tu se motáme kolem jádra podobného stylu – přece jen málo přesné – kritiky z brigády zahraniční. To jeho dávný přítel Zábrana v Praze je v kritice současníků adresnější – a stručnější, v žité pravdě. Není přitom na brigádě, neboť ty Češi odjakživa trochu, i víc, šidí.*

Ale pojďme dál, ať nezabloudíme.

Jedna z nejpodivuhodnějších figur ve světové politice je libyjský vůdce Muammar Kaddáfí. Ten je v názorech konzistentní jako loch-neska. Teď zase operuje v záporné amplitudě. Vyhlásil válku švýcarským sýrům, čokoládě a nožíkům. Jeho současná fotografie proběhla tiskem a pro nás to znamená velké plus. Až se o něm bude natáčet film, je jisté, kdo ho bude hrát: Pavel Liška. Ne ten zpěvák, ale herec. Z oka mu vypadl! Být Liškou, už si začnu pomalu studovat třísvazkovou *Zelenou knihu*.

Ale pojďme dál, ať nezabloudíme.

Když se o nás někde píše, tak jsme rádi. *Dobrá adresa* i „její“ jednotlivé oudy. Dokonce jsme rádi, i když se píše špatně. Jednak je to důležitá zpráva směrem k nám, jednak i špatné „psaní“ je lepší než žádné, jak říká stará pravda. A většina starých pravd je stále čerstvých.

Jenže jiné to je, když se píšou voloviny a nesmysly... 9. března 2010 zveřejnil *Portál české literatury* článek *Nová čísla tištěných a internetových periodik*, kde je též zmíněno březnové číslo *Dobré adresy*. Autor zde píše: *Na síti si můžete stáhnout Dobrou adresu 3/2010, v níž mj. Jan Štolba kritizuje Antologii české poezie I. díl (Dybbuk).* Je to jak v tom klasickém vtipu o Zikmundovi, jak upálil Husa v Kostnici. Byl to Hanzelka, který naboural Rusa..., atd.

Štolbův článek měl být původně předmluvou do zmíněné antologie, takže ji dost dobře nemohl (a nemůže) kritizovat. Když už někdo neumí ani za tu minutu, co hledí do knihy nebo časopisu, pochopit, o co jde, tak ať jde radši dělat někam *pí ár*, tam se uplatní lépe. Měl jsem kdysi před rokem 1989 takovou kolegyni, která udělala vždyc-ky všechno úplně opačně. Ale v jejím případě bych mluvil o nadání a talentu. V případě výše popsaném nevím. Zkrátka nevím, co už musí člověk s textem udělat, aby si jeho letmý čtenář aspoň přečetl první odstavec.

Ale pojďme dál, ať nezabloudíme.

Někdy buď na konci gymnázia, nebo v prvním ročníku VŠ jsem kamarádil s jednou slečnou z Dobrušky, a ta mi poslala jako

dárek Kocourkovu knihu *Extáze* (1971) z hradeckého krajského nakladatelství Kruh. Nejenže jsem do té doby neměl potuchy o Kocourkovi, ale ani o L. Zívrovi, jehož reprodukce Kocourkovy masky zdobila knihu. To tak vždycky začíná jako sněhová koule a pak se to valí a nabaluje. Tak jsem se taky dostal k jejich dalšímu novopackému spolužákovi, fotografu Hákoví. *Extázi* si na můj popud koupilo dalších cca pět čtenářů. Já si pak postupně sháněl po antikvariátech další Kocourkovy knihy. Ty už pro mě sice nebyly tak „třeskuté“, ale byly od něj.

No a teď dal Michal Jareš do kupy všechny Kocourkovy deníky, které byly v šumperském muzeu (kdo ví, kolik toho je v takových muzeích „zakopáno“). No nádhera, co mám k tomu více napsat! Všechno už napsali recenzenti. Snad dvě věci se nikde neobjevily.

1) Jeho styl, použití slov, koncovek jsou v naprosté většině zápisků současné. Znáte-li dopisy vašich dědů či babiček z té doby, tak tohle je úplně jiná sorta. To je, jako kdybyste si pustili nějaký konverzační film z přelomu dvacátých a třicátých let a všichni by tam mluvili dnešním akcentem, přirozenými hlasy, žádnou tou zpívanou „filmovštinou“.

2) Přestože jde o deníky, možná nejdůležitějším Kocourkovým „médiem“ je dopis – ať už skutečně napsaný, či jen rozepsaný, nebo jen dopis symbolický. Ano, dopis jako symbol, dopis jako tehdejší způsob komunikace (správný vědec se schopností přesného vyjadřování by v tomto jednom obecném dopise uměl vypořádat několik samostatných dopisů, a ještě by je typově rozdělil podle vzniku a podle „adresy“). Dopis, dopisování, pošta – to byl tehdejší internet.

Deníky (s přeryvem) zahrnují časové období od 26. prosince 1926 do 23. června 1932. Tohle je jiné literární zpracování Československé republiky. Nakladatelství Dauphin řádovalo přesně do živého!

Pro pořádek. Josef Kocourek: *Marto. Deníky 1927-1932*. Editor: Michal Jareš. Dauphin, Praha-Podlesí 2009. 543 stran, cena neuvedena.

Ale pojďme dál, ať nezabloudíme.

Na závěr něco hodně optimistického. Dostali jsme se ženou od syna k našim narozeninám lístky na představení *La Putyka* R. Nováka. Do června vyprodáno. Hraje se od 21.00, ani se mi tam moc nechtělo.

No to bych pokadil, kdybych to neviděl. Připadal jsem si jako posunutý v čase, kdy jsem jezdil v polovině sedmdesátých let do Brna na Provázek, když jeho hvězdy ještě tak nesvítily a nehrály na sebe. Po cca 35 letech Novák a jeho parta, složená nejen z herců, ale i ze sportovců a tanečníků, předvádí nový cirkus v české hospodě se stejnou energií a s ještě více nápady. Ať se jdou všechny ty ad hoc herecké soubory, které hrají „zájezdové“ nebo na „ksichtu“ založené kusy, vycpat. Či lépe vymísit. Divadlo se děje v holešovické La Fabrice. Howgh!

Jakub Šofar

Jeho styl, použití slov, koncovek jsou v naprosté většině zápisků současné. Znáte-li dopisy vašich dědů či babiček z té doby, tak tohle je úplně jiná sorta. To je, jako kdybyste si pustili nějaký konverzační film z přelomu dvacátých a třicátých let a všichni by tam mluvili dnešním akcentem, přirozenými hlasy, žádnou tou zpívanou „filmovštinou“.

Královiny

Otázka dne: Kdy se vražda stane nepříjemnou skutečností?

Když přijde řeč na vyhnání Němců, jsou někteří čeští novináři ochotní žonglovat se slovy tak umně, jako by se své řemeslo učili v cirkusu Berousek. Naposledy to v Lidových novinách předvedl Luboš Palata, když se zmínil o knížce česko-německé komise historiků. „Od vydání této knížky se už ani na jedné straně hranic nemohou tvrdit nesmysly – jako že Češi při vyhnání povraždili čtvrt milionů Němců, což desetiletí tvrdili mnozí němečtí politici. Ale také se tam konstatuje, že Češi mají odpovědnost za ztracené životy až třiceti tisíc sudetských Němců. Nepříjemná skutečnost, s níž se musíme naučit žít.“ Hledme, jak se Palatovi mezi dvěma údaji podařilo bez mrknutí oka převléci slovo vražda za slovo odpovědnost. Ono by přece jenom bylo těžké, kdyby se Češi museli učit žít s tím, že zavraždili 30 tisíc Němců. Mnohem lépe se vyrovnává s odpovědností za nepříjemnou skutečnost

– ztracené životy prostě byly důsledkem technických chyb provádějících každou náročnou akci. Díky Palatovi si můžeme s úlevou uvědomit, jaký že to jsme holubičí národ: zatímco všichni kolem nás někdy vraždili, my jsme zabíjeli ostatní tak nějak nedopatřením.

Nic než skromnost aneb Když miss počítá statisíce

Jeden se až doteď domníval, že je mu jasný význam slova skromnost. Ale nebylo tomu tak. Oči mu otevřela někdejší československá miss a nynější manželka miliardáře Bakaly Michaela Maláčová, která v časopise Týden hovořila o své minulosti. „Nikdy jsem neměla motivaci žít si takzvaně na vysoké noze. Stačilo mi, že mám kde bydlet a užívám se. Bydlela jsem v podnájmu a počítala jsem peníze ve statisících. Nikoliv v milionech. A nebyla jsem z toho nešťastná.“ Tak takovou skromnost jeden vážně

„Německý fašistický režim je třeba chápat jako modernizační diktaturu, v níž docházelo k procesům, které významně přispěly například k emancipaci žen či k získání základních sociálních jistot. Jde navíc o diktaturu, která měla velmi silnou podporu vycházející z předchozí historické zkušenosti a často také z národních ideálů, k nimž se hlásila, a které byly odlišné od hitlerovské praxe, jež je zdeformovala. Zločiny této diktatury nelze omlouvat – je ale třeba vidět, že v dnešní době úcta k jejich obětem neexistuje jen sama o sobě jako nějaký projev dobrého srdce, ale má důležitou ideologickou funkci,“

nečekal. Ale asi o ní bude muset také přemýšlet. Bylo mu totiž mezi řečí tajemníkem naznačeno, že je nutné se podstatně uskromnit: „Lorde, máme nouzi, musíme propustit zahradníka pomocníka.“

říše? Rozdíly v myšlení postkomunistických a post-fašistických ideologů jsou totiž tak neviditelné, že by byl div, kdybychom je my ostatní uviděli.

Oběti komunismu bychom uctívat neměli

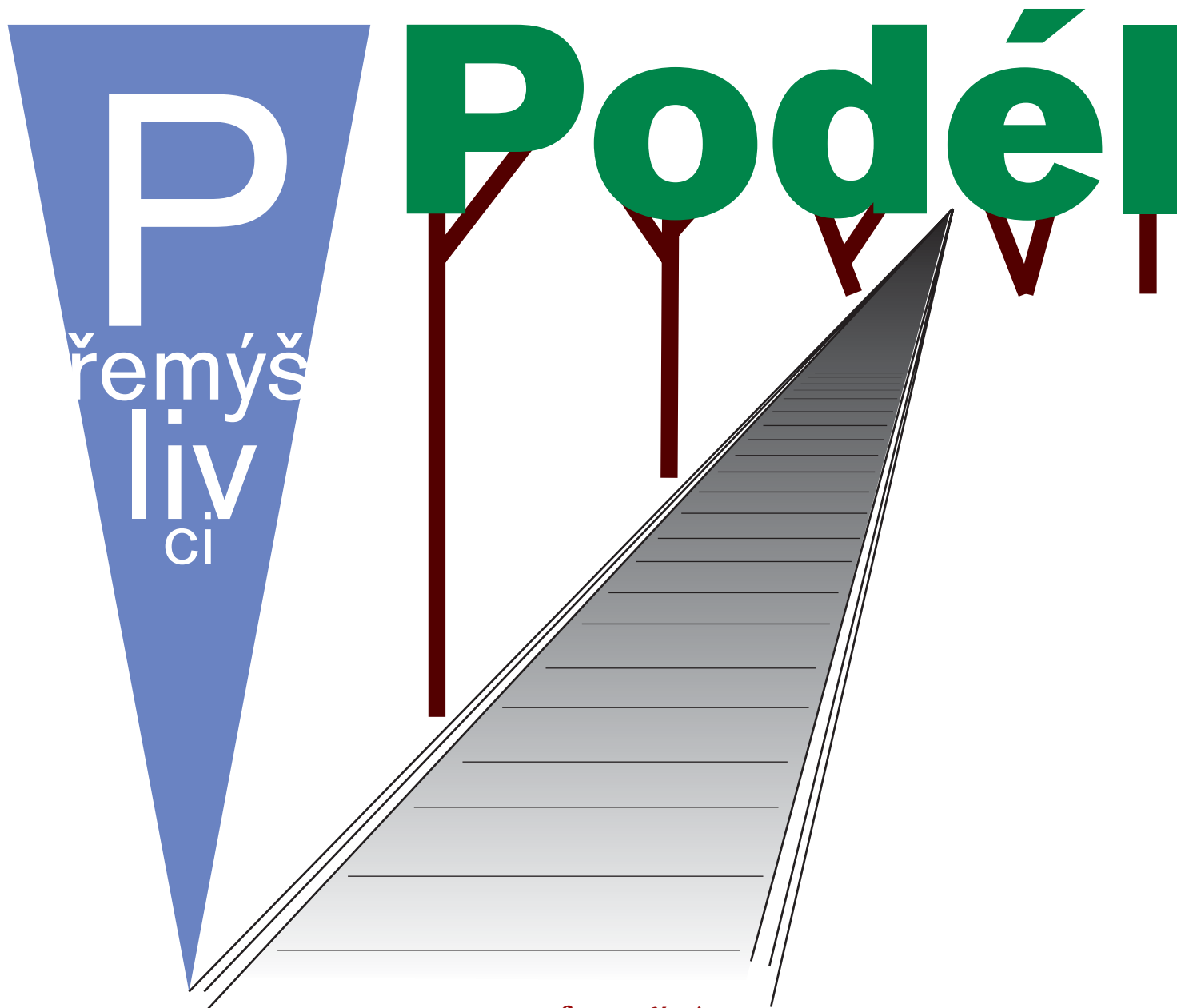
„Německý fašistický režim je třeba chápat jako modernizační diktaturu, v níž docházelo k procesům, které významně přispěly například k emancipaci žen či k získání základních sociálních jistot. Jde navíc o diktaturu, která měla velmi silnou podporu vycházející z předchozí historické zkušenosti a často také z národních ideálů, k nimž se hlásila, a které byly odlišné od hitlerovské praxe, jež je zdeformovala. Zločiny této diktatury nelze omlouvat – je ale třeba vidět, že v dnešní době úcta k jejich obětem neexistuje jen sama o sobě jako nějaký projev dobrého srdce, ale má důležitou ideologickou funkci,“ napsal Ondřej Slačálek v obřádku A2. Vlastně ne, nenapsal, jen používá shodná slova pro hodnocení padesátých let u nás. Podle něj sice režim omezoval „možnosti velké části středních tříd dělat kariéru a svobodně se věnovat svým intelektuálním zájmům“, ale na druhou stranu „modernizoval venkov“. A že měl režim nějaké oběti? Pak je rozhodně máte v úctě jistě jen proto, abyste zamaskovali jeho dobré skutky. Jeden tomu rozumí: na podstatě režimu zkrátka až tak nezáleží (a takové hodnoty, jako je morálka, jsou těžko změřitelné), důležité je, co udělal dobrého. Pouze jediná věc je ovšem tak trochu záhada: Proč se Slačálek a jemu podobní pohoršují nad výroky o zdravé zaměstnanecké politice Třetí

Hledám kamarády za účelem satanismu

Jeden se už nediví různým prapodivným inzerátům, v nichž manželský pár hledá ženu s částečným zdravotním postižením „na masturbaci a orálek“ nebo panna nabízí svoje použité kalhotky („Můžou být i počurané, od menstruační krve nebo se do nich udělám, zkrátka co si přejete.“). Nepřekvapí už ani seriózní podnikatelská nabídka ženy, která hledá kolegyni do privátu, protože „nestíhá“. Že se však na inzerát svolávají už i satanisté (značka: z Brna a okolí), to už jednoho trochu znervózňuje. Nebylo by prosím možné, aby aspoň výzvy k provádění satanistických ceremoniálů a rituálů zůstaly tak nějak neveřejné? Jeden by chtěl, aby se něco v našich životech dělo trochu ve skrytu, jinak totiž brzy nahlédneme, že za každým zbořeným tabu se skrývají jen banality a lékařské diagnózy.

Jiří T. Král

Další glosy najdete na
www.kral.bloguje.cz

Referenční rámec

Z Věsek jsem si přivezl knížky Jakuba Demla. Kdyby dnes někdo napsal knihu, jako je Mé svědectví o Otokaru Březinovi, byl by vůbec brán vážně?

Jedné pacientce v hospici jsem četl z Katolického snu, knížky drobných zamyšlení, kterou Deml vydal v roce 1932. Opravování špatných cest, otec kráčející na své pole a vůbec procházející se krajinou, připravený každý výmol v cestě opravit. Vzpomínala na Roštín, Baťovu školu práce, na poválečnou Prahu.

Jako bych dneska mohl jen v tom tichu přežívat. Je možné za to být vděčný? Hospiců je u nás jen čtrnáct, práce podobná mojí je vzácná. Přitom je pravda, že jsem nikdy nebyl nijak „akční“ pracovník, jen sdílím s umírajícími jejich poutí. Poutí k poslednímu, Bože, pletou se mi slova. Už asi zapomínám. Je smyslem života dosáhnout smíření?

Protože vidím, že ne každý toho smíření dosáhne, a přemýšlím, zda je mojí úlohou v hospici lidem k tomu pomáhat, když sám nejsem zdaleka vyrovnán se vším.

Navštívil jsem o víkendu Uherské Hradiště a Zlín, listoval jsem časopisy, které jsem s kamarády vydával během 90. let. Tehdy jsem se učil myslet od autorů, jako je

trati

Také jsem dnes hovořil o roce 1948 s Ing. S., došli jsme k paralele, že tehdejší mladí straníci svým západem jaksi odpovídají lidem typu Viktora Koženého, Františka Mrázka, Radovana Křejčíře, Tomáše Pitra, Davida Berdycha a dalších, co po sametové revoluci „chopili příležitost za pačesy“. Jako by podobné změny otevřely příležitosti tomu typu lidí, jejichž osudem je dělat věci po svém, „moderně“, jednat z pozice síly pro co nejjistější vlastní prospěch.

Jakub Deml, ale doba takovému myšlení nepřeje. To jsem pochopil už před deseti lety, kdy jsem své recenze nosil do časopisu Host a byl tam všem redaktorům pro smích.

Také jsem dnes hovořil o roce 1948 s Ing. S., došli jsme k paralele, že tehdejší mladí straníci svým západem jaksi odpovídají lidem typu Viktora Koženého, Františka Mrázka, Radovana Křejčíře, Tomáše Pitra, Davida Berdycha a dalších, co po sametové revoluci „chopili příležitost za pačesy“. Jako by podobné změny otevřely příležitosti tomu typu lidí, jejichž osudem je dělat věci po svém, „moderně“, jednat z pozice síly pro co nejjistější vlastní prospěch. Jako by to byla ona příležitost s velkým P, ona „No-

vá doba, nová doba...“, jak křičí číšník ve filmu Dědictví aneb Kurvahošigutntag, který tak výstižně popsal dobu 90. let. Jde všechno „cestou k poslednímu“? Je takových lidí stále víc, nebo jsou z dlouhodobějšího hlediska jenom kalnou pěnou na vírech náhlých změn?

V konfrontaci s nimi je opoziční cestou snaha být sám sebou, být autentický a přemýšlet nad sebou a nad druhými. Možná nelze psát recenze do Hosta ani skoro nikam jinam. Referenčním rámcem nemůže být jen literatura, možná jím může být existence sama.

Zdeněk Mitáček

P

pozorovatelé

Extase československého filmu

Novináři v československém filmu 30. a 40. let (díl II)

V minulém čísle Dobré adresy jsme si přiblížili výrazný podíl novinářů na domácí filmové produkci. Tentokrát se pokusíme objasnit příčiny tohoto jevu a představit konkrétní výstupy. Zároveň si řekneme, proč byl tento trend příznačný spíše pro 30. léta a proč došlo v následujícím desetiletí (zejména po druhé světové válce) k úbytku žurnalistů ve filmu.

Působení českých a slovenských novinářů v domácí kinematografii mezi lety 1930 a 1949 by se dalo rozčlenit do tří základních skupin – realizátorské, textové a performativní. Do první kategorie spadají profesní představitelé médií, kteří režírovali či spolurežirovali filmové tituly. Jednalo se o snímky divadelního kritika Josefa Kodíčka Loupežník (1931) a Obrácení Ferdýše Pištory (1931), filmy novináře, redaktora časopisu Divadlo a herce Jana Svobody Cáčorka (1935) a Koho jsem včera líbal? (1935), snímek Jana (1935), jehož spolurežisérem byl soudce, dramatik a novinář Emil Synek (druhý režisér Robert Land), a snímek Tvoje srdce inkognito (1936), je-

hož exteriéry natočil profašistický novinář a spisovatel Felix de la Cámara (druhý režisér Svatopluk Innemann). Tato díla a jejich tvůrci skýtají natolik pestrou perspektivu, že se jimi bude zabývat některá z příštích Extasí.

Do druhé, textové kategorie spadá velké množství titulů, k nimž novináři vytvořili námět, scénář a/nebo písňové texty; na těchto kategoriích se podílela většina novinářů, kteří participovali na tehdejší filmové tvorbě. Marginální zmínky se zde dotýkají třeba i Eduarda Basse, který napsal písňový text pro film Tanečnice (1943).

Třetí kategorii, performativní, pak tvoří účinkování novinářů před kamerou. Kromě novinářů-herců (například dopisovatel filmové služby Pressa Fráňa Vodička, který si zahrál ve filmech Dobrý tramp Bernášek či Klapzubova XI), sem spadají i reportážní či redaktorské výstupy rozhlasových hlasatelů a komentátorů v rámci autotematických rolí, tedy v reprezentaci sebe sama či svého povolání. Kromě Josefa Laufra, Otakara Procházky či Štefana Mašlonky, o nichž padla zmínka v souvislosti s hokejovým filmem Polibek ze stadionu (1947), můžeme zmínit třeba Josefa Cincibuse, jenž hrál rozhlasového hlasatele či reportéra ve filmech J. A. Holmana Modrý závoj (1941) a Velká přehrada (1942). Společně s ním vystupuje ve druhém filmu v roli fotoreportéra novinářský fotograf Karel Hájek.

V několika případech pak novináři působili u filmu také jako odborní poradci, například zakladatel časopisu Čas a vý-

znamný básník a spisovatel Jan Herben asistoval u filmu Karel Havlíček Borovský (1931).

Žurnalisté participovali na domácí filmové tvorbě výrazně především ve 30. letech. Už nástup zvuku měl zřejmý vliv i na prezentaci médií a jejich profesní představitele, o čemž svědčí i několik titulů z roku 1931. Producenti prvních zvukových počinů často volili náměty z historie, jež se týkaly významných osobností české minulosti, protože tyto filmy byly (zejména díky početnému venkovskému publiku) zárukou finanční návratnosti. Do této kategorie spadaly i filmy Karel Havlíček Borovský a Poslední bohém (1931) o Jaroslavu Haškovi.

Formální podstata nového média poskytovala prostor k seberealizaci tvůrcům, kteří se v něm filmu neuplatnili. Divadelní kritik a novinář Josef Kodíček se dostal k realizaci filmů Loupežník a Obrácení Ferdyše Pištory, které vycházely ze soudobých dramatických předloh, jejichž dialogický základ se zdál být vhodným naplněním jedné z hlavních předností zvukového filmu.

Vedle herců se pak ve zvukových snímcích mohli prosadit také lidé spjatí s rozhlasem a nahrávacím průmyslem, tedy představitelé těchto médií, kteří zde mohli uplatnit své hlasové dovednosti. I proto se ve filmu Muži v offsidu objevil komentář rozhlasového reportéra Josefa Laufra. Ve snímku Kariéra Pavla Čamrdy (1931) sehrál výraznou úlohu císařského rady Švarce první stálý hlasatel Československého rozhlasu Adolf Dobrovolný. V tomto snímku se navíc objevil v prologu sám za sebe autor jeho románové předlohy Ignát Herrmann, původním povoláním rovněž žurnalista.

Mnichov a německá okupace znemožnily fungování mnoha demokratických novinářů, někteří emigrovali, jiní během války zemřeli. Československý film za protektorátu nepoznamenalo mnoho

ústupků nacistické správě, a k filmu se tak téměř nedostali ani pronacističtí novináři. Výjimkou byl již zmiňovaný krajně pravicový publicista Felix de la Cámara, jenž napsal námět a scénář k filmu Okénko do nebe.

Výraznou stopu naopak v tehdejší české kinematografii zanechali nekolaborující a překvapivě i levicoví žurnalisté. Bylo to dáno mimo jiné i tím, že společnosti Nationalfilm a Lucernafilm, jež v letech 1942 až 1945 jako jediné vyráběly česky mluvené filmy, tyto osobnosti zaměstnávaly (často i fiktivně či jako nadbytečné), aby je ochránily před totálním nasazením. Mezi zaměstnanci produkčních firem tak najdeme i komunistické autory jako Karel Nový či Ivan Olbracht, kteří své náměty z tohoto období podepsaly pseudonymem (první jako Alexander Špaček u filmu Žízňivé mládí, 1943), či dokonce vlastním jménem (druhý jako Kamil Zeman u filmu Prstýnek, 1945). Václav Řezáč spolupracoval na snímcích Modrý závoj (1941), Rukavička (1941) nebo Rozina sebranec, Jan Drda se podílel na filmech Druhá směna (1940) a Děvčica z Beskyd (1944) a podle jeho úspěšné předlohy byl natočen také snímek Městečko na dlani (1942).

Po roce 1945 výrazně ubyl počet novinářů participujících na filmové výrobě, což bylo dáno zejména vyšší standardizací filmových povolání, jež souvisela s centralizačními tendencemi v kinematografii a také se založením FAMU. Ačkoli v rámci výrobních skupin působili například Václav Řezáč či Jan Drda, celkový úbytek novinářských jmen z filmových titulů byl patrný i proto, že znárodněná kinematografie sázela více na původní náměty než na románové či dramatické předlohy. O postupném ústupu žurnalistů z filmové tvorby svědčí i skutečnost, že v letech 1937 až 1949 se k režii celovečerního filmu žádný český novinář nedostal.

Michal Kliment

Vedle herců se pak ve zvukových snímcích mohli prosadit také lidé spjatí s rozhlasem a nahrávacím průmyslem, tedy představitelé těchto médií, kteří zde mohli uplatnit své hlasové dovednosti. I proto se ve filmu Muži v offsidu objevil komentář rozhlasového reportéra Josefa Laufra. Ve snímku Kariéra Pavla Čamrdy (1931) sehrál výraznou úlohu císařského rady Švarce první stálý hlasatel Československého rozhlasu Adolf Dobrovolný.

P

ozorov
ate
lé

Nástup zvukového filmu versus nástup 3D filmu

V nástupu trojrozměrného filmu lze najít určité paralely s počátky zvukové éry. Další vývoj ukáže, zdali se jedná o podobný milník jako v případě nástupu „talkies“ a vlastně jako v případě vynalezení samotného filmového média bratry Lumiéry, či jen o pouhou epizodu v dějinách sedmého umění. Je však namístě připomenout souvislosti, které se v případě obou médií – tedy zvukového a 3D filmu – jeví jako ekvivalentní.

Trojrozměrné filmy si lze prozatím vychutnat především v multiplexech, nikoli v televizi či doma na počítači po downloadování pirátských kopií, což momentálně vede k (dočasnému?) návratu diváků od televizorů a počítačových monitorů zpět do kin, alespoň

do těch, která stereoskopický zážitek nabízejí. Stejně jako první zvukové filmy jsou i současné 3D snímky kasovními trháky, které válčují 2D produkci a menší kina. Dalším spojujícím bodem je nutnost přizpůsobení starých kin na nový formát – obdobné starosti měly na přelomu 20. a 30. let i biografie bez zvukových aparatur.

Pro režiséry znamená tento formát nejen možnost zisku, ale také profesní výzvu či prostor k experimentování. Žijeme v období hledání cesty, kdy se tvůrci stále učí s 3D filmem pracovat a správně jej natáčet a stříhat. Právě průkopníky mezi současnými autory oddělí až budoucí historikové – v případě zvukové kinematografie lze zmínit třeba jméno sovětského režiséra Vsevoloda Pudovkina, který jako první přišel s tím, že zvuk může představovat kontrast obrazu, nikoli stoprocentní paralelu toho, co je na plátně. Disociace zvuku a obrazu znamená inspiraci, která ústí v otázku – bylo by možné disociovat také třetí rozměr? Nebo všechny umělecké možnosti nového média ukázaly už první filmy a ty následné budou jen jejich variacemi či kombinacemi?

Plastický film zažívá stejné porodní bolesti jako film zvukový. Stejně jako zvukový film měl zprvu problém s natáčením synchrónních scén v exteriérech (několik let se natáčely pouze němé záběry, které byly dodatečně ozvučovány), trojrozměrné snímky se často opírají o animaci, která zatím tvoří nadpoloviční součást celovečerní 3D produkce.

Další úskalí spočívá v recepci nového formátu. Ne všechna kina jsou na nastupující médium připravena a i v multiplexech brzdí rozvoj tohoto umění malá plátna (ve srovnání třeba s IMAX kinem či jinými specializovanými projekčními sály). Diváci a jejich oči si navíc na nový formát stále zvykají a ne všichni jsou ochotni se mu podrobit. Nošení brýlí je při dvouhodinových produkcích nepříjemné, jejich průzory navíc ztmavují původní jas filmu. Nutno také dodat, že velká část populace nosí klasické brýle (a v počítačovém věku bude procento těchto lidí ještě narůstat) a 3D brýle pro ně často představují nepohodlnou variantu. Někteří lidé dokonce trojrozměrný prostor kvůli oční vadě – tupozrakosti – nedokážou vnímat.

Spor se vede také o to, zda brýle a jejich servis zaplatí studia, či provozovatelé kin. Původně platila studia, ta teď ale chtějí, aby platily biografie. A nejsou to malé položky. Nákladné je hlavně čištění polarizovaných brýlí, které zamaštěné nefungují. Nezbytná zůstává i jejich častá výměna, neboť v době prasečí chřipky a jiných epidemií si lidé neradi berou brýle po někom jiném. I proto se filmové společnosti pokoušejí najít formu 3D filmu, kterou bude možné sledovat i bez brýlí.

Pokud někdo (kromě samotných diváků) může zastavit vývoj plastického filmu, jsou to právě provozovatelé kin a jejich případný nezájem o tento formát. Klíčová otázka budoucnosti zní, jak bude fungovat soužití 2D a 3D? Obdobný svazek mezi zvukovým a němým filmem se totiž po nástupu zvuku ukázal jako nepraktický a neživotaschopný (byť ještě v polovině 30. let byla velká část kin němá). Další problém pak znamená speciální postříbřené promítací plátno, do kterého majitelé kin například nechtěli investovat v 80. letech, kdy se objevila druhá vlna 3D filmů. V současnosti se stává normou nepostříbřené plátno, protože je levnější. Budou však všichni provozovatelé ochotni tuto investici podstoupit? Tento trend se rovněž projevil ve 30. letech, kdy však poptávka po nové filmové atrakci postupně kina bez zvukové aparatury odsoudila k zániku.

Vzhledem ke všem zmíněným rozporům se rýsuje určitá skepse, kterou lze vyjádřit očekávanou otázkou – je 3D film pouhou módní vlnou, kterou si jako hračku sestrojilo několik režisérských fanatiků, nebo zažíváme další z velkých milníků kinematografie, srovnatelný s nástupem zvuku či alespoň s příchodem barvy?

Jako reálnější se v současnosti jeví druhá možnost. Zdůvodnění tohoto tvrzení lze opět hledat ve zvukové paralele – vývoj 3D filmu totiž vzala do svých rukou velká americká studia, nikoli střední

či okrajoví producenti, a vysoký kapitál, který do projektu vložila, se jeví jako dostatečná záruka toho, že třetí rozměr nenechají padnout. Nový typ kinematografie totiž nepřináší pouze vývoj filmového umění či přehodnocení role diváka; především a hlavně se jedná o snahu velkých produkčních firem posílit svou hegemonii. 3D filmy jsou nákladnější než 2D, stejně jako kdysi byly zvukové dražší než němé, stereoskopický film s sebou tudíž nese riziko zvýšených nákladů a nutnost unikátních know-how, což by za daného statusu quo ponechalo na trhu pouze několik nejsilnějších hráčů. Ve hře je tak hodně – možná i absolutní monopol v oblasti filmového průmyslu.

Stereoskopický film nezažívá úplnou premiéru (ostatně zvuk se také chytil až napodruhé), ale přestože s ním při jeho premiéře v 50. letech pracovaly takové kapacity jako Alfred Hitchcock, přestože náklady na něj v 80. letech při obnovení nebyly tak vysoké jako nyní, oba tyto pokusy skončily nezdarem. Neujaly se jej totiž velké koncerny a jejich kvalita byla bídna. V současnosti mají navíc studia silného spojení – novou technologii promítání RealD, která kombinuje polarizovaný 3D obraz a digitální technologie a přináší kvalitnější obraz, než tomu bylo v minulosti.

Všechny tyto informace je nutné znát. Kromě zmíněných monopolistických tendencí může nástup nového média znamenat také ohrožení lokálních kinematografií, oslabení pluralismu kultur či zánik malých kin. Stojíme na dalším rozcestí mezi masivním technologickým rozvojem a negativními důsledky, které může přinést. Ale také máme mocného spojence, filmovou historii. Jen je třeba ji využít.

Proč je důležité klást si tyto otázky v zemi, která nemá na dění ve filmovém průmyslu prakticky žádný vliv? Protože pokud česká kinematografie nezachytí nástup 3D, v krajním případě je možné, že český film zanikne spolu s ústupem 2D projekcí. Stejně jako by zanikl ve 30. letech, kdyby zůstal u produkce němých filmů, což dokazuje třeba komerční propad většiny československých němých snímků uvedených v roce 1930. Pokud ale tento trend včas zachytí, může na něm komerčně i z hlediska prestiže posílit. A to i v případě, že by se 3D film nestal převládající normou.

Michal Kliment

P

pozorovat
ate
lé

Kýč jako bič

Avatar vás v kině okouzlí a na chvíli asi i uvěříte, že jde o revoluci ve světě kinematografie. Jenže už druhý den se budete cítit trapně: hýkat nadšením nad filmem, jehož děj může bavit snad jen mentálně retardovaného mývala, je přece jen poněkud nedůstojné.

Děj filmu Avatar lze převyprávět asi takto: lidé v budoucnosti obsazují nádhernou planetu, jsou zlí, protože už ztratili kontakt s přírodou, zatímco domorodci dobří, protože přírodu respektují. Hádejte, kdo nakonec vyhraje, i když je ve skutečnosti stejně legrační jako polští vojáci útočící na koních proti tankům za druhé světové? Myšlenkovou nedostačivost má dohnat převratné zpracování Avatara: jako první plně využívá všech výhod technologie 3D a smazává rozdíl mezi kresleným a hraným filmem. Všechny předchozí 3D snímky se k němu mají jako valník

k mercedesu. Cameronův film ve své dokonalosti ale také paradoxně ukazuje omezení této technologie: s její pomocí totiž nejde natočit nic jiného než počítačová hra, od které vám ovšem někdo sebral joystick.

Avatar ohromuje tam, kde ukazuje fiktivní svět planety Pandora, kterou se lidé právě chystají vydrancovat. Doslova vás pohltí ve chvíli, kdy se bývalý mariňák vtělí do uměle vytvořené bytosti k nerozeznání podobné tamním domorodcům a oni ho (a tedy i nás) zasvěčují do krás své planety. Je to tak působivé, že nám nepřijde na mysl, že jde o výtvarný kýč: kdyby oni domorodci na oplátku vytvořili 3D film o Zemi, jistě by byl plný paloučků s troubícími jeleny. Cameron prostě „tlačí na pilu“ až k nesnesení:

Rozvařený film

Tento film měl být zřejmě poctou slavné americké kuchařce, působí ale, jako by ho vyprávěl Jiří Babica. Jeho režisérka předstírá, že umí uvařit dva poutavé a citlivé příběhy najednou, výsledkem je ovšem takový domácí blaf.

Když se řekne romantická komedie, přijde dříve nebo později řeč na scenáristku a režisérku Noru Ephronovou, která se v tomto žánru pohybuje jako ryba ve vodě. Věhlas této autorky je ovšem tak trochu záhadou, většinou totiž připomíná rybu

už pár dní leklou. Z její kariéry stojí za pozornost jen dvě věci: režie sice dosti přecukrované, ale chvílemi docela vtipné Lásky přes internet a hlavně scénář k filmu Když Harry potkal Sally s nezapomenutelnou scénkou, kdy Meg Ryanová předvádí v restauraci orgasmus, aby dokázala, že ženě muž v tomto ohledu nemůže věřit vůbec nic. Jinak točí samé hlouposti: to platí pro přeceňovaného Samotáře v Seattlu, nepovedenou komedii o padlém andělovi Michael s Johnem Travoltou i aktuální snímek Julie a Julia.

V ní paralelně vypráví příběh dvou žen: Julie Childové a Julie Powellové. Julia Childová byla pro americkou kuchyni asi něco jako Přemek Podlaha pro české kutilství.

Přerostlá žena s hysterickým hlasem klátící se kolem plotny jako lehce opilý kosmonaut ukázala Američanům, že vařit doma podle francouzských receptů není zas tak nesnadné, a podnítila jejich zájem o domácí kuchtění. Její dodnes v Americe používaná kuchařka Umění francouzské kuchyně vyšla v roce 1961 a spolu s následným televizním pořadem ji pasovala do role guru vaření. Julie Powellová je cosi jako spisovatelka a ke své slávě přišla díky tomu, že se před pár lety rozhodla řešit pocit zneuznané ženy psaním blogu: popisovala v něm svou snahu uvařit všechny recepty z první knihy Childové za jeden rok.

Největším problémem tohoto opusu je skutečnost, že nejde o kuchařskou show –

všechna místa na Pandoře jsou neuvěřitelně krásná, protože režisér nepřipustí, že by se na ní mohla vyskytovat i hnusná místa, jako tomu bývá ve skutečné přírodě.

V těch částech, které ukazují realistický svět vojenské základny pozemšťanů, však 3D selhává. Nejenže vás zaskočí neostrý obraz, který fikční svět milosrdně skrývá, ale některé proporce jsou výrazně zkresleny (Sigourney Weaverová sice má velkou hlavu i ve skutečnosti, ale v Avatarovi se chvílemi zdá, jako by trpěla encefalopatií). Podstatným problémem je však fakt, že z celého okolí vidíte jen výsek – jako byste v dané situaci skutečně byli a vše pozorovali vlastníma očima. Takový pocit může být skvělý při návštěvě středověkého 3D města nebo při střílení v počítačové hře, ale při sledování rozhovoru v nějaké společnosti jste nutně ochuzeni. Stačíte totiž sledovat mnohem méně děje, než kolik nabízí klasický film.

Největší Cameronovou slabinou je touha po dokonalosti a schopnost takový do-

konalý produkt opravdu vytvořit. Nejde o to, že ačkoliv vykradl nápady a dějové zápletky z řady filmů, je děj jednodušší než návod na použití toaletního papíru, ale o fakt, že zplošťuje jednání všech hrdinů do papírových klišé. Těžáři jsou bezohlední, vojáci brutální, vědci citliví a nevinní domorodci jsou skrz naskrz nevinní. Je to stejné, jako kdyby členy Rychlých šípů nebyl ani Červenáček, ani Rychlonožka, ale pouze pět Mirků Dušínů – brzy byste zatoužili aspoň po jednom malém poklesku (stejně jako po náznaku lidskosti v chování záporáků). A odkazy na to, že Avatar je vlastně pohádka, jenom zastírají autorskou impotenci – i v příběhu o Červené karkulce jednájí všechny postavy životněji než v Cameronově spektaklu. A nakonec se všechna režisérova snaha obrací proti filmu: když hlavní padouch – plukovník Quaritch – pronáší neskutečně dementní rádoby cynické hlášky, nevnímáte nebezpečí války, ale jímá vás touha popovídat si

o starořecké filozofii s Arnoldem Schwarzeneggerem.

Cameron natočil zelenou agitku o tom, že lidstvo je v podstatě zlé a hloupé plemeno, že ženy jsou lepší než muži („strana záporáků“ je tvořena výhradně vlastníky penisů), a že čím je něco čistější, tím je to lepší (domorodci jsou tak čisti, že by vás překvapilo, kdyby chodili na záchod). Až se ale 3D chopí další režiséri, bude se o Avatarovi psát pouze v učebnicích filmové historie. A možná že v encyklopedickém záznamu bude hlavní tezí fakt, že když něco moc chcete, dosáhnete pravého opaku. Hlavní hrdina totiž sjednotí domorodé kmeny díky tomu, že zkrátí největšího létajícího ptáka na planetě. Jak totiž kdosi upozornil na www.csf.d.cz, nejdůležitějším závěrem jinak po všech stránkách politicky korektního snímku je tudíž argument, že vždy vyhraje muž s největším... opeřencem.

Jaromír Trpký

jen tak by totiž mohl mít smysl. Takto jsme nuceni sledovat film-pomník dvou hlavních hrdinek. Obě ženy překonávají protivenství, nevzdávají se a jsou vlastně takovými novodobými světicemi. Jak jinak by ostatně měly vypadat, když jsou základem scénáře jejich autobiografické knihy, z nichž Nora Ephronová vysekala odstavce a natočila podle nich jednotlivé scény. Vytvořila tím fatální zádrhel.

Filmy podle autobiografií jsou vždycky poněkud trapnou podívanou. Nikdo na sebe v knize přece neprozradí nějakou slabost (a když, tak nějakou, co podtrhuje jejich osobnost), špatní jsou vždycky ti druzí. Julie a Julia nejsou výjimkou – i středověké životopisy jsou napínavější. Film se navíc zabývá nesterpně dlouhými úseky obou žen: více než desetiletí před vydáním knihy Julie Childové a zmíněný rok ze života její parazitní obdivovatelky. Zatímco se v příběhu Julie Childové bez ladu a skladu objevují a zase ztrácejí různé postavy, jak se režisér-

ka zoufale snaží vměstnat rozsáhlé vyprávění do krátké stopáže, v části týkající se Julie Powellové není o čem vyprávět, takže ji bylo nutné vycpávat prázdným tlacháním a předstíráním dramatu. Tím největším je bloggerčino zhroucení, protože ji manžel opustí – po hádce přespí jednu noc v redakci, kde pracuje. Takový fatální rozchod na 24 hodin by vskutku přežila opravdu jen málokterá žena.

Snaha vyprávět dva příběhy najednou vede k tomu, že vás postupně oba přestanou zajímat. Přispívají k tomu i režie a herecké výkony. U Julie Powellové o nějakém hraní nemůže být řeči – aktéři děje se prostě tak nějak přesouvají po bytě, vaří, jedí, leží, spí a Amy Adamsová předvádí, že umí být hysterická. A v příběhu Julie Childové předvádí Meryl Streepová nesnesitelnou afektovanost, za což určitě dostane Oscara. Slavná kuchařka měla opravdu zvláštní přízvuk a vystupování, ve filmu ale vidíme její parodii. Streepová skřehotá jako chlap

v ženských šatech, jako to předváděli komici ve scénkách britské komediální skupiny Monty Python. Každou chvíli čekáte, že stejně jako v jejich scénkách osloví Streepovou další převlečený muž a společně začnou rozebírat Sartra či pohlavní život ústřic.

Režisérka se snaží najít paralely v životě obou žen, což se jí nedaří a ani dařit nemůže. Zatímco jedna hrdinka ovlivnila několik generací, druhá nedokázala nic. Nemůže pak vzniknout nic jiného než boeuf bourguignon (čili hovězí po burgundsku) politý krupicovou kaší. Příště se asi dočkáme dvojfilmu o Winstonu Churchillovi a muži, který rok nosil jeho klobouk. Snímek Julie a Julia je natolik bez života, že působí spíše jako reklama: na blogování, na francouzskou kuchyni, na Paříž... Vlastně jde o absolutní reklamu: při odchodu z kina můžete zažít pocit, že jste právě zhlédli film propagující sama sebe.

Jaromír Trpký

P

ozorov
ate
lé

Pravda o naší minulosti?

Langově dramatizaci by prospělo ještě výraznější krácení textu. Mnohdy by stačilo v kombinaci realistické koncepce s výraznými symbolickými prvky (bílé lilie, bílé šaty, padající jablka, Gitini krvácející ruce) použít pouze vizuálního náznaku, metaforické zkratky. Není nutné zaobalit vše slovy, která zapříčiňují přílišnou popisnost jednotlivých konfliktních situací, a tudíž tak oslabují náboj a hloubku vnitřního sdělení.

Švandovo divadlo v Praze jako první česká scéna uvedlo adaptaci oceňovaného románu Radky Denemarkové Peníze od Hitlera. Dramaticky i režijně předlohu zpracoval Michal Lang. Podle Langovy jevištní interpretace z románu vystupovala jako stěžejní tématu lidská touha po zadostiučinění a osvobození se z tíživých okovů minulosti. Lang se snažil na jeviště přenést tematicky i časově vrstevnatý příběh ve výrazně zkrácené, avšak, ke škodě celku, schematizované podobě. Inscenaci by více prospělo ubrat textu a v herectví přidat přirozenějšího prožitku zbaveného afektu. Scénická podoba příběhu se tříští na nesourodé celky, které od sebe vzdaluje vý-

razově prázdné herectví a výtvarně chudá scénografie postrádající špetku invence.

Langova režie se opírá o základní dějovou linii obsaženou v románu, kterou tvoří časově obsáhlý příběh Gity Lauschmannové. Její životní osud je zobrazen ve třech časových a dějových liniích, v nichž se s Gitou setkáváme jako s malou holčičkou, dospívající dívkou a starou ženou. Gita Lauschmannová pochází z bohaté rodiny židovského továrníka. Žije si spokojené dětství se svým starším bratrem a sestrou. Fatální válečný verdikt vyčřený nad životy milionů Židů ale její idylické dětství přeruší. S celou rodinou je odvezena do koncentračního tábora, z něhož se do svého rodného domu vrací pouze ona.

Doba návratu je v inscenaci pojmána již jako druhá časová rovina, odehrává se o tři roky později. Gitě je šestnáct. Podvyživená a k smrti vyčerpaná se vrací do rodného domu, který však od konce války patří do správy revolučního výboru obce Puklice. V domě se ubytuje těhotná sestra Ladislava Stolaře Vlasta, která později sehraje významnou roli v záchraně Gitina života. Gita (stejně jako i zbytek její rodiny) je po návratu z koncentračního tábora označena Ladislavem Stolařem za nacistickou kolaborantku. Následně je všemi přítomnými muži téměř ubita k smrti. Vlasta Gitu zachrání a pomůže jí k útěku.

Ve třetí časové linii, kterou je současnost, se Gita vrací do Puklic, kde se setkává

s potomky lidí, již se na ni dopustili kruté krivdy. Děsí se zjištění, že se současní pukličtí obyvatelé příliš neliší od svých rodičů. Gita tak ani po šedesáti letech není schopná dosáhnout nápravy. Ne všechno je však takové, jak se na první pohled zdá. Nevyřčených pravd a křivd je mnohem více. Kostlivci ve skříni jsou odhalováni pomalu a je jich mnoho. Teprve na úplném konci se divák dozvídá, jaká je celá pravda o Gitině rodině a že ani její otec nebyl nevinný, protože kolaboroval s nacisty.

Jevištní akce je zasazena do tří různých dějišť. Scénograficky jsou naznačeny realisticky (historický dřevěný nábytek v domě Lausmannů, moderní nábytek v pracovně Gity) i náznakově (holé kovové konstrukce připomínající venkovské domy). Ostrá bódová světla přispívají k plasticitě jinak velmi plochého prostoru. Scénické provedení není zvlášť působivé či inovativní, nicméně vyhovuje stejně ambiciózní režijní koncepci. Ta za významové epicentrum inscenace zvolila text vložený do úst ne příliš přesvědčivě jednajícím hercům. Signifikantním a dominantním scénografickým prvkem jsou dřevěné dvoukřídle dveře. Jimi se vstupuje do interiéru pokojů a vychází na venkovskou náves. Skrz ně se přechází z jedné časové roviny do druhé, přičemž velké části časových i prostorových změn předchází stronzo herců upírajících zrak na tuto část scénografie.

Prostorových i časových posunů je v inscenaci mnoho. Kumulace retrospektivních návratů vyžaduje od herců maximální soustředění a souhru. Tento požadavek však není vždy naplněn. Později začínají časté dějové změny unavovat, především díky touze režiséra vyprávět celý příběh polopaticky. Naznačit a nechat význam sdělení domyslet diváky by byla šťastnější volba pro komunikaci s hledištěm.

Realistická koncepce inscenace je patrná již od prvního výstupu Marie Málkové. Na scénu přichází ze tmy oděná do bílých šatů. Vznáší se jako éterická bytost, s grácií a elegancí, avšak odhodlaná v tuto chvíli a na tomto místě dosáhnout svého. Její herecký projev je strhující, citlivý a výrazně emotivní. Je schopna kolorovat hlas a přizpůsobovat pohyby do takové míry, že v ní můžeme spatřovat malou holčičku, dospívající dívku i zralou a časem i okolnostmi posílenou ženu. Málková je distingovaná, vnímavá vůči hereckým kolegům a zároveň odhodlaná vstoupit se do excentricky psychologizovaného amoku. Herecky vyrovnanými partnerkami jsou Málkové Eva Leimbergerová jako mladá Vlasta Němcová. Ve své postavě vyvážila mírně afektované jednání jednoduše smýšlející venkovanky společně s citlivostí a slitováním s trpící bytostí. Osmdesátiletou Vlastu hraje Věra Kubánková jako starou a skřehotavou babiznu ukrývající se před světem a před svou vinou ve starém domě Lausmannů. Trestá se nasáváním jablečného moštu, který bytostně nenávidí, protože jí připomíná vraždu Gitina bratra, na níž se podílela.

Ne vždy se ale hercům povedlo věrně a osobitě zobrazit komplikované charaktery více či méně důležitých postav. Na jevišti se tak pohybují jen hrubě opracované herecké figurky. V horších případech se Langovi nepodařilo herce režijně zpracovat, z čehož vzešel afektovaně karikovaný typ, jako je vnuk Poledňák v podání Roberta Jaškówa.

K složitě komponovanému střídání dějišť i časových rovin v inscenaci pomáhá barevně laděný světelný design a hudební podkres, jehož autorem je také Michal Lang. Hudba však tematicky nesouvisí s jevištní akcí a její atmosféru dramaticky nedoplňuje. Připomíná spíše hudební doprovod levných detektivních seriálů. Těm se bohužel ve druhé polovině začíná inscenace nápadně přibližovat, a pozbývá tak na své vážnosti a tíze, kterou ohromí na začátku.

Langově dramatizaci by prospělo ještě výraznější krácení textu. Mnohdy by stačilo v kombinaci realistické koncepce s výraznými symbolickými prvky (bílé lilie, bílé šaty, padající jablka, Gitini krvácející ruce) použít pouze vizuálního náznaku, metaforické zkratky. Není nutné zaobalit vše slovy, která zapříčiňují přílišnou popisnost jednotlivých konfliktních situací, a tudíž tak oslabují náboj a hloubku vnitřního sdělení.

Poselství příběhu Peníze od Hitlera v podání souboru Švandova divadla je stejně tak vrstevnaté, jako románová předloha. Není ale napínavé ani překvapivé, mnohdy dokonce sklouzává do roviny divadelního kýče. I přesto však nese sdělení – jsme dětmi svých rodičů a jejich viny jsou i vinou naší. V zájmu spravedlnosti není možné fungovat, protože spravedlnost se definuje jen těžko, neb má mnoho podob. Touha po spravedlnosti a klidu duše je někdy mnohem silnější než svědomí, které si nechce přiznat naše vlastní chyby a prohřešky.

Veronika Štefanová

Švandovo divadlo na Smíchově – Peníze od Hitlera. Dramaturgie: Olga Šubrtová j. h. a Lucie Kolouchová, režie a dramaturgie: Michal Lang, hudba: Michal Lang, asistent režie: Blanka Popková, scéna: Jaroslav Milfajť j. h., kostýmy: Tomáš Kypta j. h., premiéra: 9. 1. 2010

A Archi vá ři

Z antikvariátních banánovek

Časopis s tímto
názvem vycházel
ve třech obdobích.

Založil ho
a v letech 1834–35
vedl Pavel Josef
Šafařík. V roce 1867
ho obnovil a do roku
1899 vydával František
Skrejšovský. Třetí období

existence

Světozoru

1904–1943 bylo

svázáno

s nakladatelstvím

J. Otto.

Světobzor

Katastrofa v Mostě

Město Most, kde nalézá se také silná menšina česká, stalo se těchto dnů dějištěm hrůzyplné katastrofy. Vrstvy sypkého písku, nad nimiž jedna část města jest vystavěna, rozvodněním spodních vod se pohnuly, a zjev tento měl za následek sřícení se a propadnutí celé řady domův, že škoda jde do milionů. Přinášíme několik pohledů ze zrušovaných částí města, odkazujeme čtenáře v příčině podrobnějších zpráv k denním listům.

Ústřední kancelář Baňské společnosti mostecké.
(Dle fotografií Fr. Langmanna v Mostě.)

Zbytky hotelu p. Sleglova.
(Dle fotografií Fr. Langmanna v Mostě.)

Janovická ulice s lávkou železniční.

Železniční neštěstí ve stanici tábořské

Ve středu 3. července 1895 ráno rozlétla se zvěst o veliké katastrofě na dráze císaře Františka Josefa. V Táboře a v okolí způsobila katastrofa veliký poplach, proudy lidí chvátaly na nádraží, a mezi nimi též pan Antonín Rudolf, fotograf amatér, jehož zdařilé a s neobyčejnou jasností a přesností provedené snímky trosek vozů železničních byly ochotně Světobzoru propůjčeny.

Nepřímou příčinou neštěstí bylo, že kolej pro trať Tábor–Praha (kolej č. I) i kolej pro trať Tábor–Písek (kolej č. III), jež uvnitř nádraží vedou paralelně podle sebe, hned za nádražím sbíhají se byt' jen na délku asi 40 metrů v jedinou kolej, aby pak poněkud dále ovšem opět od sebe odbočily. Příčinnou katastrofy bylo pak, že úředník k ránu službu konající p. J. K. (jenž byl proto již suspendován) místo aby oba vlaky, pražský a písecký, v delších mezerách za sebou z nádraží tábořského vypustil, tyto téměř současně ze stanice vyslal. Část viny přičítá se i strojvedoucímu vlaku píseckého, že ač viděl vlak pražský k místu

Rozdrážděný
a rozzuřený toro
(býk) vrhl se
v slepém vzteku proti
koni pikadora.
Pikador rychle
s ohroženým koněm
prchal z ohrady, ale
nemohl již
rozzuřenému býku
uniknouti. U samého
hrazení vráží býk koni
roh svůj do břicha.

srážky dojížděti, vlastní vlak v čas zastavití nehleděl. Opomenutí ona měla za následek, že právě v okamžiku – bylo ? na 5. hod. ranní – parostroj vlaku píseckého z boku vrazil přímo do středu pražského vlaku osobního. Srážka byla tak prudká, že roztržštěny byly nadobro tři cestujícími hustě obsazené vozy, do nichž vryl se jeden vůz píseckého vlaku smíšeného. U něj teprve za řadou vozů nákladních přivěšeny vozy osobní. Zpětný odraz vlaku pražského, jedoucího rychleji než vlak písecký, byl tak mocný, že parostroj byl i s tendrem vražen zpět i zaryl se do svahu na samém okraji náspu nad rybníkem Jordánem a zachytil tak několik vozů, kteréž by se jinak skácely do hlubin. Panika a vřava ihned po srážce byly ovšem strašny; jitem sotva rozběsklým ozýval se zoufalý křik raněných, jejichž těla trčela z části pod rozbitými stěnami vozů, pod koly vymknutými, zohýbanými nápravami a zpřeráženými nárazníky. Celkem raněno bylo povážlivěji 14 osob, z nichž 4 těžce. Nejtíže ranění byli mechanik Ringhofferovy továrny na Smíchově p. Schilling a mladá dívka ruská, sl. Popova

z Moskvy, jež nalézajíc se na okružní cestě jela právě do Prahy, by navštívila Národopisnou výstavu. Ač z pravidla bývá to jen okolností provázející katastrofy železniční v románech, nalézali se v osudném vlaku i 85letí manželé z Mostu, kteří podnikali svatební cestu v prvních teprve hodinách líbánek.

Z býčích zápasů ve Španělsku (K obrazu Aimé Morota.)

Mistrný obraz, jehož výtečnou rytinu přinášíme, předvádí nám kritický okamžik. Rozdrážděný a rozzuřený toro (býk) vrhl se v slepém vzteku proti koni pikadora. Pikador rychle s ohroženým koněm prchal z ohrady, ale nemohl již rozzuřenému býku uniknouti. U samého hrazení vráží býk koni roh svůj do břicha. Marně se snaží pikador býka odehnati, vráží mu píku svou do týla, rozzuřené zvíře necítí bodnutí, nýbrž jen ulevuje svému vzteku a pomstě.

MDr. Pavel Durdil uveřejnil na jaře letošního roku v nedělní příloze Nár. Listů řadu článků, v nichž zevrubně a poutavě vylíčen zápas s býky (corrida de toros) v Madridě. Z líčení jeho soudíme, že obraz Morotův je v některých věcech idealizován. Tak jistí na příklad Dr. Durdil, že koně pikadorův bývají staré herky, kdežto kůň pikadorův na obraze Motorově je pln síly a křepkosti. Ovšem taková odchylka oproti skutečnosti dá se omluviti zřetelem na malebnost. Výbornou partií obrazu Morotova jsou typy diváctva, jevící v kritickém okamžiku celou stupnici dojmů: od bezcitné blaseovanosti hejska až po dychtivý, přímo krvelačný pohled rozvášněné ženy v třetí řadě.

Železniční neštěstí ve stanici taborské dne 3. července 1895.
(Dle fotografie amatéra p. Ant. Rudolfa v Táboře.)

Dvojstřelná puška

Vynálezce monocyklu a čtyřnásobného kornetu, Alexandr Scuri, již po deset let usiloval, aby sestrojil dvojhlavňovou pušku pro střelbu do dvou různých terčů. Nyní dokončil svoji práci a odevzdal veřejnosti zbraň, kterouž případným názvem pojmenoval Scurimobile; první polovicí názvu zvěčnil sebe sama, druhý pak díl odvozen od latinského mobilis, pohyblivý. Scuriho dvojstřelná puška liší se od dvojhavňových zbraní tím, že jenom jedna hlaveň jest pevná, druhá pak otáčivá. Náš obrázek představí nám vynálezce sama, jenž střílí do dvou skleněných koulí, od sebe dosti vzdálených a v různé výši položených. Odchylování hlavně koná se při míření ukazovákem levé ruky, ve zvláštním kroužku spočívajícím. Jakmile střelec má oba cíle na mušce, stiskne pravou rukou spoušť k výstřelu. Rozchod obou hlavní dá se přesně stanoviti na jemném měřítku, které se pod hlavními nalézá. A toto zařízení dopouští, aby se scurimobila užití dalo také za dosti přesného měřiče vzdáleností. Dejme tomu, že se má stanoviti šířka řeky; nejprve zaměříme od břehu na dva rozličné body na břehu protějším a vyšetříme rozchod hlavní. Budiž 12 mm. Nyní jděme od břehu zpět na př. na 20 m a zaměříme na tytéž oba cíle jako prve; nyní shledáme rozchod

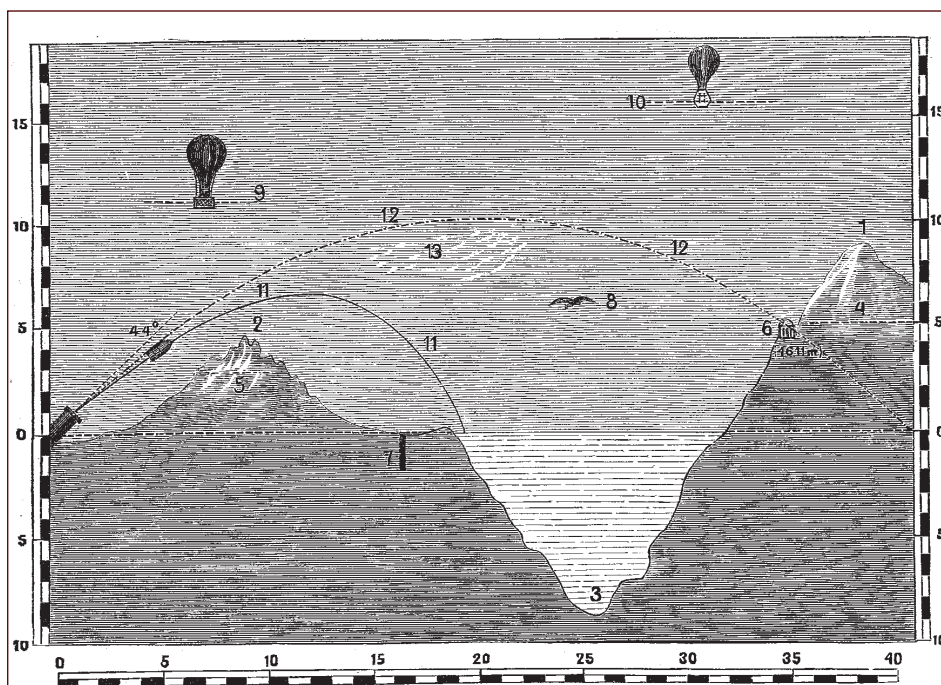
Jest ovšem otázkou,
zdali a jaký praktický
význam bude tato
dvojstřelná zbraň míti.

Dosud zhotovuje se
tato zbraň se
šestimilimetrovým
kalibrem jako salónní
těšing a samotným
vynálezcem Scurim
v Lutychu
(Diamantstrasse 5)
prodává se ve skříní
se vším příslušenstvím
po 60 markách.

Zástupcem pro
sousední Sasko jest
B. Zeuner v Lipsku
(Tauchaerstr. 34. III.)

Scurimobile.

Porovnávací tabulka největších výšek a hloubek.

1 Himalaja (8000 m) — 2 Montblanc (4810 m) — 3 Největší hloubka mořská (8513 m) blíž Japonska — 4 5 Sněžná čára Himalaje i Alp — 6 Nejvyšší lidské obydlí (klášter Hanle v Kašmíru) — 7 Nejhlubší důl (1750 m) u Schladebachu v Sasku — 8 Vzlét orla (6300 m) — 9 Ballon Glaisherův (11.270 m) — 10 Hermiteův balón pozorovací (16.000 m) — 11 Dráha 215 kg projektilu Kruppova 24 cm děla — 12 Dráha téhož v prostoru vzduchoprázdném — 13 Cirrus (oblaka).

hlavní menší, na př. 8 m. Z toho dá se šířka
řeky stanoviti ze srovnalosti:

$$\text{š: } (\text{š}+20\text{m}) = 8 : 12$$

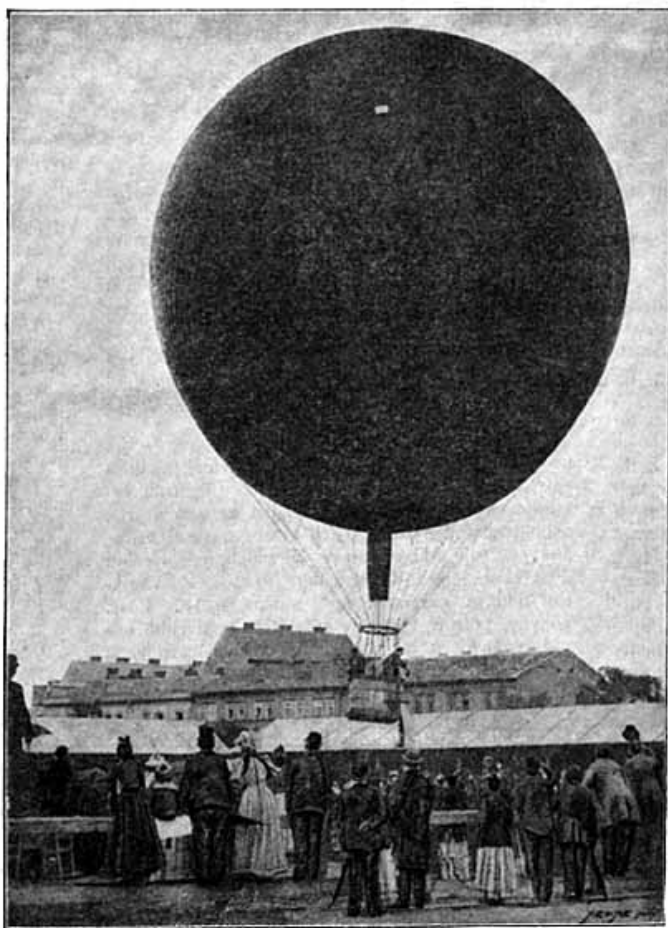
$$\text{š: } 20\text{m} = 8 : 4 \quad \text{š} = 40 \text{ m}$$

Aby tento výpočet byl dosti přesným, nutno dbáti, aby trojúhelník mezi střelcem

a oběma jeho cíli byl pokud možno rovno-
ramenný. Zcela přesných výsledků lze se
ostatně pomocí scurimobila dopočítati ces-
tou trigonometrickou. Jest ovšem otázkou,
zdali a jaký praktický význam bude tato
dvojstřelná zbraň míti. Dosud zhotovuje se
tato zbraň se šestimilimetrovým kalibrem
jako salónní těšing a samotným vynález-

cem Scurim v Lutychu (Diamantstrasse 5)
prodává se ve skříní se vším příslušenstvím
po 60 markách. Zástupcem pro sousední
Sasko jest B. Zeuner v Lipsku (Tauchaerstr.
34. III.)

Přípravil
Michal Šanda

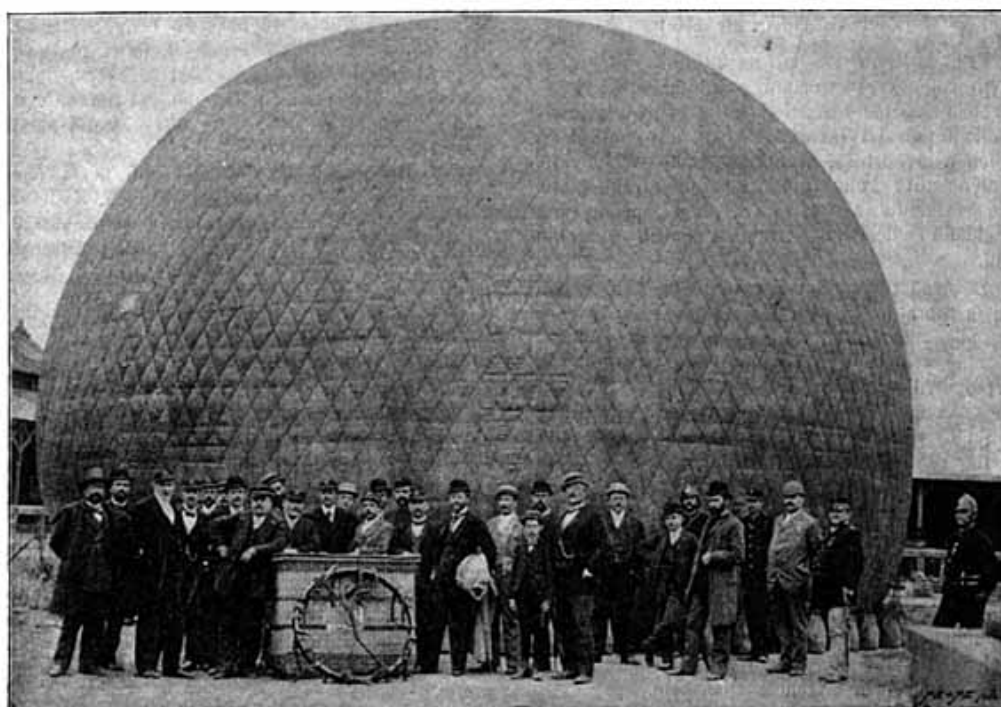
První výlet České aeronautické společnosti v Praze, 31. srpna 1893.
Vzlétnutí balonu řízeného M. Surcoufem.
(Fotografie M. Adlera v Praze.)

Ruský inspekční velociped železniční.

Ložnice v sudech u kostela Trnovského.

První výlet České aeronautické společnosti v Praze, 31. srpna 1893.
Mezi naplňováním balonu.
(Fotografie M. Adlera v Praze.)

A

Archi vá ři

Odillo Stradický ze Strdic

Odillo Stradický ze Strdic (9. června 1968 Rychnov nad Kněžnou – 26. prosince 2006 Sezimovo Ústí) byl český básník, prozaik, dramatik, esejista, perifyzik, vynálezce a theogon. Narodil se v městečku na úpatí našich nejnižších hor. Ve třech letech si sáhl na obnažený drát s napětím 220 voltů a poznal, že je Bůh. V sedmnácti letech objevil dechové cvičení inspirodictum (česky vdechomluva) a poznal, že je Bůh. Inspirodictum totiž obrací příčinnost řeči; vdechomluvená slova přestávají jsoucno označovat a začínají jej stvářet nebo ničit.

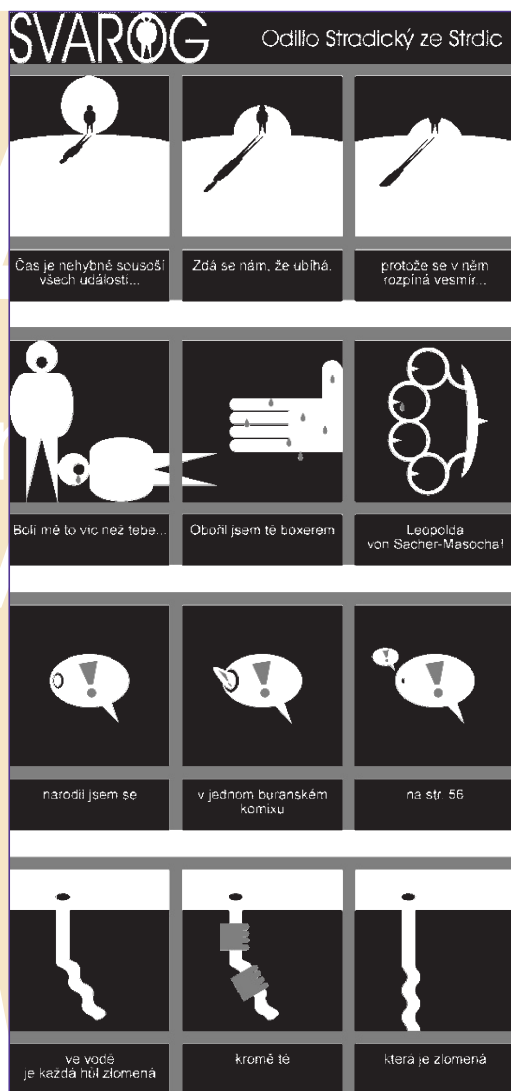
Bibliografie:

- Možní vojáci třetí světové války* (básně; samizdat, Hradec Králové 1987; 1998 in První kost božího těla)
- Obojí pramen* (próza; NPDN, Olomouc 1993)
- Admirál čaje* (povídky; Český spisovatel, Praha 1996)
- Zlomená nadkova* (povídky; Petrov, Brno 1997)
- První kost božího těla* (básně; Petrov, Brno 1998)
- Zpěv motýlů* (básně; Petrov, Brno 1999)
- Fosfen* (povídky; Petrov, Brno 2001)
- Svatá... svatá? svatá! Ludmila* (drama; Větrné mlýny, Brno 2002)
- Ryby katedrál. Antologie české poezie XX. století v Čechách, na Moravě a ve Slezsku* (Petrov, Brno 2002)
- Černý revolver týdne* (básně; Petrov, Brno 2004)

Nedostudoval několik škol a vystřídal řadu zaměstnání – například vyráběl zpětná zrcátka, loužil kůže, obracel slad v pivovaru a podobně. Zemřel nešťastnou náhodou, když mu ulomená součástka mixéru probodla srdce. Stalo se tak na místě a v čase, jež si sám předpověděl.

Několik je Odillo Stradický ze Strdic po smrti více než tři roky, nakladatelé na něj nezapomněli. V současné době vycházejí hned dvě knihy věnované jeho osobě. Sborník **Orgie obraznosti** uspořádal jeho dvojenec Petr Stančík a vydala Krasoumná jednota. Na Stradického počest přispěli verši přátelé Dimitrij Dudík, Norbert Holub, Milan Hrabal, Jaroslav Chobot, Théodore Pchery, Martin Reiner a Bogdan Trojak. Sborník obsahuje i několik pozoruhodných próz, nalezených Stančíkem ve Stradického pozůstalosti. Zde uvádíme studii Úvod do funeralistiky od Stanislava Pečínky:

Odilla Stradického ze Strdic celý život přímo magneticky přitahovala smrt a všechno s ní spojené. Už jako dítě trávil většinu volného času na hřbitovech i krematoriích, převlečen do černých šatiček pronikal na cizí kary a trávil blažené chvíle kondolo-

váním, pojídání smutečních laskomin a líčením historek ze života zesnulých, na místě vymyšlených.

Obvyklé funerální rituály a reálie však brzy přestaly stačit tempu Stradického zjištěné obraznosti. Začal si tedy vymýšlet své vlastní.

Nejprve se rozhodl ulehčit dřinu hrobníků a přišel s převratnou myšlenkou *vertikálního pohřbívání* (vstoje), jež významně šetří místo na hřbitovech i práci s kopáním hrobů. Mrtvola v rakvi válcového tvaru s hrotem na dně, stabilizovaná křídélky, měla být vypouštěna z letadla jako bomba a zarýt se na určeném místě do země gravitační silou. Náhrobní kámen zde nahrazovalo kruhové víko v horní části, v případě zájmu pozůstalých i prosklené. Tuto metodu, nazvanou *bombarderniéra*, později ještě vylepšil záměnou letadla kanonem, který

by rakev vystřeloval po strmé balistické křivce vzhůru a následným volným pádem do země.

Poslední vývojový článek vertikálního pohřbívání znamenal tzv. *hroboduj* – samořezná vrutová rakev, postupně zavrtávaná do země silou větru pomocí přenosné soupravy, skládající se ze stožanu, vrtule, rohatky se západkou a ozubených převodů.

Zásadní obrat ve Stradického funerální tvorbě přinesla velká výstava *Rudolf II. a Praha* v roce 1997. Pohled na císařovy pohřební kalhoty s našitým chobůtkem ve tvaru ztopořeného penisu Stradického inspiroval ke zlomové myšlence:

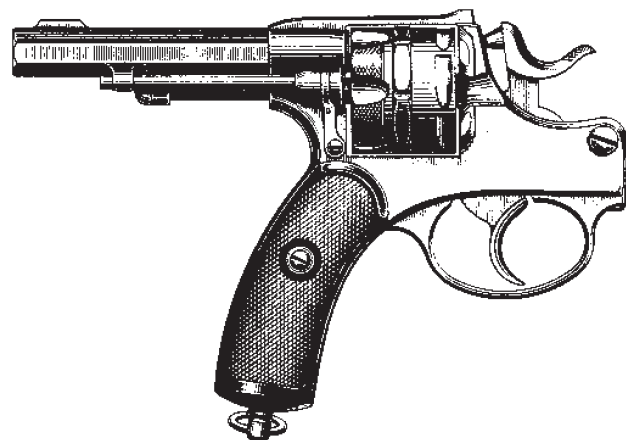
„Smrt je moc sexy na to, aby mrtvolý tvrdly v zemi. Rakev je nutné rozhýbat!“

Začátky byly skromné. Při zkoumání symbolických hrobů, tzv. *kenotafů* (ze starořeckého κενός = prázdný a τάφος = hrob), se rozhodl navrhnout jeden sám pro sebe. Výsledkem úsilí byly skleněné přesýpací hodiny, napůl stojící a napůl zavěšené z lucerny na strope podzemní krypty ve tvaru rotačního paraboloidu. V baňce měl být nasypán Stradického popel a kolem zdi na světlé mramorové podlaze z tmavých mramorových kostek vysázen nápis – parafráze známého verše z knihy Genesis:

PRACH JSEM A TY MĚ OBRÁTÍŠ!

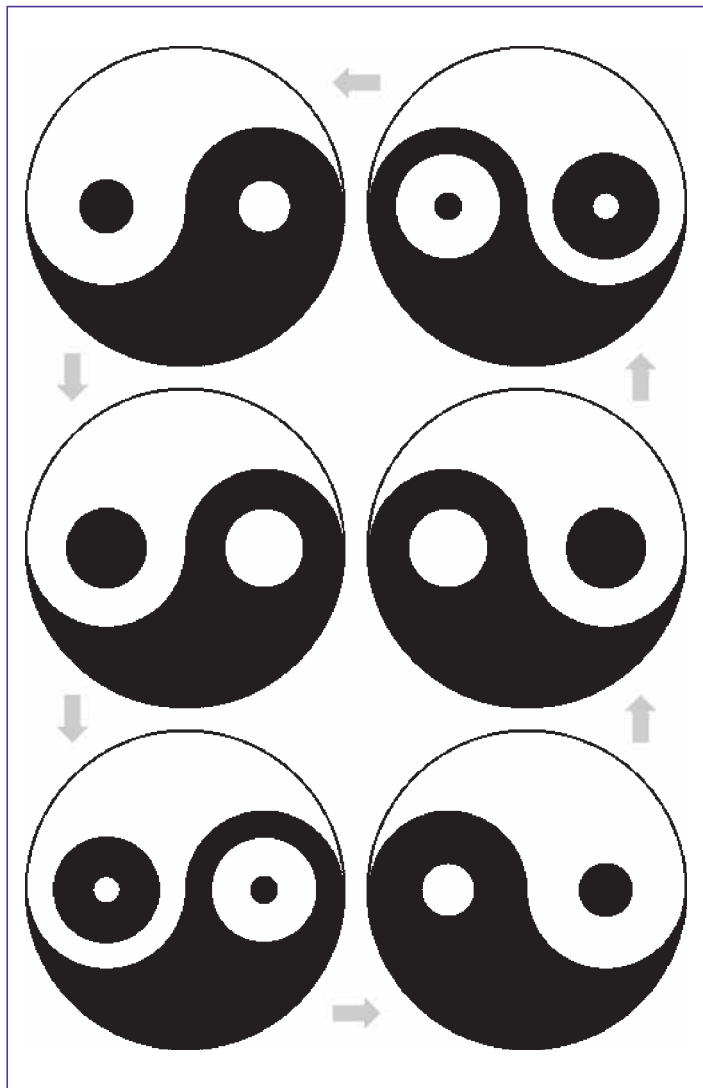
Každý návštěvník by si tak mohl (za mírný poplatek) Stradického obrátit a pozorovat, jak odměřuje čas své vlastní věčnosti. Vzhledem k tomu, že jeho principem byl pohyb, Stradický tento objekt přezval z kenotafu na *kinetaf* (ze starořeckého κινεῖν = pohybovat se a τάφος = hrob). Nyní scházel už jen příslovečný krůček k myšlence rozpohybovat schránku tělesných ostatků zcela, tedy osvobodit ji od setrvávání na jednom místě.

Z této idey se posléze vyvinul celý nový vědní obor, Stradickým promptně pojmenovaný *funeristika*. Pokud vám v tomto názvu zní i slovo turistika, pak slyšíte správně. Stradický věřil, že pobytem na

černý revov91 týdne

této zemi skutečný život nezačíná ani nekončí, že rakve či urny mají sloužit především jako *dopravní prostředky* k cestování do jiných světů, a z tohoto hlediska by měly být také navrhovány, tedy mimo jiné i s přihlédnutím k aerodynamice (vlastně: astralodynamice či transcendentodynamice), ekologii a bezpečnosti provozu.

Prvním Stradického funeristickým projektem byla tzv. *kondoliera* – rakev lehčí než vzduch. K jejímu nadnášení mělo sloužit hoření plynů vzniklých rozkladem mrtvoly (bioplyn). Nespornou výhodou tohoto řešení byla energetická soběstačnost (nebylo potřeba žádné palivo), ale anaerobní digesce nutná k přeměně tkání na bioplyn se ukázala být procesem natolik složitým, že nebylo možné nechat jej probíhat samovolně. Další projekty proto už byly vybaveny vnějším zdrojem energie.

Prvním z nich byla *nekromotiva*, která v sobě účelně spojovala funkci krematoria a parní lokomotivy. Z ohniště umístěného v přední části vychází žhavý kouř přímo do kremační komory – kokpitu ze žáruvzdorného skla. Zde leží mrtvola držící páku brzdy. Jakmile je zpopelněna, ruka přestane svírat páku a nekromotiva sama zabrzdí. Plyny dál odcházejí sopouchem ve stropu komory a čerpadlem jsou hnány do kotle v zadní části, odkud je vypouští

ven aerodynamicky kapotovaným komínem. Pára z kotle je vedena trubkami do válců v přední části, které pohánějí tři páry kol s Walschaertsovým rozvodem.

Stradický si od nekromotivy sliboval, že zabije dvě mouchy jednou ranou – využije teplo, bez užitku vypouštěné do ovzduší při kremaci, a zároveň nahradí smuteční vůz. Skutečným vrcholem funeristiky se však stal až následující *kremobil*.

Podobně jako u nekromotivy žhavý kouř z ohniště prochází nejprve do průhledného kokpitu, teprve odsud do kotle a nakonec komínem ven. Pára z kotle vede dvěma trubkami (jež zároveň slouží jako zavěšení) do velkého dutého předního kola. Odsud proudí sedmi páry trysek umístěných na obvodu kola, které tak reaktivní silou kolem otáčejí. Řízená je zadní náprava. Dokud není zpopelněna, volantem otáčí sama mrtvola, jak se její tkáně v žáru náhodně stahují.

Práci na stavbě kremobilu však zastavila autorova smrt.

Přestože se uskutečnění všech jeho projektů ocitlo na mrtvém bodu, je Stradického přínos funeristice stále živý.

Druhou v pořadí je sbírka básní **Virgonaut** (Druhé město, 2010). Tuto svou definitivně poslední knihu básní Odillo Stradický ze Strdic začal psát na podzim roku 2004 a vyjma obvyklých hiátů, způsobených tu alkoholovým abúzem, ondy zas záchvaty nenávisti k fenoménu písma jako takového, jež považoval za hlavní příčinu úpadku lidské civilizace, na ní pracoval ještě v den své smrti v hotelovém pokoji v Sezimově Ústí. Po Stradického smrti čekaly rukopis pohnuté osudy. Nejprve ho zabavila policie při vyšetřování básnickova skonu (eponymní báseň Virgonaut byla celá překrytá zaslou krví a mohla být opsána až po prosvícení rentgenovými paprsky). Poté se stal předmětem nechutných tahanic při dědickém řízení. A nakonec málem shořel 16. října 2008 při požáru Průmyslového paláce v Praze.

Missa vegetabile

(druhá sadba)

Lesy jsou rostlin kostely.

Mše je před zraky nezasvěcených

skryta svou pomalostí.

Kněz chlorofylem svatým

vodu a světlo

proměňuje v mizu a dřevo.

Zvířata chodí k oltáři

a přijímají tu záři

aniž by o tom věděli.

INTROITUS PHOTOSYNTHETICUS

kněz:

jak chutná světlo?
po dálce, po slunci a po zrcadle

jak chutná světlo?

po dálce...
vesmír mě drží za palce
táhne mě jemně z hloubky země

jak chutná světlo?

po slunci...
otevřít jeho poslům chci
všechny mé brány listům otvírány

jak chutná světlo?

po zrcadle...
odráží se v něm kodrcavě
dřív nežli plamen kosti paprsků si zláme

sbor:

obrazy věcí
po světle plují
plachty barev mu nastavují

světlo nám dává růst
růstem se blížíme světlu

blížíme ale
neubližujeme

my andělé mávnutím křídel
zarostlí v zemi
my rakety startující ke slunci
na plamenech kořenů

kněz:

písmeny semen
sázíme svá jména
do knihy země

KYRIE ZELENIHO

zpívá se:

vítr větším dá vání
listů křídel mávání
od tmy rozeznávání
světla ochutnávání

kněz:

Modleme se k pánu. Ať je vlašný a deštivý

sbor:

Pane rozlij se nad námi

kněz:

Ať nás prsty blesků neštípá už do dříví

sbor:

Pane rozlij se nad námi

kněz:

Ať nám každý rok navléká nový prsten letokruhů

sbor:

Pane rozlij se nad námi

kněz:

Ať vytáhne na ohnivý let okru hůl

sbor:

Pane rozlij se nad námi

kněz:

Hlubokou hůl deště. Ať s ní v zemi cestu vyťuká si

sbor:

Pane rozlij se nad námi

kněz:

Jako slepec tápá když v něm slunce stíny kácí

sbor:

Pane rozlij se nad námi

kněz:

Ať nás hasí. Ať v nás nikdy nezasíná

sbor:

Pane rozlij se nad námi

kněz:

A ať přijme naši oběť: ukřižovaný strom
na smrtelném těle svého syna

sbor:

Pane rozlij se nad námi

FLORIA

kněz:

jako ouškem jehly drátek, jako nožky neviňátek
jako škvírou spánku zítřek, pérkem krve hnané zvíře
jak pozounem sopky láva

sbor:

přichází Bože tvá sláva

kněz:

jako prasklina se klene nitrem skály roztříštěné
jako dutý úsměv smrti, jak ocasem víru vrtí
voda když ji země vsává

sbor:

přichází Bože tvá sláva

kněz:

jako oblohou se žene stádo mraků zapražené
do kočáru stmívání se, jako mezi prsty písek
jako noc když rozhvězdává

sbor:

přichází Bože tvá sláva

Floria in excelsis Deo!

CREMO

zpívá se:

bláznivé mžikání v oku dní
na temné tváři svých nocí
vyvážím závratí pokud v ní
zapálím květ na všech stoncích

kněz:

přišívá nebe k zemi blesk
klaní se stromy s kadidlem

sbor:

Bože požehnej nám žehem

kněz:

oheň být na rty líbán chce
voda se dala do tance

sbor:

Bože požehnej nám žehem

kněz:

plameny svléká dřevu tvar
líhnou se bledí ptáci par

sbor:

Bože požehnej nám žehem

kněz:

praskají hnáty uhlíků
lebkou je popel ztuhlý v kruh

sbor:

Bože požehnej nám žehem

neboť skrze oheň
vracíme světu světlo
vypůjčené od slunce

SASANCTUS

kněz:

listy jsou naše oči
i ústa
jíme očima
hledíme ústy

tvary kulaté a oblé
jsou tak šťavnaté a dobré
tvary hranaté a kosé
jsou kořeněné a ostré

nepožíváme jsoucna
jenom jejich obrazy
které na všem znovu obrazí

Bože jak jsi dobrý
zjev se nám v celé své lahodné podobě
chceme mlsat tvoji krásu
dřív než se nás nasytíš

sbor:

odpusť nám odpusť nám ó pane
že raději vychutnáváme než chutnáme

BENESEXUS

zpívá se:

naše láska laskavá je
zpěv větru nás oddávaje
zčuchaný vlas vody češe
a my oddávající se
ztišujeme jej až oněmí

sbor:

milujeme se jen vůněmi

tak zpívá prašník:

větre milý vánku podívej se
zdali je tu někde blizna
pověz jí že já se v pylu vyznám
nehybnost mě svírá jako vejce

nechci být jen sám
až smrt zavolám

tak zpívá blizna:

větre vyříd' mu že dřív než zavolá smrt
já se ráda oddám jeho pylu
nejdřív ale musí on vzít pilu
a vyříznout ze sebe trám jako lásku

řezem si rovným
dřevem syrovým

tak zpívá prašník:

ze sebe trám jí dám ale nejdřív
ona v sobě brázdu krve orat musí
do ní horké rudé zrnko srdce zasít
aby se mohlo hluboko vedřít

aby se krví oblívalo
aby ji žalem bolívalo

tak zpívá blizna:

uzel srdce uvážu si na hedvábu jemném

tak zpívají oba:

nejdřív ale musíme se milovat
celý život vedle sebe věrně stát
dokud nás smrt oba nezavolá jménem
smysl všeho ve svém opaku je
proto ať se všechno stále opakuje

COFFERTORIUM

sbor:

obilí
sekali mlátili semleli upekli
aby se proměnilo v chléb

révu

trhali šlapali drtili kvasili
aby se proměnila ve víno

kněz:

všichni ze mě kousejte a polykejte
toto je mé tělo jež se za vás drobí

všichni ze mě nalijte a popíjejte

toto je má krev kterou za vás chci prolít

kalich krve připravené k vypuštění
skrže každého a všechny k odpuštění
hříchů. Z lásky jsem se pomátnul

toto je smlouva nová a věčná
toto je mouka žitná a ječná
tu vy kyňte na mou památku

CHAMPAGNUS DEI

kněz:

semeno myslí že je celý svět
ale svým růstem se zmenšuje
poznáním nekonečnosti vesmíru

sbor:

tak i my věřili že jsme hosti
v drahé hospodě U věčnosti
a pili jsme pili přes míru

kněz:

naš život je pouhá zátka v lahvi
šumivého vína duše z hlavy
pýcha se v pokoru zvrhla

sbor:

ve sklepe božím tak podle zdi
zrajíc na kvasnicích bolesti
čekáme až zátka z hrdla

vytáhne silou boží pěst
HERBÆ ITE, MISSA EST!

Řekneš-li metal, řekni i hemrl!

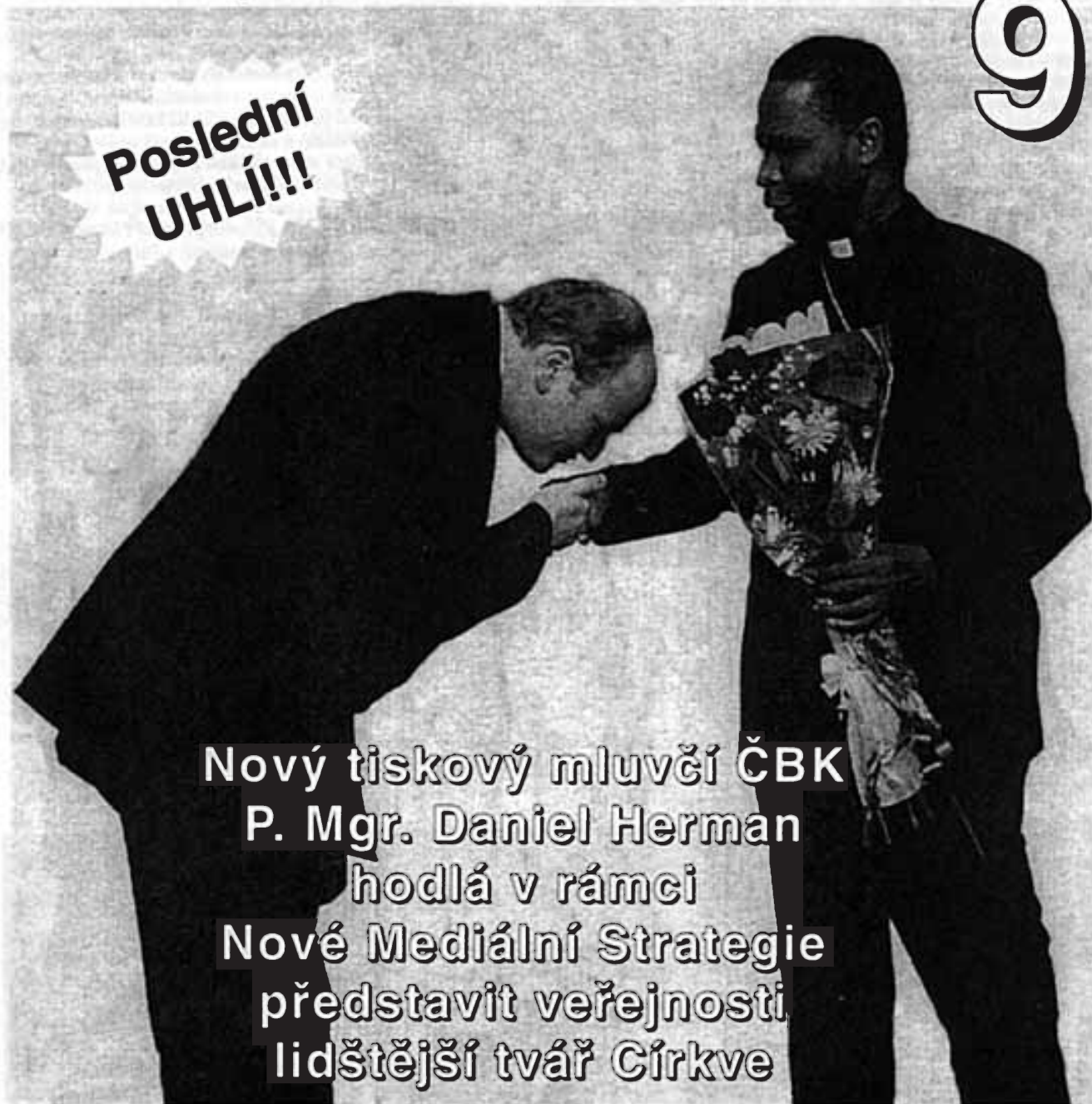
UHLÍ

GEOLOGICKÝ -KUM PRŮZ RUDÝ

Softkatolický občasník pro postsexuální revoluci

9

Poslední
UHLÍ!!!

Nový tiskový mluvčí ČBK
P. Mgr. Daniel Herman
hodlá v rámci
Nové Mediální Strategie
představit veřejnosti
lidštější tvář Církve

Vážení čtenáři,

olomoucký arcibiskup Jan Graubner prohlásil v červencových PERSPEKTIVÁCH na adresu katolického mládežnického plátku ANNO DOMINI: „Doufám, že časopis jednou přece jen vyroste z dětských nemocí.“ Jak dobře víte, po dětských nemocích přichází puberta. Ani my se nemůžeme dočkat pubertálního Adéčka, jsme si však vědomi, že v tu chvíli se AD dostane na pozici UHLÍ. Náš časopis pak definitivně ztratí své opodstatnění.

Již dnes má však náš softkatolický občasník tuhou konkurenci v etablovaných periodikách. K našemu překvapení nám v poslední době vedle dalších osvědčeně pravověrných časopisů šlape na paty především MEZINÁRODNÍ KATOLICKÝ REPORT (značnou popularitu si získaly především pozoruhodné výtvory na 2. a 3. straně obálky tohoto časopisu).

Vidíme, že Pán již povolal dost schopných dělníků na Vinici Pravé Katolické Publicistiky (bližší o tomto důležitém bitevním poli Boje Za Spásu Světa viz strana 19) a že my můžeme toto pole sméle opustit. Domníváme se konec konců, že je nejvyšší čas – deset čísel takový pakárny je ažaž. A taky nás to už moc nebaví (o čemž svědčí rekordní pauza od 8. čísla).

Musím zmínit dva důležité zdroje inspirace pro poslední číslo Uhlí – časopis TRIDENT a Modrou knihu Dona Stefana Gobbiho KNĚŽÍM, PŘEMILÝM SYNŮM PANNY MARIE. Vždy jsme patřili k těm, kteří jsou znepokojeni skutečností, že se odkazu II. vatikánského koncilu zmocnili rozvratníci, kteří útočí na samu podstatu Křesťanství: Hierarchickou Strukturu Církve, Papežskou Neomylnost, Celibát a Mariánskou Úctu. Pan Břetislav Klominský se svými

mi spolupracovníky z časopisu TRIDENT se nebáli situaci pojmenovat jasně: II. vatikánský koncil nebyl zneužit, ale byl sám výsledkem toho, že zednářství si se svou Ďábelskou mocí založilo své centrum přímo v srdci Církve. Koncil byl poslední kapkou, kterou přetekl pohár hříchů lidstva, jemuž už ke spáse nestačí vykupitelná oběť Kristova.

Na pomoc našťastí přispěla Nejsvětější Panna Maria, která nabízí spásu všem, kdo se zasvěti Jejímu Neposkvrněnému Srdci. Třetím dílem Bible, Nejnovějším zákonem další kapitoly Dějin Spásy a nového náboženství Marianismu je právě zmíněná Modrá Kniha. Sepsal ji, inspirovan samotnou 4. božskou osobou Pannou Marií, italský mariánský kněz Don Stefano Gobbi, který také založil novou církev – Mariánské Kněžské Hnutí (z názvu mj. vyplývá, že spása se týká pouze mužů a její nutnou podmínkou je Celibát – není divu, Panna Maria není homosexuální a nebude zachraňovat ty, kteří by se zajímali o jiné ženy).

Toto číslo UHLÍ je tedy poslední, ale není důvod si zoufat. SVĚTLO vychází týden co týden, své si užijete i nad stránkami IMMACULATY či KATOLICKÉHO NEI REPORTU, pro náročné je tu POCHODEN DNEŠKA a TRIDENT.

S pozdravem, který stál u počátků našeho časopisu: ŽÁDNÁ KRAJNOST AŽ NÁM NENÍ CIZÍ, se loučí

prof. RSDr. Břetislav Klominský, DrSc. – šéfredaktor UHLÍ

OK, ešte raz a potom obidvaja do postele...
„Hej, Bob. Myslíš, že sú ešte nejaké medvede v tej starej jaskyni?“ ... „Čo ja viem. Pozrime sa.“

Uhlí, rudy a geologický průzkum – softkatolický občasník pro postsexuální revoluci, III. ročník, číslo 9. Vydává Šroub pizarrocortezský, Dolní náměstí 24, 771 00 Olomouc, tel./fax: 068-52 228 03. Vychází se schválením Ústředního výboru Bonzklubu ve smyslu Stanov BK. **Redakce:** šéfredaktor prof. RSDr. ThDr. Lazar Job Veselý, DrSc.; zastupce šéfredaktora Jan Katolista Turkyně; art director Dana Bulatý; sekretářka Segona Hovařolecová; (ne)stálí spolupracovníci P. Vojtěch Krumpáč, František Maria Ignác Dominik Pítel – sekuchař Večeřadla Marina, sestra Petra z Oseka FRNT. **Redakční rada:** Amicus; Jan Antonín Aubris; P. Tomáš Bahounek OP; bráška P. Jenda Balík FOKO; P. Albert Beneš OP; Carola Biedermannová; P. Pavel Dokladal – náčelník Fatimského Apostolátu; P. Petr Dokladal – předseda redakční rady Uhlí; MUDr. Vít Dokladal SPR RSC; Jaroslav Spirhanzl Duriš; Džihád; Otto Gibiec; Adolf Guláš; Mons. ThDr. František Ilcymětal SKD PIT; Jindra Hubková ICHIO; Michal Karas – Lahvoun; JUDr. Břetislav Klominský; Jaroslav Kojzar; Mons. ThDr. Josef Koukl – místopředseda redakční rady Uhlí; Ph.D. Lovošák – odborný poradce pro geologické otázky; PhDr. Radomír Malý; P. Jan Mara SKD PIT; Panna Maria Medžugorská FOKO; Panna Maria Pomocnice Křesťanů SDB; Pavel Mraček OP; Rudolf Polownik; MUDr. Bohdan Sikora OFMConv; Basilea Schlinková; P. Filip M. A. Stajner OP; bráška P. Miroslav Šimaček FOKO; Lubomír Štula; MUDr. Radim Uzel NEI; Josef Vlcek; bráška PhDr. Miloslav kardinál Vlček FOKO; Karol Wojtyła; MUDr. Pavel Zemek, CSc.; biskup zereťický – censor.

2 TADY JE TO MYX

UHLÍ

Z B A R E U N Ý C H K N I H

Ze Zelené knihy Muammara Al-Khaddáfího

Referendum
je nejkřutější a nejutlačovatelištější
diktátorský systém.

Z Modré knihy Dona Stefana Gobbího

Toto jsou léta,
kdy satan vládne jako jistý vítěz;
jsou to také léta mého triumfu.

Proč musel Štampach opustit teologickou fakultu?

Služeb světských sdělovacích prostředků se neštilit použít pokoncilní dominikán Odilo Štampach při svém tažení proti údajným starým strukturám, které ho měly vyštvať z Katolické teologické fakulty UK. Skutečnost je však taková, že naopak Štampach nepochopil potřeby Církve v nové době.

V souvislosti s církevními restitucemi, kdy se uvažovalo o tom, že církvím budou navraceny lesy, bylo zapotřebí, aby kněží především rozuměli lesnímu hospodářství. O Štampach musel odejít proto, že se pokoušel zabránit sloučení teologické fakulty s Vysokou školou lesnickou ve Zvole. Chystaná fúze nejen že měla Církvi přinést potřebné odborníky přes lesní hospodářství, ale na pravověrném Slovensku by nová škola také lépe vzdorovala náporu pokoncilních teologů z konzumu propadlého Západu.

Uvažované restituce církevních lesů vzbudily také značnou pozornost výrobců těžké dřevařské techniky. Výhodnou pozici měla zejména známá Husquarna se svými firemními barvami žlutou a bílou. Některé firmy již zahájily reklamní ofenzivu, podle neověřených informací byly v letošní letní poutní sezóně na některých poutích spatřeny reklamní korouhve právě zmíněné Husquarny a také známého českého výrobce traktorů a lesních strojů Zetor, pozadu nezůstal ani ruský ZIL. Jeho reklamní ikony ovšem mezi českými katolíky vzbuzovaly spíše pobouření.

Brněnský biskup Vojtěch Cikrle světlí jeden z lesů určených k restituci.

Úvahy o lesních restitucích ovlivnily život Církve opravdu na všech úrovních. Liturgická komise České biskupské konference navrhla zrušení doby vánoční a adventu a podstatné zkrácení doby postní a velikonoční, aby se prodloužila doba během roku se svou zelenou liturgickou barvou. Poté, co byly černé ornáty takřka vytlačeny fialovými, objevil se i návrh na nahrazení černých klerik zelenými.

Proradnými Illumináty řízení politici však navrácení lesů Církvi opět zabránili. Neuvědomili si, že tím vážně ohrozili budoucnost národa. Církev by totiž své lesy stejně jako v minulosti využila na výrobu březových metel nezbytně potřebných k výchově mládeže. Znemožnění restitucí tak

bude mít za následek prohloubení současného morálního úpadku, které povede ke stejným koncům jako kdysi ve starém Římě – náš národ bude poražen barbary!

K problematice restituce církevních lesů se vracíme ještě článkem Jiřího Hanuše na stránce 15.

Lazar Job Veselý, František Maria Ignác Dominik Pítel

Újzva všem katolíkům a věřícím dobré vůle

NEJSME CÍRKEV HALÍKŮ, ŠTAMPACHŮ, KOLÁŘŮ A PŘÍHODŮ!

Tito vnitrocírkevní zednáři, kteří jediní mají právo mluvit v našich „svobodných“ médiích za katolickou Církvi si myslí, že se jim podaří to, co se nepodařilo komunistům.

Ovládli tisk, rozhlas, chystají se ovládnout bohosloveckou fakultu. Smutný fakt je ten, že se zřejmě těší skryté podpoře kardinála Vlka.

Naše situace je daleko horší, než za dob komunismu. Na první pohled je tady údajně svoboda. Ve skutečnosti tito lidé kterých je opravdu hlouček, však vyvíjejí teror na všechny lidi, kteří chtějí v Církvi pracovat.

Proto vyzýváme všechny věřící:

BOJKOTUJTE TYTO LIDI! VYVÍJEJTE TLAK NA CÍRKEVNÍ AUTORITY, ABY SE TITO LIDÉ NESTAVĚLI DO ROLE SUVERÉNNÍCH AUTORIT NA COŽ NEMAJÍ ŽÁDNÉ PRAVO.

JDE O HERETIKY! PROTO VARUJEME VŠECHNY – HLAVNĚ MLÁDEŽ, NA KTEROU SE TYTO OSOBY HLAVNĚ ZAMĚŘUJÍ!!!

POŽADUJTE, ABY SE MOHLI V MÉDIÍCH PRESENTOVAT I SKUTEČNÍ KATOLIČTÍ KŘESŤANÉ A VŠICHNI BISKUPOVÉ!!!!

KDO Z VÁS NAPŘÍKLAD SLYŠEL Z ROZHLASU NEBO TELEVIZE BISKUPA OTČENÁŠKA?

MODLEME SE VŠICHNI NEBOŽ TOTO JE VLÁDA TEMNOTY. SLOVO BOŽÍ, SLOVO PRAVDY VŠAK NESPOUTAJÍ: TOTO JE DOBA MILOSTI, MOŽNOST UKÁZAT, ŽE JSME SKUTEČNĚ VĚRNÍ.

JEJICH BOJ JE PROHRÁN UŽ TEĎ. MODLEME SE ZA OBRÁCENÍ ZEDNÁŘŮ.

(Tento text, jehož autora redakce Uhlí nezná, údajně koluje po pražských kostelích. Text nebyl podroben jazykové korektuře.)

Chystá se II. tridentský koncil!

Hlavním úkolem tohoto všecírkvního sněmu bude samozřejmě vyhlášení neplatnosti II. vatikánského koncilu, měl by však přinést i některé další plody.

Jako výchovné opatření vůči MC Putnovi, který ve své štvavé knize *My poslední křesťané* ironicky navrhuje svatořečení staré báby Blažkové a ustanovení obecního blba ze Zalužan biskupem, bude Stará Bába Blažková povýšena na oltář a obecní blb ze Zalužan se stane biskupem římským – bude zvolen papežem.

Vrcholem koncilu bude již tradičně vyhlášení nového dogmatu, jehož obsah si ce dosud dogmatem není, ale je všeobecně Církvi věřen a praktikován. Tentokrát půjde o nahrazení dogmatu o Boží Trojici dogmatem o Boží Šestici. K dosud oficiálně dogmaticky uznávaným Božským oso-

bám Otcí, Synu a Duchu Svatému tak přibudou Panna Maria a Svatý Otec, šestá Božská osoba je variabilní podle jednotlivých řádů a hnutí: u salesiánů Don Bosco, u fokolarinů Chiara, u Opus Dei J. M. E. de Ballaguer, u charismatiček Michal Slavík a u neonacistů Adolf Hitler.

Tradiční doprovodnou akcí bude upálení 24 731 předního kacíře. Tentokrát přijdou na řadu právě stoupenci tzv. II. vatikánského koncilu v čele s B. Häringem, F. Königem a V. Rudolfem. Spáleny budou též pozůstatky falešného „papeže Jana XXIII.“, který ukradl jméno ctnostnému papeži z XV. století. *Lazar Job Veselý*

Kdež sa zemiakový šalát pokazí...

Blahopřejeme otci Mgr. A. Sassmannovi!

Jedním z inspiračních zdrojů časopisu Uhlí bylo dílo Jaroslava Kojzara, mj. autora článku *Kdo je Václav Havel?* v Rudém Právu v roce 1989, a P. Mgr. Aloise Sassmanna. Ten v reakci na televizní Arénu v únoru 1994, zabývající se stanoviskem P. Ing. Miloslava Fialy k filmu *Poslední pokušení Ježíše Krista*, vznesl otázku, která se ocitla v nadpisu klíčového článku 2. čísla Uhlí: „Kdo je MC Putna?“ Odpověď P. V. Krumpáče se stala první z řady odhalení Nepřátel Církve, které Uhlí postupně zveřejnilo. Teď, v posledním čísle Uhlí, přetiskujeme onen historický dopis uveřejněný v KT č. 12/1994 a jeden novější dokument ze života pátera Sassmanna, který je důsledkem toho, že existují i důvody, pro které může být nazýván otcem v nepřeneseném významu.

□ □ □

Kdo je M. C. Putna? Byl široké televizní obci představen jako zastupce věřících, ale jeho názory byly nekřesťanské. To mohlo velice zmást lidi. Byl bych rád, kdybyste nám, věřícím, veřejně řekli něco o tomto pánovi, který působí jako křesťan spíše schizofrenně.

A ještě jedna drobnost: Pokud se pan Putna pokládá za katolíka, nevím, proč oslovoval pátera Fialu pojmem *pane Fiala*?! Takhle mne, duchovního, oslovovali akorát estébáci, církevní tajemníci a lidé na hony vzdálení církvi. Možná i pan Putna je svým duchem na hony vzdálen Církvi. A takové ty šaškovské, pohrdající úsměšky při mluvení P. Fialy také nepůsobily vhodně. Pan Putna vůbec nevypadal jako věřící, natož katolík!

P. MGR. ALOIS SASSMANN, Pacov

Alena Hropáčková

Mgr. P. Alois Sassmann

*Vám s radostí oznamuji, že si dne 27. října 1996
v 11.00 hodin v katedrále sv. Vavřince v Praze na Petříně
udělí svátost manželství.*

391 75 Malbice u Tábora 308

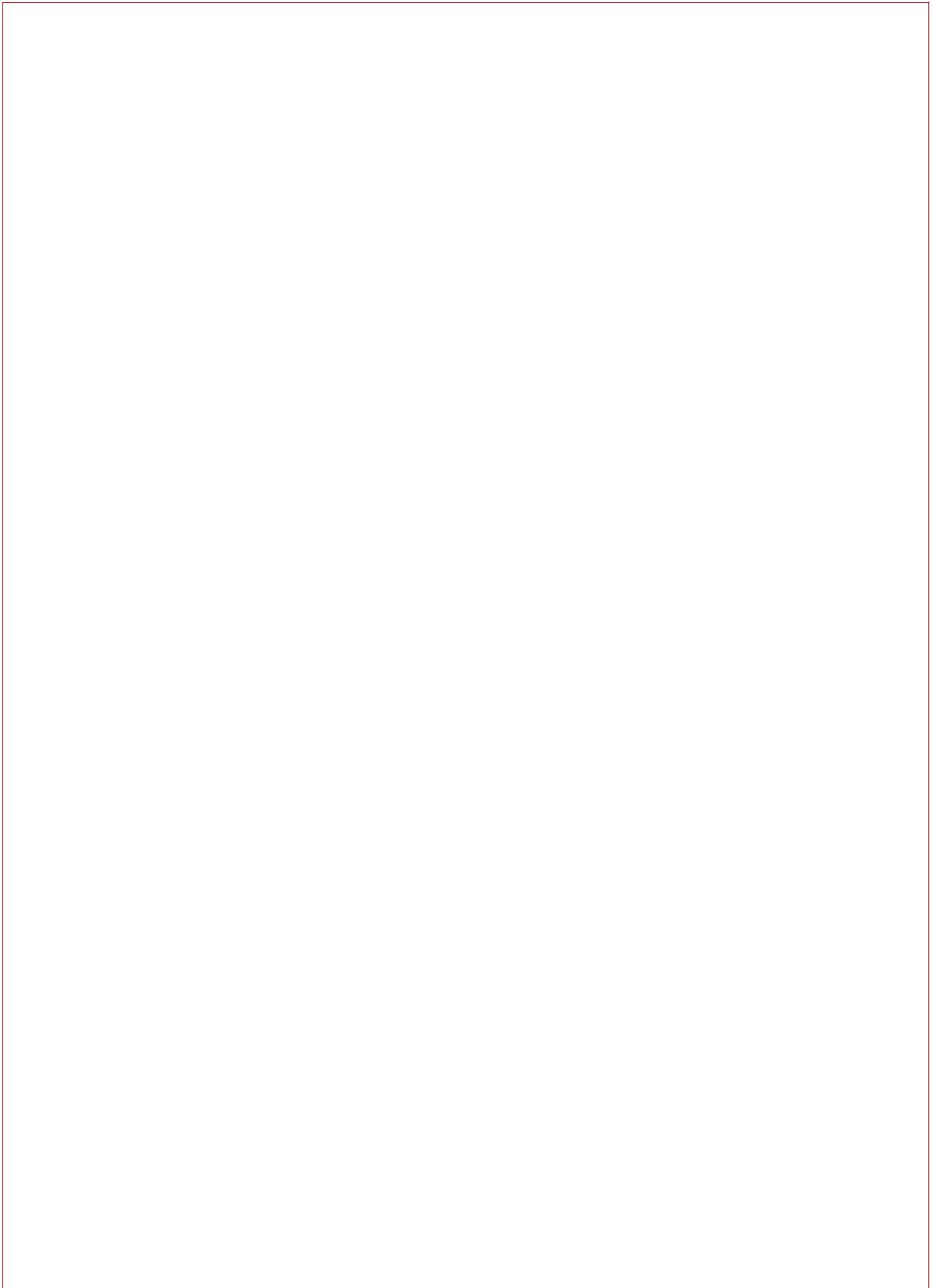
Nejnovější vědecký objev v oblasti morální teologie

Nejvýznamnější český vědec současnosti, přední světový morální teolog prof. RSDr. ThDr. Lazar Job Veselý, DrSc., dosáhl dalšího zásadního vědeckého objevu: bezbožnicím, které otěhotní mimo svazek manželský, se narodí pes.

**Na co si stěžoval Ježíš
Uassule Ryden
18. 4. 1994:**

**Kde panuje nedůvěra
a racionální myšlení,
rozumářství, tam jsou
také argumenty
a spory. Lidé tohoto
druhu žijí intelektuálně
v temnotě a díla Ducha
jsou jim cizí.**

Co se do zpravodajství Katolického týdeníku nevešlo

Feministické hnutí ohrožuje i církve v České republice. Českobratrskou církev evangelickou připravilo o pozici druhé nejpočetnější křesťanské církve v zemi, když se z ní odštěpila Českosesterská církev evangelická. Jednota bratrská uvažuje o tom, že by se podobnému vývoji pokusila předejít přejmenováním na Jednotu sourozeneckou. Inspirována tímto vývojem uvažuje o své transformaci na církev populární trampská kapela Příbuzní. (jh)

Když se dnešní předseda Komise ČBK pro softkatolické sdělovací prostředky a censor Uhlí v červenci 1990 jmenoval biskupem žeretickým, zapomněl si zvolit biskupské heslo. Napravil to až po téměř šesti letech. Zvolil si citát z evangelia svatého Lukáše, kapitola šestnáctá, verš třetí: „Na práci nejsem, žebrat se stydím.“ (jh)

Předseda redakční rady Uhlí P. Petr Dokládá u sebe objevil nový Dar Ducha Svatého – Dar Psaní. Tuto informaci upřesnil přední český exorcista Petr Příhoda – jedná se o Dar Psychózy. Při pohledu na některá čísla Perspektiv se nemůžeme zbavit dojmu, že Dar Psaní byl vylit právě na Petra Příhodu. (vad, jh)

Týdeníky Světlo a Naše Pravda nadále vycházejí samostatně. V souvislosti s neúspěšným pokusem o fúzi obou různých periodik (informovalo o ní Uhlí č. 5) došlo k majetkovým přesunům, v jejichž důsledku se podílníkem Naší Pravdy stalo pražské arcibiskupství. První valná hromada akcionářů tohoto komunistického plátku po nezdaru námluv se Světle však skončila neúspěchem, neboť kardinál Vlk prohlásil, že o Naší Pravdě nelze hlasovat. (jh)

Tři mušketýři české katolické církve, familiárně přezdívaní *Vičí smečka* (pražský arcibiskup Miloslav Vlk, ředitel Matice cyrilometodějské a šéfredaktor Světle Josef Viček, děkan Katolické teologické fakulty UK Václav Wolf a kmotr české lóže OPUS DEI Manuel Lobo), si vyrazili na lov. Úlovek nebyl příliš valný: jeden zaječí pár, jeden beránek a ovečka. (jh)

Ač ne ze zpravodajství, pochází tato zpráva z Katolického týdeníku, konkrétně z 36. čísla VII. ročníku: nový ostravsko-opavský biskup František Lobkowicz by se chtěl stát otcem. V této souvislosti se po špatných zkušenostech s českým bankovním sektorem vkrádá obava, aby se pan biskup – jistě vzorně dodržující celibát – nepokusil vytunelovat některou z bank spermatu. (jh)

Představitelé české katolické církve vyslyšeli volání po veřejném pokání těch příslušníků kléru, kteří za minulého režimu spolupracovali se Státní bezpečností. Na první neděli postní v příštím roce se bude v pražské katedrále svatého Víta konat Slavnost Smíření. Po slavnostní mši koncelebrované všemi českými biskupy budou provinilci obcházet katedrálu v kajícím průvodu a za zpěvu známé trampské písně *Marta, jó Marta* se budou bičovat důtkami. Mons. František Lobkowicz, prof. Jan Matějka, P. Pavel Dokládá a P. Antonín Kánský v průvodu ponесou profesora Radovana Lukavského, který bude předčítat úryvky ze seznamů Necenzurovaných novin Ty Rudá Krávo, z archivů StB a z lustračních osvědčení. (jh)

Známý dominikánský archeolog Jiří Maria Veselý, který kromě hrobu svatého Metoděje, sedmi zubů Panny Marie a prstu svatého Tomáše nalezl části snad všech kdy existujících světců, se znovu proslavil. Díky nezměrnému úsilí se mu podařilo v Egyptě nalézt kostru biblického hada a s definitivní platností tak lokalizovat místo, kde se nalézal ráj. Věřme, že se J. M. Veselému podaří nalézt i zkamenělý ohryzek jablka, s jehož pomocí had svedl Adama a Evu k dědičnému hříchu. (vad)

Novopečený ostravsko-opavský biskup instruoval prostřednictvím děkanátních setkání kněze své nově zřízené diecéze, že při modlitbě za diecézního biskupa při mši svaté mají citovat celé jeho jméno. Kněží se ovšem modlí pouze za biskupa Františka Václava – František je křestní a Václav řeholní jméno – a zamlčují tak nejen biskupovo šlechtické příjmení Lobkowicz, ale i jeho krycí jméno Plzeňák. Pan biskup zřejmě předpokládá, že stejným krycím jménem disponoval i Kristus, o čemž svědčí jeho reakce na články PJ Jandourka zabývající se jeho spoluprací s StB. F. V. P. Lobkowicz totiž časopis Světlo sdělil, že tyto články jsou naplněním Kristova zaslíbení: pronásledovat vás budou pro mé jméno. (dd, jh)

Oprávněné pobouření mezi prostými věřícími i mezi jejich pastýři vyvolala obálka časopisu AD 96/9. Ještě více než nedostatečný oděv Mirky Všetěčkové na snímku pobouřil její výrok: „Nezajímá mě, kdo s kým spí.“ Je opravdu smutné, že časopis, který v minulosti disponoval církevním schválením, může deklarovat tak nekřesťanský postoj – je přece jednou ze základních povinností křesťana zajímat se, zda jeho bližní nežije v hříchu. (jh)

Hlenová metoda známá z Přirozeného Plánování Rodičovství nemá využití jen v manželském životě, ale i v Celibátě. Doubravova Hlenová Metoda, objevená Dominikem Doubravou OPraem., spočívá v tom, že tento jihlavský farář vždy při nedělní mši svaté, ač jinak nic nezpívá, nerosrozumitelným hlasem odzpívá evangelium, čímž se dle vlastních slov „dokonale odhlení před homilií“. (jg)

Důkazem toho, že i ti nejnadějnější mohou uvíznout v osidech hříchu, je případ padlých kněží Jana Jandourka a Pavla Zacha. Tito dnešní Nepřátelé Církve v minulosti trpěli pro ten nejsvětější výhonek Církve – Mariánské Kněžské Hnutí. Za seminárních studií byli bolševickými celníky přistiženi při obětavém pašování knihy Dona Gobbioho *Kněží, přemilý synů Panny Marie*. (jg)

Nakladatelství Portál, které vydalo úspěšný titul *Maminka Markéta* o matce Dona Bosca, hodlá na tuto knihu navázat sérií ve stylu Honoré de Balzaca. Postupně se tedy budeme moci seznámit s životopisy otce, sestry, bratra, děda, báby, sestřenice, otčima, macechy a nakonec i manželky a dětí Dona Bosca. Řada bude zakončena vydáním magnetofonové kazety P. Michaela Martinka SDB *My jsme tvoje děti, Done Bosco*. (dd)

Následující zpráva je sice staršího data, ale rozhodně si nezaslouží zapadnutí: pražský arcibiskup Vlk prozradil při besedě s věřícími po biřmování v kostele svatého Františka z Assisi v Praze 4 – Krči na Habrovce 15. října 1995 zásadní politologický objev. Sdělil, že model řízení katolické církve, v němž prostí věřící nemají žádné pravomoci, ale se svou hierarchií, na jejíž složení ani rozhodování nemají žádný vliv, sdílí v lásce odpovědnost, je dokonalejší demokracií, než běžné demokratické principy. „Takové prvky, které normální demokracii oslabují, vlyk ovšem nepřipustíme,“ připomněl Náš Otec Kardinál skutečnost, že ve standardní demokracii mají volební právo všichni občané – inteligenti i blbci (jak známo, v církvi se na rozhodování podílí pouze část druhé skupiny). (jh)

Známým nešvarem vyžraných kněžourů je jejich záliba kázat vodu a pít víno. Ani asketický vyhlízející P. ThDr. Oto Mádr není jiný. Svrchu zmíněný nešvar by se v jeho případě dal parafrázovat větou *káže studenou, pije teplou*. Četní svědkové totiž dosvědčují, že otec Mádr si s qblibou dopřává ke svým suchým rohlíkům teplou (!) vodu. (jg, jh)

Mr Hegarty from the European Commission's Delegation in Prague and Mr Brant from the Phare Coordinating Unit declaring this sewage pipeline open.

O čem mlčí mlčící ml(uv)čí

Při dnešní záplavě tiskových mluvčích zvažuje zřízení této funkce i podzemní církev Felixe Davídka. Vzhledem k tomu, že jde o tzv. mlčící církev, bude to spíš tisková mlčí. Nečekáme tudíž na její služby a přinášíme několik zpráv o výsledcích Davídkovy líhně.

Na obrázku vidíte slavnostní okamžiky při vysvěcení nové katedrály podzemní církve, zasvěcené svatému Petru Channelovi. Deštník s hvězdičkami naznačuje, že se jednalo o událost evropského významu, což potvrzuje i popiska, která hlásá, že otevření kanálu se zúčastnil delegát Evropské komise pan Hegarty a pan Brant z organizace Phare.

Podzemní církev nehledí jen na Západ, dokáže se poučit i doma. Inspirována úspěchem předvolební kampaně ČSSD při volbách do Poslanecké sněmovny rozhodla se upravit jednu soupravu pražského metra, se kterou se chystá absolvovat **PODZEMÁK TURNÉ**.

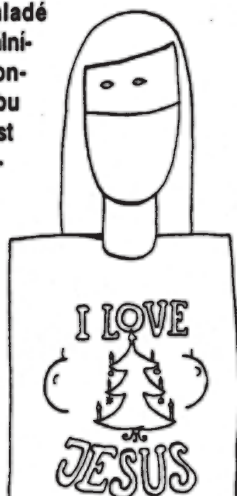
Náš Otec Kardinál Miloslav Vlk konečně zjevil Jasně Slovo Otce Arcibiskupa k mlčící církvi – jsou to lháři a podvodníci. Pán však znovu ukázal, že i podvodnou a lživou mlčící církev dokáže použít pro Plán Spásy a povolal z ní svého snad nejudatnějšího bojovníka současnosti – P. Františka Provazníka. Proti otci Františkovi hned vytáhly sdělovací prostředky, největší nebezpečí mu

však hrozí přímo od davídkovců, o čemž svědčí stanovisko jejich potenciální tiskové mlčí: „Je to odrodilec, nechal se přemazat. Má smůlu!“

I Provazníkovy ovečky se však občas mýlí. Lysický farník pan Suchánek prozradil Rudému Právu o hitparádě TV NOVA Eso: „Tam ta Pergnerová říká pořád Čágo belo, šilenci, a víte, co to znamená? To čágo, to je čau a to belo znamená ďábel. Ona říká čau, ďáble.“ – Toto není pravda. Béla je maďarská (a i na Slovensku používaná) domácká podoba jména Vojtěch. Tereza Pergnerová tedy v ESU propaguje Desetiletí mravní a duchovní obnovy národa opakovaným vzýváním jména hlavního patrona – svatého Vojtěcha.

Po té, co založil v Lysicích Sdružení na ochranu rodičovských práv a získal následovníky, kteří budou jeho odkaz i nadále v Lysicích šířit, odešel otec Provazník s pomocí brněnského biskupství založit SORP do další farnosti – Dražovic. Svědčí o tom i jeho slova: „Pokud bude potřeba dát věci do pořádku, začnu s tím hned, jak tam budu.“ (jh)

Originální nápad podpořila francouzská biskupská konference, když zaplatila výrobu 200 000 triček pro účastníky Křesťanského Woodstocku (krycí název světového setkání mládeže se Svatým Otcem v srpnu 1997.) Trička symbolicky vyjadřují ochotu církevní hierarchie přiblížit se současné mládeži. Nezbytný nápis v angličtině má spolu s obrázkem vánočního stromku vést mladé křesťany k radikálnímu odvrhnutí konzumního způsobu života. Průsvitnost a dokonalá přilnavost materiálu zvýrazňující vnady účastnic setkání má napomáhat přirozenému plánování rodičovství (PPR) a tím také růstu církevní základny.

Přinášíme snímek z mezinárodního setkání animátorů v Rychnově nad Kněžnou, které koncem srpna uspořádala Sekce pro mládež České biskupské konference. Jak sdělil třem stovkám nadšených mladých katolíků Mons. Renato Boccardo z papežské Rady pro laiky, o setkání věděl i Svatý Otec a často se za ně modlil. „To je síla,“ zareagovala na tuto zprávu Majka, jedna z účastnic. „To teda za nás prosí každý, kdo se modlí na úmysly Svatého Otce.“

Kdo je Pavel Zach

Před několika lety byli věrní účastníci Bohoslužeb v Chrámu svatě Ludmily na pražském náměstí Míru konsternováni nahrazením zdejšího oblíbeného duchovního správce, předního Bojovníka za Mír Kanovníka Máry mladistvým neurvalcem jménem Zach. Ten již sice odtáhl na další štaci, ale přesto je třeba se zeptat: kdo je Pavel Zach?

Doba, v níž my, Panně Marii oddaní křesťané – Světlo Světa a Sůl Země – žijeme, je zlá. Je to vskutku čas vlády nevěstky, jejích ochotných přísluhovačů a všelikého zastupu proradných Jidášů.

Ano, žijeme v době, která nápadně připomíná Svatým Apoštolem Janem zvěstované apokalyptické období hruzy sedmi polnic. V době prosycené bezbřehým bezbožeckým liberalismem, nestoudným zlehčováním morálky a všeho posvátného. Nemůže však být daleko chvíle, kdy Pán přijde, aby oddělil zrna od plev. Aby zachránil nás – své Spravedlivé – a zatratil naše sexismem, drogami a neznabožským protestantstvím a islámem posedlé a zpitě utlačovatele.

A právě v této době je třeba mít se obzvláště na pozoru a nenechat se osálit Vlkem v rouše Beránčím. Je třeba bdít, neboť nevíme dne ni hodiny, kdy přijde spolu s Nejsvětější Pannou Marií také Pán. Nesmíme se bát odhalovat Satana a pohůnky jemu zaprodané i ve vlastních řadách, jediné tak se ochráníme strašlivé zkázy.

Proto беру dnes na sebe tento přetěžký Kříž zvěstovat vám, že dočasnou vládou nad světem stále více rozběsněný Ďábel si vyžádal další oběť z našich vlastních řad, a to oběť z nejbolestnějších – Kněze. Ano, po tzv. „Pateru“ Jandourkovi se strašlivý mor volno-myšlenkářství rozšířil i na dalšího rádoby důstojného pána – Pavla Zacha.

Nebráňme se proto otázce, kdo to vlastně je „Pater“ Zach, a zapatřejme v jeho životní historii. Již krátký exkurs do jeho života nám otevře oči a usvědčí nás z nedostatečné bdělosti vůči Antikristovým nástrahám poličením na nás v našem vlastním stáde. Neboť při troše bedlivé pozornosti bychom bezbožectví tohoto „kněze“ byli prohlédli již dávno a nenechali ho tak dlouho v řadách nás, oddaných Nejsvětější Panně i našemu Pánu, rozsévát jedovaté a vskutku Ďábelské semeno.

Okultismus na Seminární Půdě

O dlouholetém a časem stále nenavistnějším boji proti Cirkvi Svaté a její Posvátné Hierarchii svědčí hanebné činy tohoto padlého kněze, které spáchal již v období svého studia v litoměřickém Seminári. O jakého člověka se jedná, je patrné již z výčtu jemu zvláště blízkých „spolubratrů“, se kterými sdílel Seminární celu. Samozřejmě mezi nimi nechyběl čtenářům Uhlí dobře známý Zaprodanec Satanův Jan Jandourek. Již v tehdejších časech v době přísného studia, kdy se měli věnovat četbě posvátných dogmatických knih, pročítali Satanem inspirovanou německou, údajně „teologickou“ literaturu. Ve skutečnosti se jednalo o odporne proticirkevní protipapežské bulvárni tiskoviny. Mezi kněžskými, kteří by zasloužili již teď svatořečení za to, že museli vydržet pět let v blízkosti Ďablu a Liberalism oddaného tandemu Jandourek-Zach, putuje ještě dnes mnoho hruzných vzpomínek na zhovadilosti, které tito dva prováděli a ke kterým Ďábelskými svody ponoukali i ostatní.

Zachův nenavistný postoj k posvátné Hierarchii a jeho spojení se Satanem jsou patrné z obzvláště hanebného činu, kdy se mu ukádním úskokem podařilo do předem připravené vany plné vody shodit pozdějšího sekretáře nejdůstojnějšího otce kardinála Vlka a nástupce nezapomenutelného Otce Fialy na Stolei Tiskové-

ho Mluvčího České Biskupské Konference P. Mgr. Daniela Hermana. Že díky svému obcování se Satanem předvídal budoucí funkce tohoto vzácného Kněze, je více než patrné. Tímto odporným činem se snažil jeho budoucí Posvátný Úřad a Autoritu zesměšnit.

Leč ani to mu nestačilo a pokoušel bohoslince s ním studující i nástrahami okultními. Při každé příležitosti přinášel tzv. „ži-

vou“ a „mrtvou“ vodu a snažil se je navadět k jejímu užívání s poukazem na její léčebnou moc. Léčka vskutku Faustovská, neboť jejich léčebný účinek se Zach snažil dokazovat i „vědecky“ (všichni však víme, že jedinou skutečnou vědou je Teologie a že před různými „exaktními“ a „humanistickými“ pavědami je potřeba mít se nejvýše na pozoru). S bolestí však musím poznamenat, že mnozí těmito pokušením podlehli a místo co by své naděje a doufání obracely toliko k Posvátným Vodám Lurdským, které nám ráčila věnovat Nejsvětější Panna, čekali pomoc i od těchto jeho nechutných okultních břeček.

Tělo Kristovo s mákem

Po opuštění semináře jal se tento Antikristův pohůnek nejpodlejší způsobem pokoušet i ovce jemu svěřené. Absolvoval za tím účelem pod pláštěm charitativních zájmů staž v zemi Satanovi nejzaprodanější – v bezbožeckém Německu. Čemu se tam učil? Místo hlásání Slova učil se znakové řeči pro hluchoněmé! Jak propastný rozpor s Kněžským Posláním. Vždyť není Víry než ze slyšení a není hlásání než hlásání Slova!

Kde je co v Písmu o znakové řeči, leda by to byla řeč Satanova?

Po návratu z Německa jeho neznabožství a nenávisť k Cirkvi dosáhly vrcholu v podobě nechuti ke konání toho nejpodstatnějšího jádra Katolického Křesťanství – Mariánských Pobožností, jež se smíchem přímo Ďábelským tím nejodpornějším a nejnížším způsobem zesměšňoval a zlehčoval. Odporností nejvyšší a nejnechutnější, kterou tento Svatokrádezník vykonal, pak bylo proměňování makových houslek. Ano, čtete dobře. Satanova vláda nad světem jistě již tímto hnusným počinem dostoupila vrcholu.

Nedávno straval tento Jidáš pul roku v Bohem zatracené a Satanskému islamu zaprodané Sýrii. Byl tam snad proto, aby vyrval posvátná místa, po kterých chodily Svaté Nohy Našeho Pána, z rukou Nevěřících Psů? Nikoli. Jel tam proto, aby se naučil další rouhačství, totiž bezduché arabské klikihaky, které nemají se sladkým jazykem Evangelia Kristova nic společného. Snad se mu stínu měšit dařilo lépe než ve stínu Olivovníku Páně. V plamenech Věčného Ohně (Focul Viu) však žádného stínu nebude, na to ať pomyslí, pokud ho Satan ještě rozumu zcela nepozbavil.

Jako Křesťané Pavlu Zachovi odpouštíme. Nechme růst koul s pšenici až do žni. Mějme se však na pozoru, neboť jedovatý plevel, který v naší zemi není „pater“ Zach, ale i další Zhovadilci, jako v Uhlí již odhalení MC Putna, PJ Jandourek či Joseph Berahner, zasadili, působí a stále otravuje věrné z našeho stáde. S pomocí Nejsvětější Panny však jistě zvítězíme a naděje onen blažený den, kdy budeme všechny přísluhovače Ďablových pozorovat, která z své sodomské hříchy trpí Plamenem Pekelným.

František Maria Ignác Dominik Pitel,
Šéfkuchař Večeřadla Mariína

Satanův zaprodanec s Kněžským Svěcením neváhá vypořádat se krutě s těmi, kdo odhalují jeho pravou tvář

Bratři Dokládalo se představují

V Duchovním okénku Uhlí ke čtenářům často promlouval předseda redakční rady Uhlí P. Petr Dokládál z Frenštátu pod Radhoštěm. Tento skvělý moravský kněz, všestranný umělec, filosof, politolog, teolog, ... – zkrátka jakýsi ultrakatolický Jára Cimrman, má však ještě dva neméně významné bratry. P. Pavel Dokládál je šéfem české odnože Fatimského Apoštolátu a Mariánského Kněžského Hnutí, tedy Primasem českým Mariánské Církve, MUDr. Vít Dokládál je přední český rasista, bývalý kandidát v parlamentních volbách za SPR-RSČ a pravidelný přispěvatel politických novin této strany REPUBLIKA.

Katolický farář obdivovatelem předsedy SPR-RSČ Republikán Sládek coby boží originál

(Moravskoslezský Den 16. 9. 1995)

P. Petr Dokládál

politiky a má odvahu naplno hovořit o věcech nepopulárních a tabuizovaných. Náš národ vyniká komplexy před takovými velkými a silnými osobnostmi."

Kdo je vlastně páter Petr Dokládál, kněz, který si potřásal ve Vatikánu rukou s papežem Janem Pavlem II. a nyní vystoupil na obhajobu republikánského vůdce Milošlava Sládka? Pochází z Jeseníku, před deseti lety byl vysvěcen a nyní mj. učí i na Základní škole ve Frenštátu pod Radhoštěm asi pětadvacet dětí římskokatolické náboženství. Již tři roky žije v tomto podhorském městečku, předtím šest let farářoval v Ostravě-Staré Bělé.

"Kněží by se měli vyjadřovat k věcem veřejným," míní otec Petr. "U nás existuje snaha nevyhovující a kontroverzní názory smést ze stolu, což není správné. Já jsem byl vychováván ve velké důvěře a liberálním prostředí a věřím, že právě důvěra plodí další důvěru."

Otec Petr po absolvování gymnázia v roce 1965 začal studovat zeměpis, ale nakonec se vyučil grafikem. V roce 1975 byl jeho mladší bratr vysvěcen na kněze (nyní je děkanem v Třebíči). Díky němu se seznámil s mnoha duchovními, se kterými často diskutoval o Bohu. Po dvou nevydařených pokusech ožen se vstoupil, právě v Kristových letech – třiatřiceti, do semináře. V roce 1985 byl vysvěcen. Otec Petr je spíš filozof, takovým dojmem působí i na své farníky. "Často s tím mám potíže, není jim příjemné slyšet pravdu, neboť lidé chtějí být klamáni," říká otec Petr. "Jsem teokrat, republikán rozhodně nejsem. Doktor Sládek je houževnatý, cílevědomý, pracovitý, ambiciózní a až příliš angažovaný člověk. Je to originál pocházející z rukou Božích."

Michal Kubíček

Uzájemnost

(Měsíční příloha Světla FATIMA 6. října 1996)

Podarí se nejprve nám, kteří rozumíme obsahu Modré knihy; očekáváme a chceme pomáhat příslibu Panny Marie z Fatimy o vítězství jejího Neposkvrněného Srdce; poznali jsme světové místo Božích milostí v Medžugorie. Podarí se nám učinit konkrétní krok uzájemnosti?

P. Pavel Dokládál

Rasismus pohledem Víta Dokládala

(REPUBLIKA číslo 14)

MUDr. Vít Dokládál

Na základní škole jsme se učili, že plození potomstva mezi příslušníky rozdílných ras je něco nepatřičného, protipřírodního. Jako příklad byli uváděni mesticí a mulati, u nichž je daleko menší odolnost a daleko častější výskyt vrozených poruch a chorob, včetně duševních. Časy se však mění a v poslední době jsme svědky, jak se v celosvětovém měřítku zcela plánovitě dělá vše pro propagaci a usnadnění podmínek a příležitostí, aby k takovým jevům docházelo. Nenápadně se působí na mladou generaci, aby v takových partnerských svazcích viděla něco zcela přirozeného, odpovídajícího modernímu trendu doby. Jakákoliv nesmělá námitka proti tomuto trendu je označena za rasismus (v lepším případě za xenofobii) s pohotovými poukazy na plynové komory a koncentráky Hitlerovy Třetí říše. Zastrášený člověk s nálepkou fašisty raději už pak ani nedutá.

Přitom dochází k základnímu nepochopení pojmů. Rasismus je mylně vykládán jako jakési vyvyšování některých ras nad jiné, s poukazem na jejich méněcennost, druhořadost, popř. škodlivost a tedy i požadavkem jejich eliminace. Toto je však charakteristické pouze pro ideologii tzv. nacionálního socialismu a s těmito prvky se pak ještě setkáme v Talmudu. Fašismus, který klade důraz především na ekonomickou strukturu státu (korporace) a státoprávní uspořádání, jsou naopak tyto prvky cizí. Rasismus ve své čisté podobě nehlásá, že některá rasa je dokonalejší, nadřazenější, a některá méně cenná. Pouze se zabývá problematikou míšení mezi nimi a studiem, k jakým změnám vlastnostem a schopnostem oproti původnímu druhu při tom dochází. Nepopírá však, že tyto nové vlastnosti, získané míšením krve, jsou vesměs negativního rázu ve přímé úměrnosti s počtem míšení. Jinými slovy, takový černoušek, který se narodí z čistokrevných černošských rodičů, jejichž rodiče byli rovněž čistokrevní černoši stejné rasy, je podle rasismu neskonale cennější, než bílý chlapec s modrými očima a plavými vlasy, kde kromě převažující nordické rasy lze zjistit příměs krve rasy např. alpské, vestické, dinárské, předasijské, ostbaltické, ostické apod. Je např. známo, že když se Heinrich Himmler dočetl, že se v Osvětimi nalézá skupina cikánů jisté rasy, ve které celé věky nedocházelo k míšení – tedy naprosto čistokrevní cikáni – choval k nim téměř posvátnou úctu, měli všemožné úlevy a nakonec byli propuštěni. Podle rasismu je každé křížení škodlivé, neboť oslabuje a ničí původní originální, cenné a jedinečné tělesné a duševní dědičné vlastnosti, charakteristické pro tu či onu rasu, až nakonec vzniká nebezpečí, že tento jedinečný samostatný druh vymizí z povrchu země.

P.S. Mnozí mi známi se podivují, proč jsem se dosud neoznal. Jako ten, kdo se nechce vzdát svých ideálů a představ, to však nemám vůbec snadné. Až půjdete po ulici, zkuste napočítat, kolik potkáte modrookých přírodních (ne odbarvených) blondýnek – apropos – moje adresa je k dispozici v redakci listu REPUBLIKA...

MUDr. Vít Dokládál, redakčně (v UHLÍ) zkráceno

Co mladí potřebují

Rozhovor s P. Jendou Balíkem FOKO, sekretářem Svaté Trojice a vůdcem Arcidiecézního centra pro mládež Nazaret v Kunraticích

Vaším aktům pro mládež, vedeným ve fokolarínském duchu, bývá často vytýkána masovost a povrchnost.

Viš, bráško, oni ti mladí to potřebují. Například na posledy

v Loretu na setkání evropské mládeže se Svatým otcem se dostavilo jen z České republiky 1600 účastníků, kteří se samozřejmě nemohli navzájem znát. Atmosféra setkání s biskupy pak často připomínala spíše rockovou show než duchovní událost.

Viš, bráško, oni ti mladí to potřebují.

Co soudíte o výtkách, že fokolarini ve jménu jednoty a poslušnosti na-prosto nepřipouštějí jiný názor?

Viš, bráško, oni ti mladí to potřebují.

Ale je pak možné slyšet, že třeba do Příchovic mladí jezdí jen proto, že se tam dá dobře lyžovat, sdílení zkušeností nějak přetrpí a pak se tomu s chutí zasmějí, ale před vámi se tváří náramně zbožně.

Viš, bráško, oni ti mladí to potřebují.

Někteří mladí ale v Příchovicích i kouří.

Viš, bráško, oni ti mladí to potřebují.

A jaký je Váš názor na dnes často diskutovanou problematiku drog?

Viš, bráško, oni ti mladí to potřebují.

Mnoho se hovoří o škodlivosti přemíry násilí v televizi. Co Vy na to?

Viš, bráško, oni ti mladí to potřebují.

Oblíbeným tématem katolické církve je sexualita. Co soudíte o mladých lidech, kteří začínají sexuálně žít již třeba ve čtrnácti letech?

Viš, bráško, oni ti mladí to potřebují.

Na vojně, v seminářích a v nápravných ústavech všech druhů je striktně monopohlavní společnost, což vede ke vzniku homosexuálních praktik. Co si myslíte o tomto problému?

Viš, bráško, oni ti mladí to potřebují.

za rozhovor poděkoval Pavel Pátníček, Slezská Cola

Ekumenické impulsy

Jediné pravé křesťanství je katolicismus

V předvečer Vánoc roku 1935 upozornil znovu Svatý Otec Pius XI. J. E. kardinály, kteří mu přišli blahopřát k svátkům, na pletichy bezbožnosti. Z článku, kterým o pro-jevu informoval o den později Osservatore Romane, vybíráme:

Stejně slyšel Svatý Otec jiné hlasy, jež povstávají, aby potíraly křesťanství ve jménu křesťanství, pod klamným názvem křesťanství. Povstávají proti význačnému křesťanství hodnému toho jména, jímž jest křesťanství katolické; neboť – jak to dobře vyjádřil mluvčí těchto drahých synů – stačí vskutku velmi málo pozornosti a úvahy, aby bylo zřejmé viděti, že skutečným křesťanstvím jest jenom katolicismus; co zůstává z křesťanství, z Ježíše Krista samého,

Co zůstává z křesťanství kromě pravého a jediného křesťanství, jímž jest katolicismus? Nic než nestvůrná křesťanství, nic než masky křesťanství.

z jeho božské osoby a z jeho učení, kromě pravého a jediného křesťanství, jímž jest katolicismus? Nic než trosky, nic než padělky, jež si dávají různá jména: pozitivní křesťanství, historické křesťanství, praktické křesťanství, vše-křesťanství; nic než nestvůrná křesťanství, v nichž nezbyvá skoro nic ze skutečného křesťanství; nic než masky křesťanství, jež bohužel chtějí věrolovně skrývat i zatajovat pronásledování skutečného křesťanství – katolicismu.

Zázraky Panny Marie Turzovské

Utvoření pozoruhodných útvarů ve zmrzlé vodě

Z přesně známého místa na jižní Moravě přijel autobus s dělnicemi JZD na Turzovku. Ženy si odnesly s sebou láhve vody ze zázračných pramenů. V zimě voda v láhvích zmrzla a v této zmrzlé vodě se objevily podivuhodné útvary. V jedné láhvi se objevil obraz sv. Panny. Majitelka přinesla láhev do kanceláře JZD, kde úředníci nad tím potrášali hlavami. Nechali vodu roztát a znovu zmrznout. Nyní se objevil v ledu kalich plný hostií. Opět led rozpustili a přilili obyčejnou vodu do láhve. Nyní se již žádný obraz nevytvořil. U jiné ženy se utvořila ve vodě monstrance, obklopená paprsky. Z celé vsi se přišli lidé podívat na tento útvar a doznali, že něco krásnějšího dosud neviděli.

z knihy P. Johannese Ev. Schmida C.P. Turzovka – Slovenské Lurdy
(Zrakové a sluchové svědectví) vydané s dovolením círk. představených jako manuskript ve Vídni roku 1972

Pokoncilní duchovenstvo otevřeně ve službě satanově

Široké publicity se dostalo dalšímu těžce hříšnému činu pokoncilního arcibiskupa Miloslava Vlk. Aktivně se zúčastnil (četl dokonce jakousi „přímlyvnou ekumenickou modlitbu“ – ještě jako první ze zúčastněných sektářů a sektárek) 6. července 1995 „bohoslužby“, konané v Betlémské kapli (rekonstruované v 50. letech komunisty) při příležitosti upálení heretika Jana Husa. Že se tím stal sám (opět) účastným na Husově heresi, není snad ani nutno podotýkat. Příznačné je, že M. Vlk na tuto akci přijel z „cyrilometodějských“ oslav na Velehradě!

Falešný ekumenismus (utvrzování heretiků v bludu) směřovaný na „křesťanské církve“ však modernistickému kléru nestačí, dnes se jeho „progresivní“ představitelé hlásí již otevřeně k okultismu a jiným formám satanismu (např. rocková hudba – tzv. křesťanský rock). Dalším dokladem tohoto směřování může být vyjádření O. Štampacha (pokoncilní dominikán – pozn. red. Tridentu) v týdeníku *Nové knihy* (č. 25/1995) v článku „Až k plnému prozření“, s podtitulkem „Buddhismus zprostředkovaný jezuitou“, věnovaném knize modernistického jezuitu Hugo M. Enomyi-Lassalla „Zenová meditace“ (vydalo modernistické nakladatelství Cesta).

„Jaká byla tvář dříve, než jsi přišel na svět? Jak zní tlesknutí jednou rukou? Takové a jiné podobné problémy řeší pomocí meditace (Štampach ovšemže nemyslí tímto slovem modlitbu – pozn. aut.) žák zenu. Pro někoho je to jasný důkaz, že zen je nesmyslný a že rozumný Evropan s tím nemůže mít nic společného,“ začíná svou stať O. Štampach, přičemž nenechává čtenáře na pochybách, že on (a stejně tak T. Halík, autor předmluvy ke knize) „rozumným Evropanem“ určitě být nehodlá. Libuje si, že autor zenový buddhismus srozumitelně a trpělivě vysvětluje evropskému čtenáři, čímž dochází k „zprostředkování mezi kulturami“. Štampach jen lituje, že „text postrádá švih a říznost zenových klasiků“.

Hned však vyzdvihuje autora, pro něhož zenová „duchovní praxe (...) není pouze předmětem akademického zájmu“. A pokračuje: „Sám se do ní (tj. do praxe buddhismu – pozn. autora) v japonském

zenovém klášteře jako jezuita (!?) pustil a prošel ji zřejmě až k plnému prozření. Udělal to dávno předtím, než se to pro západoevropské a americké křesťany (!) stalo samozřejmým (!!), dávno před II. vatikánským koncillem, který katolíkům poprvé potvrdil, že je možné si na jiných náboženstvích vážit všeho dobrého a svatého a že v nich nalézáme paprsky oné Pravdy, která osvícuje všechny lidi.“ Tedy blud na blud.

Podle O. Štampacha (a samozřejmě, jak správně naznačil, i tzv. II. vatikánského sněmu) je v okultismu a pohanství, za nimiž stojí satan, mnoho „dobrého a svatého“ a „pravdy“ (dokonce s velkým P, čímž je tedy myšlen Kristus!). Není snad ani třeba dodávat, že žádné katolické nakladatelství nesmí takovou knihu vydat (jinak není katolické) a že žádný katolík nesmí něco takového pod těžkým hříchem číst. Štampachovo tvrzení o „katolickém vydavateli“ a „jezuitském autorovi“ je jen dalším dokladem jeho vlastní nevěry.

Pád pokoncilní Wojtylovy sekty je dnes tak hluboký, že zatímco protestanté varují před východním okultismem, modernisté se dostávají na úroveň vysílání televize Nova či astrologických pořadů rozhlasové stanice Alfa, popř. okultistů typu Patricie Tervinové v Českém rozhlase. Kam až mohou klesnout ti, kteří odvrhnou Božskou nauku Kristovu a smění ji za evoluční učení heretika Teilharda de Chardin! Opět jen o důvod více pro všechny váhající, aby se vrátili do pravé, samospasitelné Církve Kristovy. Dokud je ještě čas.

Jan Antonín Aubris, převzato z časopisu Trident 7/1995

A B U D E L Í P !

Přinášíme svědectví, které uveřejnil ve své jinak veskrze štvavé knize *My poslední křesťané* Úhlavní Nepřítel Církve MC Putna. Je vidět, že Bůh dokázal využít i tohoto Zaprodance SATANOVA, aby jeho prostřednictvím sdělil svým věrným, že těžce zkoušenou Církev čekají lepší časy. Ke Zjevení došlo 21. února 1994, tedy v době, kdy i nás Bůh vedl k založení Uhlí. Podobnost obou projevů působení Ducha Svatého dosvědčuje jejich autenticitu.

Z ryze ekonomických důvodů zastaveny Perspektivy. Redakce Immaculaty přebírá zbytek Katolického týdeníku. Tomáš Halík poslán jako farář do Aše. Maffia cattolica Opus Dei obsazuje náboženskou redakci v rozhlase a televizi, sladčí brášulkové fokolarini pak mládežnický časopis Anno Domini. Teologická fakulta se odděluje od Karlovy univerzity, bohoslovcům jsou odebrány knihy a vyučuje se po paměti: každý bohoslovec musí umět z paměti mši a breviář, víc nepotřebu-

je. Premonstráti zavádějí na rozsáhlých vrácených pozemcích robotu. Delegace české biskupské konference se účastní bratislavského svatořečení Jozefa Tisu. Manželům povolen pohlavní styk pouze pětkrát do roka, vždy za dozoru zpovědníka. Zbořen Husův památník na Staroměstském náměstí. Ze svatého Víta odstraněn Bilkův Kristus, protože je pornografický – ukazuje nahé mužské tělo. Do nedělního Kréda vsunuta věta: „Věřím ve zjevení Panny Marie v Medjugorje a v neplodné dny.“

Verím ve zjevení Panny Marie v Medjugorje a v neplodné dny.

Povolání, které má toho nejlepšího
zaměstnavatele!

Děkujeme Bohu za to,
že naplňuje srdce mužů odvahou a radostí nás vést!

MEZINÁRODNÍ KATOLICKÝ

REPORT

Hrající anděl

Tento ochránce nebes je vyroben z jemného porcelánu a ručně pomalován. Je to velmi dekorativní soška do bytu. Víra v něj a v jeho posílání mu přidá ještě na významu.

44364 Hrající anděl **279.-**

Madona přinášející štěstí

V křesťanském domě by nemělo pozhlednutí Madony nikdy chybět. Ať stojí kdekoliv, vždy vám přináší štěstí.

Soška Madony 34787 jen **275.-**

Po všechny roky znovu a znovu...

Ik vám přichází Ježíšek. A s tímto chromným Ježíškem uděláte dětem neobyčejně velkou radost. Je nafukovací a 120 cm vysoký.

Chromný Ježíšek 45893 **399.-**

Překrásná souprava "Srdce Ježíšovo"

... skládá se z obrazu Ježíše, líbezných andělů a praktického odkládacího stolečku. Každodenní pohled na pozlacenou, ornamenty ozdobenou soupravu "Srdce Ježíšovo" přinese lásku, štěstí a bezpečí do vašeho domova. Tato krásná třídílná souprava vynikne obzvláště na chodbě anebo v předsíni. Z umělé hmoty.

44001 Souprava "Srdce Ježíšovo" jen **399.-**

LP - MC

Rytmus páry (LP)

Ojedinelá a de facto poslední gramofonová deska se záznamy zvuků parních lokomotiv 556.0486, 498.103, 464.045, 477.054, 433.001, 464.102, 464.101, 477.055, 475.194, 556.0239, 524.1110.

Přiložena textová část s fotografiemi.
Cena 100,- Kč. Obj. č. 7000001

Knihkupectví NADATUR:

Hybernská 5, Praha 1;
hala Masarykova nádraží, Praha 1;
nádraží ČD, Mariánské Lázně

Apokalypsa

Velký kříž z ohňů, oheň vzdutého moře
a vln na obzoru

Nesmírné proudy ohně, přívaly vody a vzduchu, vesmírného světla na tváře užaslé. Hory pukají a drolí se, celá pohoří mizí v kráterech. Nebe a obloha je jedno, jediné ohniště. Železná země taje. Žhavá výheň kosmu, zpřítomnění tisíců sluncí vybuchuje v jediném apokalyptickém okamžiku. Kříž ohně. Kříž. Dým tající zeměkoule tvoří kříž. Hmota se postupně mění v myšlenku a nastává přechod životů. Pane, hle, před Tebou stojí hříšník.

Tuto a dalších 15 básní si můžete přečíst v básnické sbírce

P. Petra Dokládala CESTA KRVE

vydané Maticí cyrilometodějskou
v roce 1993.

Všem nesmělým i smělým na vědomost se dává, že v sobotu 14. prosince 1996 začíná v pražském divadle Minor na Senovážném náměstí č. 28 akce zvaná **Večer s Ádélčkem**. Přijďte si poslechnout dobrou muziku (Oboroh, Irish Dew) a dobře se pobavit společně s Václavem Malým, Tomášem Halíkem a dalšími spolupracovníky redakce. Pozvali jsme i Matěje Formana, Jana Kasala a

možná přijde i

Libuška!

Ptáte se která? No přece Šafránková. Tu totiž prý pozve Marcela Kašpárková. Moderovat bude Mirek Kovářík.

Výtěžek celé akce bude věnován na konto nadace Bezva tábor, která pomáhá dětem s nádorovým onemocněním. Vstupné 40 Kč. Předprodej v divadle Minor a Studentských centrech v Praze a v Brně. Možnost přespání pro mimopražské zajištěna.

Neváhejte, lístky nebudou!

...a faráře už jsi měla?

Církev římskokatolická založeno 33

Naivita, lehkomyšlnost a sexuální násilí

Prudký růst sexuální delikvence v posledních letech vyvolává občasně diskuse, jak se násilníkovi ubránit, zda se vůbec ubránit, zda sníží riziko nebezpečí zvláště dětí školní sexuální výchova atp. Společným znakem všelidového hodnocení je shodné politování nebohých obětí, ale až na výjimky nikdy ne hledání skutečných příčin násilí.

Zvlášť příznačný trestný čin znásilnění popisoval 18. 4. 1995 deník MF Dnes. Osmnáctiletou dívku z malého českého města pracující v Londýně jako tzv. au-pair brutálně znásilnil muž z africké Sierry Leone, který navíc při vyšetřování připustil, že může být nakažen zhoubným virem HIV.

Skončit vyprávění na tomto místě by asi u většiny čtenářů znamenalo jednoznačnou lítost nad nevinnou obětí a neméně jednoznačné odsouzení útočníka. Ale byl sledovaný případ skutečně tak jednobarevný a viník byl pouze jeden, nebo svůj podíl měla i druhá strana? Popis děje v MFD pokračuje.

S plavovlasou vychovatelkou se černý Sawaneh Mohammed seznámil na ulici a pozval ji k sobě domů „na skleničku“. Jakmile za dívkou zapadly dveře, vrhl se na ni a dvakrát ji znásilnil.

Tak to již situaci podstatně mění! Kterápak slušná a rozumná žena či dívka má bez vážného důvodu co sama dělat v bytě navíc neznámého, exotického muže? Předpokládat u osmnáctileté dámy odkojené českým prostředím, že neví, co zpravidla následuje po přivolení k takové návštěvě, by vyžadovalo notnou dávku naivity, ne-li přímo intelektuální omezenosti. Nebyla-li ona vychovatelka takovou, nutně věděla, do čeho jde. A kdo vyhledává nebezpečí, zahyne v něm!

K nejtragičtější události mělo dojít začátkem roku 1995 poblíž Lutonu. Její hlavní aktérkou a posléze obětí se stala dvacetiletá švýcarská au-pair, která se první lednovou sobotu vydala na diskotéku! Její mrtvé tělo se stopami po znásilnění bylo nalezeno druhý den ráno v nedalekém parku.

Zvrhlost diskoték, satanská hudba a drogy, které jsou jejich organickou součástí, je všeobecně známá. Přesto téměř nikdo jak

z řad mládeže, tak jejich nezodpovědných rodičů si to nepřipouští. Naopak jsou známy obskurní případy, kdy rodiče svým dětem kazují účast na diskotékách pouze jako trest(!), jakmile se potomci polepší, mohou se již „za odměnu“ opět kazit v satanském prostředí.

Případy lehkomyšlného chování končící převážně těžce hříšně a nezhřídky tragicky nejsou příznačné pouze pro méně zkušenou či morálně nevyzrálou dospívající mládež. Ze statistických zjištění vyplývá, že téměř každá desátá žena byla znásilněna. Vypustíme-li však více než polovinu násilníků, jimiž jsou manželé, a další velkou skupinu pachatelů znásilnění skládající se ze známých znásilněných (jedná se tedy o muže, které si ženy samy zpravidla napřed dobrovolně vybírají anebo včas mohou předejít hrozícímu nebezpečí, když lze s předstihem poznat jejich chování a sklony), zůstává jen zhruba 11 % žen znásilněných zcela neznámou osobou. Avšak i v takových případech nelze vždy vyloučit jistý podíl zavinění samotné oběti, jak jsme seznali ve výše uvedených příkladech. Důvodem je velmi často vyzývavé oblečení (nezhřídky spíše neoblečení), jejich návštěva pochybných podniků, pozdní noční návraty domů i ve stavu silné opilosti nebo pod vlivem drog, podceňování známých nebezpečí jako například autostop apod.

Autor v MFD svůj citovaný článek uzavírá: „Důležité je řídit se zdravým rozumem a rizika minimalizovat.“ My k této jistě správné zásadě

dodáme ještě dodržování katolické mravouky a prosbu k Matce Boží, k nebeským patronům a andělů strážnému, neboť bez jejich pomoci zůstaneme bezbranní jako ateističtí a ve smrtelném hříchu žijící soukmenovci.

Břetislav Klominský,

z Tridentu 7/95 převzala a upravila Segona Hovařolecová

Ve většině případů znásilnění nelze vyloučit zavinění samotné oběti. Důvodem je velmi často vyzývavé oblečení (nezhřídky spíše neoblečení).

Zprávy církevního censored II

V 5. čísle Uhlí první církevní censor P. Vojtěch Krumpáč zjistil, že sledovaná dvojice NBRNKČ a NBMTČ se dopustila neodpuštělného hříchu. Zatracení nás požádali, abychom varovali ostatní poukázáním na jejich osud.

Na rozdíl od Abrahama, který odmítl poslat Lazara za bratry boháče úpícího v pekle (Lk 16,27-31), pokusíme se pomoci alespoň čtenářům této rubriky, ať už pravidelným, či nahodilým.

Správní křesťané, kteří pečlivě čtou časopis Immaculata, jistě znají případy nehodných dívek, které nedbaly rad moudrých kněží, líbaly se a otěhotněly. Zrovna tak jim neunikl důsledek četby odporných pornografických tiskovin – onemocnění zhoubnou nemocí AIDS. Trest Boží dopadl i na v pátém čísle Uhlí zmiňovanou NBMTČ, která smyslně hleděla na P. Vojtěcha Krumpáče. Asi o rok později totiž otěhotněla po požití párků, které ji předlo-

žila nejmenovaná vedoucí sekretariátu a právnička nejmenovaného katolického nakladatelství (NVSAPKN) na poznávácím zájezdě téhož nakladatelství (PZTN).

NBMTČ se pokusila o aplikaci abortivní antikoncepce. Nápomocen jí byl nejmenovaný šéfredaktor nejmenovaného pedagogického časopisu (NSNPC), který jí v nejmenovaném městě, v němž se dostalo zaslouženého trestu nejmenovanému českému heretikovi (NMVNSDZTNČH), naordinoval flásku becherovky. Přestože NBMTČ vypila becherovky asi půl litru, Panna Maria dítě ochránila, a my věříme, že kolem Vánoc přijde zdravé na svět.

Segona Hovařolecová, třetí církevní censor

Bory šumí po skalinách

Chvála církevních restitucí

Spolu se svým přítelem, jezuitou studujícím v současné době ve Francii, jsme se asi před třemi lety bavili jistou představou: Došlo k církevním restitucím. Bylo vráceno všechno jmění, pole, louky i lesy...

Je krásné červencové odpoledne, slunce praží do našich hlav krytých slamákem. Oba v rukou kosa, postupujeme pomalu, krok za krokem po církevním lánu. Pot se z nás jen lije, ale co bychom neudělali pro svou Matku. Po prašné cestě se blíží kočár, na něm rozeznáváme znak diecézního biskupa. Kočár zpomalí, když projíždí kolem nás, záclonka v okně se poněkud poodhrne, ruka s prstenem mírně pokývne a kočí znovu praskne do koní. Hyjé! A my znovu, nedbajíc postupující únavy a bolesti v zádech, se vrháme do pole. Posilnění syrovátkou a vědomím, že jsme byli zvizitýrováni a neshledání lehkými.

Dnes je už velmi pravděpodobné, že se tento náš sen neuskuteční. Církvi nebudou vráceny lány, ale pouze lesy. Za pár let tedy nebude odznakem českého křesťana-katolíka ryba, růžencový prstýnek či václavská korouhev, ale... motorová pila.

Na počátku jsem byl k tomuto navrácení (jistě právně správněmu) velice skeptický, dokonce jsem byl v pokušení si myslet, že sociální demokraté a komunisté, vehementně odporující celé záležitosti, pracují pro církev vlastně více než lidovci, kteří se o restituce tolik zasloužili. Myslel jsem si, že přece církev se má starat o jiné věci než spravovat lesní porosty. Domníval jsem se ve svých heretických sklonech, že církví více odpovídají skutečnosti více duchovní, kupříkladu pastore a pomoc lidem. Později jsem ovšem nahlédl, že jsem se hluboce mýlil. Dospěl jsem k přesvědčení, že navrácení lesů prospěje mé církvi hned v několika ohledech:

1. Příklad pro zahraničí. Po celé Evropě se bude moci říkat: To je ta česká církev, která našla po tolika bezvýsledných diskusích o roli církve v postmoderní společnosti své místo! Těším se opravdu na dobu, kdy bohatá česká církev vrací z výnosů lesů zchudlé západní církvi její velkorysé dary. Naše církev se také stane příkladnou v uskutečňování papežovy vize nové evangelizace – díky restitucím se do církve navrátí mnozí, kteří si předtím ani neuvědomovali, že jsou vlastně katolíky!

2. Vyřešení ekologické krize, prozatím alespoň v lesnictví. Česká církev, spravující lesy, bude moci zavést skutečně ekologickou lesní politiku, příkladnou i pro další odvětví národního hospodářství. Toho dosáhne kupříkladu sbíráním poházeného dříví, které ji

nak v lesích hnije. Bude to mít další výhody, včetně možných katolických mládežnických brigád (sublimace sexuality) či získání otopy do velkých kostelů. (Pro sběr dřeva v lesích se hlásím jako poradce, neboť jsem důkladně prostudoval materiály olomouckého arcibiskupa Kohna, proslulého velmi přísným dohledem na to, aby dříví nesbírali ti, kteří neměli povolení. Už dopředu doporučuji kanonizaci tohoto vynikajícího muže, který byl podle mého nespravedlivě odsouzen. Že nepouštěl chudáky na okraj lesa posbírat si klacíky, to jsou bohapusté pomluvy!)

3. Duchovní rozkvět. Je všeobecně známo, že lesy a vůbec příroda mají blahodárný vliv na rozvoj spirituality. Kolik bude mýtníků, obsazených rozličnými skupinkami, prohlubujícími své duchovní zážitky. Atmosféra lesa také jistě zchládí horké hlavy, které v současnosti netolerantně prosazují pouze svou duchovní cestu. Hlubší porosty umožní znovu rozkvět poustevnictví, svatý Ivan (dojde tak na slova M. C. Putny!) bude opět v kur(s,z,š)zu. Problémy se svátostí smíření se rovněž vyřeší. Zpověď, opuštěná západními konzumisty, bude v Čechách i na Moravě nejoblíbenější svátostí – prostředím lesa jí dodá zvláštní kouzlo. Bude to také jednodušší s pokáním, vždyť v lesích bude tolik potřebné práce. A ta liturgie!

4. Teologická odborná činnost. Není možné pochybovat o tom, že vrácení lesů podpoří teologickou práci. Nejenže přibude dvacet nových teologických časopisů (ze dřeva se totiž vyrábí papír), čímž se konečně opravdu naplní ideální stav, že co šéfredaktor, to jediný čtenář svého časopisu, ale také přibude interdisciplinárních studií, zejména v oborech teologie evoluce lesa, teologie růstu hub a teologie čistých studánek.

5. Konečně si přijdou na své ti naši konzervativci, pro které byl druhý Vatikán židozedeňským omylem. Tu a tam si mohou pro radost ve svém lese rozdělat malý ohniček a upéci si nějakého toho progresistu, který se náhodou přilepí do cesty (jist je ovšem nedoporučuji, většina má hrozně tuhé maso!).

Seznam progresistů vhodných k upálení rozešlou na požádání, časopisy Světlo a Pochodeň dneška.

Není se tedy zapotřebí strachovat. Les se přece o svou církev postará!

Jiří Hanuš, obslehnuto z Teologického sborníku 3/96

Zaspívejme Našemu Pánu (text nábožné písně Jiřího Černého)

J E Z U

Jezu! Jezu! Jezu! Jezu! Jezu! Jezu! Jezu! Jezu!

Duchovní poezie Otto Gibiece

Napsal: Otto Gibiec, U farmy 7/347, 734 01 Karviná 4-Ráj

Nedej se obelhávat

Můj Pán sedí na oslíku,
hlavou je svých učedníků.
Tvůj pán sedí na koníku,
hlavou je všech katolíku.
Ježíše já z Bible znám,
neomylný jest můj Pán.
Je to k smíchu, lež a lest,
papež, že neomylný jest.
Svatý Otec jeden jest,
se svým Synem jedno jest.
Papež, svatým otcem zván,
antikristem je ten pán!
Přimlouve jen jeden jest!
Maria, že přimlouvá se,
to vymyslel papež sám,
šarlatán ten v Římě truní,
jeho stát je Vatikán!

Otto Gibiec – autor pozoruhodné duchovní poezie zabývající se otázkou papežství a člen redakční rady Uhlí

Církev katolická

Katolická církev stará,
mnoho lidí obelhala.
Je to celkem církev lživá,
nikdy Bohu nevěřila.
Oni pouze v Boha věří,
co dí Ježíš, to nevěří.
Kostely jež postavili,
modlami je naplnili.
Zákon Boží znetvořili,
sfašovali, poměnili.
Druhý příkaz odstranili,
desátý však rozdělili.
Čtvrtý příkaz též změnili,
neděli si stanovili.
Desatero katolické,
není Boží, ale lidské!
Nejen zákon znetvořili,
mnohé z Bible překroutili.
Kněží, jež mši celebují,
Krista stále si křžují.
Kult Marie vyvyšují,
tímto Krista ponižují.
Očistec si vymysleli,
by se kněží neženili,
by majetek neztratili.
Ušní zpověď též zřídili,
svátky svatých stanovili.
Člen zná Bibli ze slyšení,
papežské drží učení.
Jejich otec v Římě sedí,
co on řekne, slepě věří.
Závěrem doporučení!
Zreviduj to své věření!!!
Miluješ-li Pravdu Krista,
opusť církev antikrista!!!
Věř jen Bohu-Bibli-Kristu,
nevěř marně antikristu!!!
Že ta církev Boží není,
poznáš z Bible, čti Zjevení! (17. kap.)

Hudební skupiny a sóloví zpěváci, které je dobré a které není dobré poslouchat

Jsou to jen vzorky. Nevhodné píšu jen namátkou, kdyby někoho napadlo shánět právě tyhle. Je to ovšem obtížné, protože odborníci soudí, že ze špičky hardrock-heavy-metalových kapel praktikuje okultismus či magii 9596 hudebníků.

P. Martin Holík,
ředitel Rádia Proglas

ANO:

Ararat (něm.)
Continental Singers and Orchestra (ame.)
DC Talk
J.M.C. (čes.)
Oboroh (čes.)
Petra (ame.)
Rez (Chicago)
U 2
Vangelis (snad)
Whiteheart (ame.)
S.W. Brown
Carman
Johnny Cash
M. English
Amy Grant
Albie Harrup
Mahalia Jackson
Graham Kendrick
S. Patti
Cliff Richard
Adrian Snell
John Michael Talbot
S. Taylor
W. Watson

**Zanechme skutků temnoty
a oblečme se
do výzbroje světla.
Ř 13,12**

NE!!!!:

AC/DC
Black Sabbath
Deep Purple
Eagles
Iron Maiden
KISS
Led Zeppelin
Pink Floyd s otazníkem
Rainbow
Rolling Stones!
Shalom
The Beatles
Venom
Yo Yo Band
Jimi Hendrix
Elvis Presley
Lucie Bílá
Madonna
Enya
Michael Jackson?.....

Proč to dělají:

1. Zvědavost, naděje na úspěch
2. Touha po penězích, po slávě
3. Touha po moci, někoho ovladat, zvracenost, nenávisť

Nebezpečí pro posluchače:

1. Otevření dveří Satanovi
2. Ztrata klidu
3. Zhroucení osobnosti, ztráta smyslu života, drogy.....

**P. Martin Holík radí:
mazat hudbu založenou
na opakování.**

Záleží na naší citlivosti, kde uděláme čáru. Buďme velmi citliví! Pravým měřítkem hodnot není postoj jakkoliv početné skupiny lidí, ale je jím v první řadě to, zda určité umělecké dílo je schopno nést svého čtenáře k vyšším hodnotám, povznášet ho, obohacovat o poznání skutečnosti.

Hud. skladatel Ivan Kurz, prof. na AMU

Jak nesklouznout:

1. Mazat hudbu založenou na opakování, rytmu a hlasitosti. Vybírat si. Nekopírovat LP, CD a kazety 1:1.
2. Učit se cizí jazyky, překládat texty, pít se po nich. Poslouchat víc českých skladeb s jasným textem.
3. Umět mít doma ticho (zlovyk stále zapnutého rádia či televizoru).
4. Trochu lépe je na tom folk- country- trampská muzika.
5. Učit se mít rád vážnou (klasickou) hudbu.
6. Zakázat si snění „o ničem“.
7. Nepřeceňovat sebe a nepodceňovat... Nezkoušet nikdy nic ani ze zvědavosti.

Zednářská lež o svobodě

Mocní tohoto světa se rádi zaštiťují falešným mýtem lidských práv. Zamysleme se, komu tento prázdný pojem slouží.

Lidstvo nezadržitelně spěje ke stále lepší budoucnosti, stále větší spokojenosti a naplňování všech svých potřeb. Všechna masmédia nás v této lživé pověře denně utvrzují, někdy skrytě, jindy otevřeně. Ve znamení pokroku se odhazuje jako papírový kapesník všechno staré a přežilé.

Zajímavé ovšem je, že „vznik“ pokroku nenese až tak staré datum. Cílevědomé uskutečňování pokroku můžeme sledovat od průmyslové revoluce v Anglii v letech zhruba 1760 – 1830. Předtím se nedá o nějakém pokroku mluvit. Veškeré vědní obory byly po dlouhá staletí v plenkách, přestože lze nezvratně prokázat, že lidská inteligence byla na stejné úrovni jako dnes.

Mluvíme-li o pokroku, nesmíme zapomenout na jeho nedílnou součást – svobodu svědomí a lidská práva. Lidská práva by nikdy nevznikla bez humanismu. Humanismus, to je ten pravý pokrok oproti temnému středověku. Jestliže středověk vzhlížel na výšiny k Bohu, novověký humanismus na ty samé výšiny vzhlíží k člověku. Zatímco pro středověkého člověka byla nejdůležitější spravedlnost, pro moderního člověka jsou to jeho lidská práva. K čemu jsou mu v praktickém životě dobrá, zůstává otázkou.

Kdo za tím stojí?

Jestliže po dlouhá staletí neměl na pokrok nikdo zájem, musí existovat nějaká skupina lidí, která jej projevila a již tento pokrok slouží. Budeme-li uvažovat tímto směrem, dojdeme k řadě indicií, které nám mohou mnoho napovědět. Především jde o to, komu mohl pokrok nejvíce pomoci k získání moci. O moc jde vždy především.

Selský rozum napovídá, že to museli být lidé vytrvalí, houževnatí, kteří disponovali obrovskými volnými a mentálními fondy. Tito lidé se museli dokonale organizovat a jejich organizace musela být tajná, konspirační, aby nebyla odhalena a rozbita. V neposlední řadě museli disponovat neobyčejným kapitálem, kterým zaštitili celý tento gigantický projekt a jímž by financovali nezbytnou armádu svých agentů. Konečně to také museli být lidé, kteří sloužili vždy moci, chtěli ji získat za každou cenu a pro ni obětovali celý svůj život – nechtěli tedy sloužit především Bohu, nebyli to křesťané.

Zednáři, Illumináti, Rotschildové

Nevíme přesně, kdy byla založena zednářská organizace, ale víme, že to bylo před průmyslovou revolucí. Roku 1776 vznikla organizace Illuminátů, která se brzy propracovala do čela zednářství. Jejím cílem bylo zničení Církve a nastolení humanismu. Do čela Illuminátů se dostala židovská bankéřská rodina Rotschildů, která disponovala největším kapitálem na světě. Ovládala bankovníctví v celé Evropě a byla spřízněna

s bankovníckými židovskými rody v Americe. Jediné v Rusku nevládla a za existence carského systému to ani nebylo možné.

Kapitalismus jen pro Židy

Tato rodina pomocí svého kapitálu ovlivňovala a mnohdy držela v hrsti vlády celé Evropy. Nemohla však bez překážek vykonávat moc, poněvadž ji v tom bránila šlechta a panovníci, držící se své legitimní vlády. Pokud tito drželi v rukou zákonodárnou moc a pokud prosperita státu byla založena na zemědělství, nemohla si Rotschildova rodina dělat naděje na uchopení faktické moci. To se mohlo stát jedině po odstranění rodové šlechty a jejím nahrazení šlechtou finanční. Za tímto účelem vlastně vznikl systém kapitalismu a s ním i průmyslová revoluce. Nebo naopak – byla záměrně vyvolána průmyslová revoluce, která umožnila vznik kapitalismu.

Není tajemstvím, že dříve byli kapitalisty v dřívě většině Židé, že právě jim kapitalismus nejvíce prospěl a pro ně byl zaveden. Požadavek tajné organizace a vzdělání splňuje pouze zednářství. Splňuje také předpoklad nenávisti vůči monarchii. Lze se ale domnívat, že o rozbití monarchie ani tak nešlo. Šlo hlavně o rozdrolení křesťanské morálky, křesťanské pokory a poslušnosti, aby bylo možné později národy vrhnout do revolucí. K tomu bylo potřeba vytvořit morálku novou, postavenou na honbě za majetkem a pohodlím. Dnes je tato morálka naprosto samozřejmá a naopak, pravá křesťanská a evropská morálka dávno vymizela.

Dvě cesty demoralizace

Těto změny bylo dosaženo dvěma různými způsoby. Na Západě to bylo zavedení demokracií a volného trhu. Sám volný trh vylučuje jakékoliv uplatnění křesťanské morálky – vždyť jde hlavně o byznys! Velká slova humanistů, Masarykem počínaje a Havlem konče, nemají žádný význam a nedají se nikdy v podmínkách dravé finanční soutěživosti uskutečnit. Sami autoři těchto výroků to dobře vědí, musejí však klamat ve vlastním zájmu, vždyť tento systém a lidé, kteří jej instalovali, je zaměstnávají.

Druhá cesta zavedení moderní morálky byla marx-leninská. Jestliže demoralizace na Západě spočívala ve vytvoření atmosféry obecné honby za penězi a vidinou přepychu, pak na Východě stejně posloužila bída a hlad, teror a násilí. V atmosféře strachu a nedostatku se lidské touhy scvrkly pouze na přání v klidu žít. Hlaďem zdeptaná masa bez odporu přijala novou bezbožekou morálku a v nekonečných frontách na chleba si této změny ani nevšimla.

Během uskutečňování této demoralizace bylo na obou stranách hlavním heslem slovo „svoboda“. Na Západě to byla svoboda

myšlení, svoboda od Boha a Církve a svoboda od monarchie. Na Východě to pak byla svoboda od kapitalismu a vykořisťování, protože byl zaveden ještě kořistnější, státní kapitalismus, tzn. komunismus.

Světové spiknutí

U zrodu obou – komunismu i demokracií – stáli titíž lidé, titíž nepřátelé stávajícího pořádku. Věřit, že vše se stalo jaksi samo o sobě, je naivní. Sám o sobě existuje pouze dlouhodobý, pozvolný vývoj, který se řídí zákonem respektu k poznatkům již osvědčeným, prověřeným. Každá revoluce se tomuto zákonu vymyká, do základu otře se vším osvědčeným a zcela zvrátí přirozený vývoj. Za každou revoluci také musí stát někdo, kdo ji řídí či usměrňuje a komu tato revoluce nakonec přinese prospěch. Nejinak tomu muselo být i v případě průmyslové revoluce. Musel existovat někdo, kdo cílevědomě podchycoval tvořivé talentované lidi a jejich vynálezy uváděl do praxe, což muselo vyžadovat nemalé finanční náklady. Čtenář si jistě odpoví sám na otázku, v čích rukou byly takové prostředky nahromaděny, komu prospěl vznik nové finanční šlechty a její zrovnoprávnění se šlechtou rodovou a kdo díky tomu dnes ovládá nebo přímo vlastní veškerý kapitál na zeměkouli.

Ve službě satanské lži

To byl také konečný cíl celého projektu, který se mohl uskutečnit pouze díky spolupráci obrovské masce volnomyšlenkářů, socialistů, humanistů, komunistů a všech těch, kteří sedli na lep satanské lži o svobodě. Hloupá a slepá masa si neuvědomuje, že svoboda nikdy neexistovala a existovat nebude, protože vnější svoboda člověka se rovná chaosu, anarchii, bezzákonnosti a zločinu. Každý člověk se musí podřizovat obecně uznávanému systému a pořádku, jde jen o to, jaký ten systém je, komu slouží. Skutečná svoboda je pouze vnitřní, duchovní, a to svoboda od hříchu. Hřích je hlavní zotročovatel člověka, proti němu se musí člověk bouřit. Čestný, dobromyslný, laskavý a přímý člověk, který nelpí na majetku ani na jiných hmotných věcech, je vždy svobodný. Pro takové lidi nebyla dělána revoluce ani pokrok, a právě oni jimi nejvíce ztratili, poněvadž jsou nuceni žít v nelidském světě s nelidskými lidmi. Mají možná právo na svobodné vyjadřování (ale kdy toto právo nebylo?), právo na život (ale nenarozené děti jsou vražděny po milionech ročně!) a další různá jiná práva, nemají však právo žít bez honby za majetkem, mezi čestnými lidmi, ve zdravém prostředí a nezahlcení kvanty bezcenných informací.

podle článku Rudolfa Polownika V ZAJETÍ POKROKU v POCHOZDÍ DNEŠKA 1994/2
zpracovala Segona Hovařolecová

Formovat, ne informovat

Naši biskupové mají stále problémy s ukočirováním tiskovin, které by se rády tvářily katolicky, ale přitom jim chybí onen pozitivní náboj, ukazující nakažlivě jiskřivé křesťanství. Zamysleme se nad tím, jak vypadá správný katolický tisk.

Filip Bedřich Vilém Ortel, německý katolický spisovatel, zvaný po své smrti v roce 1867 bláznivým vikářem, založil první katolický tisk v nynějším slova smyslu. Od té doby vznikaly velebné časopisy bojovného směru, a chce-li některá zbožná duše někomu hodně vynadat, obrátí se na katolický tisk. Pravá zbožnost předpokládá také silný sloh, jistou ortelovštinu, která, vynalezena bláznivým vikářem, plní sloupce katolického tisku. Tento sloh silný, šťavnatý a nelekající se nížádných výrazů, jest jediné možný v tisku katolickém. Tisk katolický neleká se nížádných překážek: když řezat, tedy řezat! Redaktoři těchto listů nechodí daleko pro výrazy. Přírodopis jim stačí úplně. A nestačí-li, tu výrazy používané ve stájích a jinde vhodně doplní celek. Nadávka za nadávkou stmelí obranu církve. Obrana mravnosti, dobrých zvyků jest vždy podporována v katolickém tisku slovy: „pacholci“ a podobně.

Mrtvice, prozřetelnost, blesk a družice

Katoličtí redaktoři také rádi opakuji o svých oponentech trefné slůvko „zhovadilec“. V jednom časopise tak byla dokonce pojmenována celá povídka: V jedné obci na Moravě žil lotr, který na Velký pátek chtěl uspořádat vepřové hody. Za tím účelem šel zapíchnout svého vepřika. Když vepřika svazoval, tu dopustil se několikrát zločinu rouhání. Nebe se ovšem na zhovadilce nemohlo dívat. Trest přišel vzápětí. Zhovadilec vrazil si nůž do srdce, byl na místě mrtev a vepřík vesele utekl na faru.

Co krásy je nahromaděno v jiné povídce s názvem Boží mlýny. Motto: „Boží mlýny melou pomalu, ale jistě.“ Na střese kostela pracovali tři pokrývači. Katolík, evangelík a bezvěrec. Najednou Bůh chtěl, aby se zřítíli na zem. A tu se stalo, že bezvěrec se zabil, evangelík si zlámal nohu a ruku a katolík zůstal úplně bez pohromy. Evangelík, jakmile to uviděl, přestoupil na katolickou víru. V jiné povídce se líčí, jak blesk udeřil do skupiny dělníků. Kdo z nich byl socialistou, ten byl popálen. „Bohu díky,“ praví spisovatel, „mezi dvaceti byli jen dva socialisti.“ Jak vidět, zde to se socialisty dopadlo ještě dobře. Zle to pak dopadlo s jedním socialistou na návsi, který šel kolem faráře a nepozdravil ho. Mrtvice učinila konec jeho životu. Mrtvice, prozřetelnost a blesk. To jsou oblíbené nástroje katolického tisku. Ale poněvadž církev nechce zůstat pozadu za technickým pokrokem, nechávají zde nevěrce přejet autem či spadnout s letadlem. Nedávno dokonce nechal jeden katolický spisovatel ateistického vědce zabít spadlou družicí.

Ovšem dlužno konstatovat, že přece jen jsou lidé, kteří přicházejí k náhledu, že dříve vedli hříšný život, a kterým stačí důkaz o zázracích, že kvůli němu se ihned vrátí do lůna církve. Jako v té povídce Jak se žid Kraus stal katolíkem. Tento chlapec nevěřil, až ho přesvědčil farář. „Vy myslíte, že zázraky nejsou, tak se podívejte, pane Krausi,“ řekl farář, „jednou v pátek jsem viděl malého hochu, jak jedl vuřta před jedním domem. To mne ovšem dojalo, že jsem se počal modlit: ‚Pane Bože, ty vidíš tu zhovadilost, jak se jí v pátek. Pane Bože, dej, ať ten dům na toho ničemu spadne.‘ Ale najednou jsem si vzpomněl, že ten ničema je příliš malý, než aby snad věděl, jak strašný hřích páše. Proto jsem se počal modlit ještě vroucněji: ‚Pane Bože, odpusť mu a nedej, aby ten dům na toho malého hříšníka spadl!‘ A vidíte, pane Krausi, Bůh vyslyšel mou modlitbu a ten dům nespadl na toho chlapce. Věříte již v zázraky?“ „Věřím,“ odpověděl zahanbeně Kraus a přestoupil na katolickou víru.

Hrob pro arcibiskupa

Jak vidíte, stačí podle těch náboženských povídek velice často jen dobré slovo. To slovo napravi i vzbouření. Tak v povídce Slovo včas pracovali redaktoři v jednom katolickém nakladatelství za čtyři tisíce korun měsíčně. Najednou jim to bylo málo, vzbouřili se a šli

za majitelem – arcibiskupem. Arcibiskup ale řekl vzbouřencům: „Lidičky, pojďme na hřbitov.“ Na hřbitově změřil hrob zasloužilého redaktora, který nedávno zemřel. „Lidičky,“ povídá, „ten hrob je půl třetího metru dlouhý, a teď půjdeme k mé hrobce.“ Změří ji metrem. „Lidičky,“ povídá, „můj hrob je také půl třetího metru dlouhý. Jděte tedy klidně domů, neboť vidíte, že po smrti jsme si všichni rovni.“ Redaktoři uposlechlí, odprosili arcibiskupa, pracovali za čtyři tisíce korun měsíčně a těšili se na smrt, která vyrovná majetkové protivy. Jak vidíte, luští katolický tisk tak lacinou sociální otázku svých oveček, že se člověk od těch časopisů odtrhnout nemůže.

Dvěstěřicetimetrová tasemnice

V katolických časopisech také čtenář objeví mnoho poučných příběhů o světcích, které všem dobrým věřícím podávají řadu příkladů. Zázraky svatých jsou zajímavé tím, že hrají v nich velkou roli zvířata. Málo známo je, že biskup Alanus II., který přinutil krále Chlodvika, aby přijal křest, trpěl tasemnicí. A tu jednou v noci měl vidění. Zdálo se mu, že k jeho loži z vlčích kožešin přistoupila světlá postava, poklepala mu kamarádsky na rameno a zvolala krásnou církevní latinou: „Vykonej pouť do Svaté země a sněž v Palestině trochu prsti z posvěcené půdy, napij se vody z Mrtvého moře a rozžvýkej jeden cedr z Libanonu.“ O léčebném výsledku se zmiňuje mnich Augustin Falterstack takto: „I vyšla z biskupa tasemnice dlouhá 769 stop a 12 palců. Každý článek tohoto netvora měl na sobě skvělou hvězdu, ale pod hvězdou černě vytečkovaná kopyta Dábla. Když z těla biskupova vycházela, křičela tak dlouho, nežli ji sluhové biskupovi dotloukli. Byla spalena ve městě Janově, při kterých příležitostech jeden muž, stížený ochromením všech údů, uzdravil se a jeho berly zazděny jsou v základech chrámu, který na tom místě byl postaven Josefem, dóžetem Janovské republiky.“

K životu biskupa Konráda z Konstancie ve Švýcarsku váže se neméně zvláštní případ. Když dotyčný biskup při přijímání chtěl vypít z kalichu víno proměněné nejsvětějším tajemstvím v krev Páně, slétl náhle z klenby pavouček přímo do kalichu. Odhodlaně vypil biskup víno i s pavoučkem. „I vyšel,“ praví se ve zmíněném spisku mnicha Augustina, „pavouček druhého dne z těla biskupova svěží, živý a veselý, za přítomnosti kurfiřta bavorského a mnohých duchovních kníží, kteří nad tím divem hlasitě jásali.“ Pavoučka pak chovali a krmili až do jeho skonu. Celý výjev je znázorněn v basiléjské katedrále řezbou neumělou, ale zato tím opravdovější. Nad zadní částí biskupova těla se při tomto zázraku vznáší gloriola...

Třínohý zhovadilec

Nebylo by moudré zapomenout na katolické časopisy pro mládež, které pro ni přinášejí mnoho zajímavých příběhů. V jednom ztratil jeden chlapec, poněvadž se nemodlil, nohu, otce, ještě jednu nohu, pak matku, nato sestru, ještě jednu nohu a nakonec bratra. Teprve to ho napravilo a žebral bez svých tří noh u hřbitova. A tento hoch, malý Jeník, vzdychal pak u hřbitova: „Co jsem to vyvedl, můj Bože, co jsem to vyvedl.“

A mané se člověku na mysl derou čtyři otázky: 1) Což by bylo z lidského pokolení bez katolického tisku? 2) Co z něho pomoci katolického tisku je? 3) Co by z něho ještě pomoci katolického tisku být mohlo? 4) Co z něho pomoci katolického tisku zajistí ještě bude? Odpovědi adresujte do rukou redaktorů Uhří. 1. cena budou doživotní odpustky, 2. cena odpustky na dobu 50 let, 3. cena odpustky na dobu 10 let, 4. cena modlitební knížka, 5. cena růženec a konečně 6. cena bude čtvrt litru lurdské vodky.

Pročítáme-li katolickou četbu, ať v próze či ve verších, sezná-
me, že sedmileté dítě by dovedlo redigovat celý katolický tisk.

Jaroslav Hašek, Jan Katolista Turkyně

Malý slovník náboženství

A m b r o s e B i e r c e

ARCIBISKUP Církevní hodnostář o stupínek svatější než biskup.

AUREOLA Světélkující kruh obklopující astronomické těleso – často se však onen mylně směšuje s „gloriolou“ čili „svatozáří“, což je jev dosti podobný, nošený božstvy a světci coby čelenka. Aureola je pouhou optickou iluzí, jež vzniká vlhkem ve vzduchu podobně jako duha, zatímco gloriola je udělována coby znamením nadřazené svatosti stejně jako biskupova mitra nebo papežova tiára. Na obraze Narození Páně, jehož autorem je Szegdgin, zbožný pešíský umělec, nenosí svatozář jen Panna s Dítětem, ale podobně je přizdoben i osel uštípující seno ze svatého žlabu, a k jeho věčné slávě budiž řečeno, že onu nezvyklou důstojnost zjevně snáší s opravdovým půvabem světce.

AVERNUS Jezero, jímž naši předkové vstupovali do krajů pekelných. Skutečnost, že do krajů pekelných je možno vstoupit jezerem, inspirovala podle učeného Marca Ansellu Scrutatora křesťanský obřad křtu ponořením do vody. Lactantius však dokázal, že tento výklad je mylný.

BLÍŽNÍ Ten, jehož máme naříditi milovat jako sami sebe, přičemž on dělá, co může, aby nás přinutil k neposlušnosti.

BŘICHO Chrám boha Žaludka, jehož zbožňování se s veškerými obětními právy účastní všichni opravdoví muži. U žen tato prastará víra vyvolává pouze zajímavý souhlas. Občas neochotné a neúčelné u oltáře posluhují, avšak opravdové účty k onomu jedinému božstvu, kterému se muži vskutku klanějí, neznají. Kdyby byla ženám na světovém trhu ponechána volná ruka, lidstvo by se stalo trávožravým.

EUCHARISTIE Kultovní hostina náboženské sekty Teofágů. Kdysi mezi členy oné sekty vypukl nešťastný spor o podstatu toho, co vlastně jedit. V kontroverzi bylo dosud zabito asi pět set tisíc lidí a otázka zůstala nezodpovězena.

EVANGELISTA Posel dobrých zpráv, zejména (v náboženském smyslu) takových, jež nás ujišťují o naší vlastní spáse a zatacení bližních.

FANATIK Člověk tvrdošíjně zastávající názor, jež nesdílíte.

KLÁŠTER Místo odpočinku pro ženy, jež si ve volném čase přejí meditovat o neřestech zahálky.

KLÁŠTERNÍK Muž, jež se zbožně sám uzavře, aby mohl přemítat o hříchu nestydatosti, a aby ho v mysli udržel čerstvý, přidá se k bratrstvu strašlivých příkladů.

KŘEST Posvátný obřad takové účinnosti, že člověk, jež se octne v nebi, aniž by jej podstoupil, bude nešťastný navěky. Provádí se vodou, a to dvěma způsoby – ponořením, neboli hrozením, a pokropením, neboli postříkáním.

MANA Jídlo, jež se zázrakem servírovalo Izraelitům v divočině. Když dodávky ustaly, Izraeliti se usadili i počali obdělávat půdu, již zpravidla hnojili těly původních obyvatel.

MODLIT SE Žádat o zrušení zákonů vesmíru jménem jediného prosebníka, jež sám doznává, že toho není hoden.

MONSIGNORE Vysoký církevní titul, jehož nesporné výhody přehlédli i Zakladatel našeho náboženství.

MUČEDNÍK Ten, jež se cestou nejmenšího odporu pohybuje k vytoužené smrti.

NEBE Místo, kde vás bezbožníci přestanou otravovat řečmi o svých osobních záležitostech a sprádliví budou pozorně naslouchat, zatímco vy vyjvíte vše o osobních záležitostech vlastních.

PÍSMO Posvátné knihy našeho náboženství. Nutno rozlišovat od lživých a rouhačských spisů, na nichž jsou budovány všechny víry ostatní.

POTOPA První významný pokus o křest, jež odplavil hříchy (a hříšníky) tohoto světa.

POUSTEVNÍK Osoby, jejíž neřesti a pošetilosti nemají společenský ráz.

PRELÁT Církevní úředník těšící se vysokému stupni svatosti a tučným desátkům. Příslušník Nebeské aristokracie. Vazal Boha.

PRIMAS Hlava církve, zejména státní, jež je podporována nedobrovolnými dary. Primasem anglickým je arcibiskup canterburský, příjemný postarší pán, jež živý obývá Lambethský palác, mrtvý pak Westminsterské opatství. Občejně je mrtvý.

RELIKVIÁŘ Schránka pro takové posvátné objekty jako kousky původního kříže, úlomky žeber svatých, uši Balaamovy oslice, plícní laloky kohouta, jež Petra vyzval k pokání, atd. Relikviáře jsou zpravidla vyrobeny z kovu a vybaveny zámkem, jež obsahu zabraňuje vycházet a konat zázraky v nevhodnou dobu. V knize Gesta Sanctorum se vypráví, kterak sakristián canterburské katedrály překvapil v knihovně hlavu svatého Denise. Jelikož ji onen přísný strážce káral, vysvětlovala, že hledala korpus dogmatu. Tato nepatřičná frivolnost diecézana rozzuřila natolik, že na provinilce veřejně uvrhl klatbu, hodil jej do řeky Stour a nahradil jinou hlavou svatého Denise, již přivezl z Říma.

SOUD POSLEDNÍ Déšť ohně a síry, jež stejnoměrně padá na spravedlivé i ty nespravedlivé, co si neobstarali úkryt tím, že z něj jiné vyhodili.

SVĚTEC Zkorigovaný a adaptovaný mrtvý hříšník.

TROJICE V mnohonásobném teismu jistých křesťanských církví tři naprosto zřetelná božstva odpovídající pouze jednomu. Podřadná božstva polyteistických věrouk, jako například ďáblové a andělé, nejsou obdařena mocí slučovat se a své nároky na zbožňování a smírné oběti musejí vyžadovat individuálně. Trojice je jedním z nejvýsošnějších tajemství našeho svatého náboženství. Unitáři ji odmítají, jelikož je prý nepochopitelná, čímž prokazují svůj nedostatečný smysl pro teologické základy. V náboženství věříme pouze tomu, čemu nerozumíme, s výjimkou případů sro-

zumitelných doktrín, jež odpovídají těm nepochopitelným. Tehdy věříme těm prvním coby součástí těch druhých.

UNIVERZALISTA Ten, jež se vzdává výhod Pekla ve prospěch osob odlišného vyznání.

VÍRA Převzetí bez důkazu toho, co řekne kdosi nevědomý o věcech stojících mimo jakékoli srovnání.

VYKOUPENÍ Osvobození hříšníků od trestů za jejich hříchy, a to prostřednictvím vraždy božstva, proti němuž hřešili. Doktrína Vykoupení je fundamentálním zákrakem našeho svatého náboženství, a kdo v ni víru chová, nezhyne, anžto těšiti se bude životu věčnému, v němž se ji bude pokoušet pochopit.

ZATRACENÍ V teologii stav nešťastného prenatálně prokletého smrtelníka. Doktríně zatracení učil Kalvín, jehož radost z ní poněkud nahloďovala smutná upřímnost přesvědčení, že ačkoli jsou někteří předem odsouzení k propadnutí peklu, jiní jsou předurčení ke spáse.

ZEDNÁŘSTVO Řád s tajnými rituály, groteskními ceremoniemi a fantastickými kostýmy, jež vznikl za vlády Karla II. z aktivních londýnských řemeslníků a k němuž se následně připojili mrtví minulých století v nepřetržitě retrogresi – dnes tedy zahrnuje veškerá lidská pokolení na přivrácené straně Adama a získává si významné rekruty z řad obyvatel Chaosu a Beztvářého Vakua doby předstvořitelství. Tento řád byl v různých dobách založen Karlem Velikým, Juliem Caesarem, Cyrem, Šalamounem, Zarathustrou, Konfuciem, Thutmosem a Buddhou. Jeho emblémy a symboly byly nalezeny v parížských i římských katakombách, na kamenech Parthenonu a Velké čínské zdi, v chrámech Karnaku a Palmýry i v egyptských pyramidách – vždy nějakým zednářem.

ZJEVENÍ Slavná kniha, v níž Jan Teolog zatajil vše, co věděl. Vyjevování je dílem komentátorů, již nevěděli nic.

Dějiny dle P. Mráčka

Již několikrát byla v tisku probírána Příručka církevních dějin od Pavla K. Mráčka O.P. Recenzenti se vždy povrchně soustředili na údajný antisemitismus autorův a přehlédli, jaké nepřeberné množství skvostných citátů lze z této knihy čerpat. Jejich chybu nyní napravujeme a dovoluujeme si některé výroky komentovat kurzívou.

- K obrácení celého arménského národa došlo koncem III. století působením biskupa Řehoře Osvětitelce (Iluminator). Ten získal roku 295 pro víru krále Tiridata III. s velkou částí národa. *Ta část národa vystupující proti křesťanství byla vyhlazena.*

- Při pasení vepřů došlo k obrácení svatého Patrika, kdy se zaslíbil Bohu současně se slibem obrácení Irska. *Autor vyvrací Angličany živou domněnku, že svatý Patrik obracel vepře při pasení Iřů.*

- Když v VII. století pokáral Kilián německého vévodu za manželství s příbuznou, nechala jej zavraždit (vrazi spáchali sebevraždu a vévodkyně zešílela). *Kilián jednal podle církevního předpisu, v němž se praví: Mluvte do manželství, i kdyby to vás nebo je mělo stát život.*

- Při své třetí cestě do Říma měl Bonifác za sebou již 100 tisíc pokřtěných. *Z toho 99 tisíc mrtvých.*

- Ve světské oblasti se císař Karel Veliký choval velice prakticky. Křesťanství mezi Sasy šířil mečem a téměř vybil národ Avarů.

- Papež Mikuláš II. vydal k zabránění zmatků při volbě papeže na velikonoční synodě v Římě roku 1059 dekret, kterým stanovil, že volba papeže přísluší kardinálům. Ostatní klérus s lidem pouze projevuje souhlas. *Tak bylo zajištěno, že papež je volen těmi, skrze něž promlouvá Duch svatý a nikoli sprostým lidem.*

- Teprve císařové Jindřich I. a Ota I. vytvořili na severu pro křesťanství lepší podmínky svými vojenskými vítězstvími nad Dány. *Polovina Dánů byla vyhlazena, polovina pokřtěna.*

- Zásadní chyba spočívá ve srovnávání inkvisice se současným právním kodexem, a ne se středověkým trestním právem, které bylo velmi tvrdé a trestalo smrtí přečiny, které se dnes trestají nepatrně či vůbec ne. Při tomto srovnání zjistíme s překvapením, že inkvisice byla velmi humánní. *Inkvisice totiž totiž trestala smrtí docela jiné přečiny, které se dnes trestají nepatrně nebo vůbec ne. Navíc vydala interní předpis, v němž nařídila, že obviněnému je při výsledku možné přerazit jeden úd pouze dvakrát a musí mu zůstat alespoň jedno oko nebo ucho.*

- Král Filip IV. nechal upálit velmistra templářského řádu a velkopreceptora Normandie. Oba prý z ohně volali papeže i krále k Božímu soudu. Jisté ovšem je, že král i papež do roka zemřeli a papežovo tělo dokonce shořelo při požáru chrámu, kde bylo vystaveno. *Milosrdný Bůh prý dokonce*

nechal zahynout i královu rodinu a papežova komorníka.

- Svými postoji ztratili posléze Basilejští všechnu vážnost a byli vykázáni z Basileje do Lausanne. *A naopak. Nyní tedy leží Basilej tam, co kdysi Lausanne, a Lausanne na místě Basileje.*

Doporučeno Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy ČR pro střední školy

- V letech 1419 – 1484 obsadili Portugalci západní africké břehy a podmanili si vyjednáváním sporádaný stát Kongo. *Jednání probíhala v srdečném prostředí za účasti 125 děl a 11 pytlů korálků.*

- Církev nikdy četbě Bible nebránila, dbala jen na to, aby nevznikly bludy nesprávným výkladem. Kde toto nebezpečí hrozilo, tam četbu omezovala. *A mimo to církev aktivně vystupovala proti bludnému postoji, že každý by měl umět číst.*

- Víra v čarodějnictví a ve spolky s ďáblem se vyskytovala v celém středověku a bylo by naivní se domnívat, že neměla své opodstatnění. *Stejně naivní jako být přesvědčen o nesmyslnosti rozšířené víry v rituální obětování křesťanských chlapců židy.*

- Španělská inkvizice zachovala zemi jednotu víry a uchránila ji před zhoubnými náboženskými bouřkami, které tak zpustošily Francii, Čechy a Německo. *V těchto zemích nebyla vůle očistit společnost od mrtvých jinověrců.*

- Roku 1578 byla ve Vídni zakázána luteránská bohoslužba a kazatelé museli zemi opustit. Školní řád stanovil instalování pouze katolických učitelů. Tak v rakouských zemích počala katolická víra opět ožít. *Takto přirozeně a nenásilně zmizeli luteráni z Rakouska.*

- Církvi se v souvislosti s Galileem vytýká násilí proti vědě. Je nutno si však uvědomit, že rozhodnutí inkvisice mělo povahu disciplinární a ne dogmatickou. Vědecké autority doby se stavěly za geocentrický systém a Galileo místo důkazů jen horkokrevně argumentoval. *Církev tak dala najevo, že ve vědě není radno příliš argumentovat. Ztrácí se tím totiž důraz na pravdu zjevenou.*

- Jak zednáři v historii již nejednou předvedli, prostředkem k vybudování Šalamounova duchovního chrámu má být jejich světovláda, i když to neustále a rozhořčeně popírají. Je dokonce možné, že někteří z nich jsou o tom upřímně přesvědčeni. U zednářů existuje 33 stupňů zasvěcení a „pěšáci“ nejsou zpravidla informováni o pravých záměrech lóží. *P. Mráček jakožto zasvěcený 32. stupně je o tom důkladně a neomylně zpraven.*

- Toleranční idea pokládá rovnítko mezi pravdu a blud. Tím, že trpí protichůdné názory, obětuje pravdu. Toleranční idea ve věcech víry znamená smrt každého pozitivního náboženství a je tedy neslučitelná s katolickou vírou. *Proto je nutné národy žijící v bludu obrátit na víru pravou ohněm a mečem.*

- Papež Řehoř XVI. si nezaslouží kritiky jako člověk nepraktický a zpátečník, protože jednal tak, jak určitě jednat měl. *Neprakticky a zpátečnický.*

- Je důležité uvědomit si zásadní rozdíl mezi španělskou falangou na straně jedné a fašisty a nacisty na straně druhé. Zatímco Němci a Italové se zásadním způsobem odvraceli od křesťanství, utlačovali církev a perzekuovali její členy, falanga byla vždy věrná katolické církvi a měla také vždy její podporu. *Vykonala mnohé dobro při mučení a zabíjení ateistických civilistů a znásilňování jejich proticírkevním radikálním prochnutých žen.*

- Pokud se v katolickém tisku vyskytne články, který zednáře hájí, jedná jeho autor proti autoritě učitelského úřadu Církve, ať již argumentuje jakkoliv. *Takový autor nemůže mít v této otázce pravdu, ať již jsou jeho argumenty sebepravdivější.*

Jan Katolista Turkyně

Z d o p i s ů d o r e d a k c í

Komunisté vzorem kněží

Děkuji celé „opozici“ za úsilí, které jste vynaložili na zvrácení rozhodnutí vlády o vydání církevního majetku do rukou kněží středověkého myšlení. Velmi také děkuji panu Sládkovi, jehož poslanci mají velkou zásluhu na politickém odsouzení církve římskokatolické. Věřím Vám všem, že uděláte i v budoucnu vše pro to, aby církev římskokatolická byla politicky odsouzena nevrácením majetku z důvodů minulých i současných deformací učení Ježíše.

Podporovat tuto církev vrácením majetku je od vlády blbost, která by byla srovnatelná s ponecháním majetku komunistům, aby měli možnost nadále propagovat státem plánované hospodářství. Církev římskokatolická je bez totální porážky netransformovatelná.

Věřím, že hlasování v parlamentu je předělem nemravného, nemorálního a blbého výkladu učení Ježíše církví římskokatolickou a ostatních církví v eku-
menii. Věřím, že toto hlasování bude pro kněze takovým předělem, jakým pro komunisty byla sametová revoluce. Současní komunisté jsou horlivými zastánci demokracie a jsou horlivými demokraty, a proto věřím, že stejnou změnou projdou i kněží církve římskokatolické a církví v eku-
menii a že budou velmi horlivými zastánci učení Ježíše o reinkarnaci. Je naprosto reálné tohoto stavu dosáhnout. Záleží to na Vás politických a na tom, zda se sami nábožensky vzděláte alespoň přečtením knihy „Ježíš žil v Indii“ a Bhagavadgity. Znalost Bible a Bhagavadgity, to je součást základního vzdělání, a je smutné, že církev římskokatolická a různé neseriózní „Grygarovci“ usilují s úspěchem o to, aby tomu tak nebylo.

Je nesmyslem evangelizovat národ náboženským učením, které není v souladu s vědou. Velmi mnoho psychologů a psychiatrů na celém světě, nejenom u nás, ve svých knihách uznává vzájemné ovlivňování duše a těla a bere reinkarnaci na základě poznatků mnoha lidí jako fakt. Církev římskokatolická má stále „Boha mrtvých“ nebo „Boha polomrtvých“, její učení je poplatné

středověku a používá metod zstrašování lidí ďáblem a její teologové, mimo blbce Grygara, tvrdí, že učení církve římskokatolické v žádném případě nemá s vědou co společného.

Je zapotřebí, aby se náboženské učení dostalo do souladu s vědeckým poznáním. Náboženství Védanty dává do souladu s vědou stále více lékařů, vědců, jogínů a lidí vzdělaných. Náboženství Védanty je komplexním náboženstvím, které, protože věří ve vzájemné ovlivňování těla a duše, vede lidi ke správné výživě, životosprávě, ke cvičení, k relaxacím, k sebepoznání a k ovládání mysli a myšlení. Prohnání jezuita Halík již pochopil, že náboženské učení je zapotřebí rozšířit na ekologii a životosprávu a snaží se tyto myšlenky vnucovat jak věřícím, tak tučným kněžím. Myšlenky Halíka však odmítají jak kněží, tak věřící.

Věřím, vážení poslanci opozice, že zajistíte, aby teologické fakulty byly parlamentem donuceny vyučovat text Bible, Bhagavadgity a Koránu. Věřím, že z Rad pro veřejnoprávní vysílání vyloučíte neseriózní „Grygarovce“ a že zajistíte pravidelné náboženské veřejnoprávní vysílání pro ty, kteří cvičí jógu, pro ty kteří se zúčastnili přednášek p. Pfeiffera, kteří poslouchají Vítku Pokorného a Roberta Nového na F1, a pro ty, kteří obdivují Copperfielda. Copperfield tvrdí, že život člověka smrtí nekončí. Copperfield je více než papež, více toho umí a více toho ví.

Stanislav Oplatek, Říčky

Bohoslužby máme v neděli a ve čtvrtek

...nedávno se mi dostal do rukou Váš časopis Immaculata. Chtěla bych se stát členkou Rytířstva neposkvrněné. Nejprve Vám však něco o sobě napíši. Je mi 14 let a letos v červnu jsem ukončila 8. ročník základní školy. Od září budu studovat na střední průmyslové škole v Letohradě. Na podzim to budou dva roky, kdy jsem vstoupila do Junáka. Skautský slib jsem složila 27. 5. a o týden později jsem z rukou Mons. ThDr. Karla Otčenáška přijala svátost biřmování. Naše obec Sobkovice s celými třemi sty obyvatel, ve

kteří bydlím, patří do farnosti Nekoř. Bohoslužby máme v neděli v 11 hodin a ve čtvrtek v 18 hodin. Nyní však k mé prosbě: Chci se stát Rytířkou Neposkvrněné. Marii mám velmi ráda, a když jsem byla mladší, vždy v květnu mě maminka naučila jednu básničku na počest Královny máje, kterou jsem pak říkala před mariánským oltářem v našem chrámu zasvěceném sv. Prokopu. Chci svůj život zasvětit Panně Marii, protože Ona mě naučí říkat Ježíši: „Buď vůle Tvá!“

Veronika Foglová

Ježíš Kristus mi řekl přijdu i když budeš udaná

V příloze Katolického týdeníku Perspektivy vyšel článek O svatbě beránkové a podílu žen na moci. Jsem jen obyčejná žena a vím že ženy mají také své poslání od Otce Boha a Ježíše Krista. V roce 1962 mne poslal Otec Bůh ve jménu Krista a sám i Kristus abych sdělila všem církvím a vládě která měla předat dalším vládám Svědectví a sdělit co Bůh a Ježíš Kristus chce. Všem církvím aby se sjednotili a připravili na příchod Ježíše Krista který předpověděl že přijde a který je Knězem nad všechny. Když jsem volávala o pomoc k Bohu tak jsem volávala Pane Bože když jsem ho prosila v dětství tak jsem volávala Otče Bože. S otcem Bohem jsem se stýkala jako dcera. Ježíše Krista jsem prosila aby byl Československým Knězem čili celému národu v této zemi. Neboť on je Kněz nad všemi knězi nejvyšší. Ač jsem křtěná v československé církvi měla jsem příbuzné i rodiče v dětství katolické. A tak jsem navštěvovala oba kostely i někdy mše střídavě. Jako dítě jsem netoužila po žádné moci jen po té abych mohla moci poznat Otce Boha a lásku Ježíše Krista být mu poddanou dívkou a ženou tou až v jeho království. Když jsem byla ještě dívka řekl mi v Olomouci v roce 1952 na mostě kousek od Dómu už by si byla teď dobrou ženou ne až potom. To byla odpověď na má slova v mém dětství že jestli bude chtít tak za jeho pomoc našemu národu bych mu chtěla být dobrou ženou v je-

ho království. Protože Otec Bůh mu dal tento národ do dědictví šel za něho bojovat proti Hitlerovi a jeho vojsku kteří nás tehdy chtěli vyhladit. Jako žena tedy nepotřebuji svou moc nějakou vládnoucí když mám vladaře mocnějšího a Kněze též který přišel v roce 1952 v Olomouci do klecárny závod Kremer. Řekla jsem mu v duchu aby to nikdo neslyšel jestli jsi v civilu Kněz tak počkej u pravoslavného kostela. Jsi-li voják tak počkej tam naproti u kasáren na kraji chodníku. Když jsem skončila práci šla jsem poslední ulicí vedle řeky Moravy a dívala se jestli ho někde uvidím. Když jsem ho po chvíli chůze neviděla řekla jsem si třeba si dělal legraci a neprijde. Už jsem se chtěla vrátit a jít na autobus k nádraží. Ale v tom vyšel z ulice od kostela pravoslavné církve a tak jsem se zardovala a začala poskakovat po chodníku jako malé dítě až jsem se vzpamatovala co to dělám jestli mne někdo vidí řekne ta se zbláznila hopsá jako dítě. Když jsem tedy šla dál za ním tak na jednu přecházel přes silnici ke kasárnám. V duchu jsem si říkala proč nečekejš u kostela? Když přešel silnici stál na chodníku při kraji silnice. Říkala jsem si v duchu až k němu dojdu ukloním se mu až k zemi a řeknu zde jsem můj Pane kam půjdem? A už vím proč si přešel ke kasárnám jsi přece také Voják jinak Kněz. Když jsem došla k němu tak jsem se chtěla uklonit až k zemi a říci co jsem si v duchu říkala ale když jsem to už chtěla učinit uvědomila jsem si že stojím na kraji chodníku a já ještě na silnici a kdyby jelo auto tak by mne mohlo porazit tak jsem jen trochu sklonila hlavu a v duchu řekla zde jsem můj Pane. Měla jsem už vyzkoušeno že mně rozumí co říkám v duchu. Usmála jsem se v duchu mu řekla představ si kdybych se Ti uklonila k Tvým nohám až k zemi. Co bych asi byla u těch co stojí stráž u vrat nebo se někdo díval na ulici či z některého okna? Asi by řekli co je to za blázna klání se vojákově až k zemi a ještě docela obyčejnému nemá žádnou hodnotu. A tak asi v roce 1962 jsem sdělila vládě aby sdělila všem národům aby se připravili na příchod Ježíše Krista a na jeho svatbu. Dále měli všichni ná-

k a t o l i c k ý c h p e r i o d i k

rodové odzbrojit. Více nevěst válku mezi sebou a více nevyrábět zbraně protože si chci vzít Ježíše Krista jak jsem mu sdělila když by si mne chtěl vzít za manželku tak jediné až bude mír na celém světě. Žádný národ neposlechl zbrojili dál a dodnes válčí místo aby se připravili na svatbu Ježíše Krista a připravili cestu k úklidu všeho svinstva. V roce 1952 před Otcem Bohem jsme si řekli že se vezmeme chtěl až přijde z vojny asi za půl roku já mu v duchu řekla to asi těžko protože to lidé neudělají ještě mír na celém světě snad dostanou rozum tak za deset let. No a jak je vidět tak dodnes lidé na celém světě nemají rozum. Všichni národové jsou ne moudří ale pitomí. Nedokáží než se jen nenávidět vraždit a hrát si na mocné se zbraněmi různými. Také teď čtu v článku že Řekové vytýkali latiníkům že v sobě „kazi obraz Kristův“ proto že si západní kněží holili vousy. Tedy co znám Krista tak nikdy vousy neměl vždy měl tvář oholenou čistou bez vousů. I když jednou jsem mu doma podala holení od druhého táty aby se mohl u nás doma oholit. Když jsem se podívala na jeho tvář v duchu jsem mu řekla nevím proč Ti podávám holení když nemáš žádné vousy. Večeřel u nás také jinak byl hlášen v služebně v kasárnách. Ráno odcházel a po třetí odpoledne přicházel trávil se mnou dovolenou. V roce 1953 přišel za mnou jako ženich v černých šatech a s rádiovkou na hlavě jen ta kytice mu chyběla v ruce. V duchu jsem mu říkala přišel si jako ženich jsi bleďý co

se stalo přišel si mi říci že už ses oženil s jinou? Nebo se budeš ženit? Či přišels za mnou? Jen ta kytice Ti chybí. Museli jsme se rozloučit. Já pak odjela do Čech kde jsem se měla vdát. Při loučení mi bylo smutno vdát se a čekat na Kristův příchod. Jak mi řekl přijdu i když budeš vdaná. Prostě čekám stále na něho i když jsem vdaná. Panna Maria se také vdala za Josefa a přitom Bůh ji miloval tak že mu porodila Ježíše Krista. Milovala jsem ho i on mne od mého dětství. Ať tomu třeba nerozumíte či nechcete ale já znám Otce Boha i Ježíše Krista věřím slovům Ježíše Krista který mi řekl přijdu i když budeš vdaná. Co jsem si přála to mi Ježíš Kristus splnil. I to že bylo hitlerovské Německo poraženo než jsem měla čtrnáct let a měla vystoupit ze školy a jít pracovat a já nechtěla pro Hitlera pracovat. Takže já nemusím mít moc ale tu moc učiní Ježíš Kristus jak ho o to prosím. A také si teď vzpomínám jak jsem psávala kdysi do novin Práce Lidová demokracie či Katolické noviny. Jednou jsem byla na lidi našťvaná kvůli Ježíši a tak jsem napsala ať jdou všichni do prčic. Když měl muž kecý blbě tak jsem mu řekla víš co dej mi pokoj a jdi do prčic kolikrát říkal kde to je řekla jsem nevím najdi si to na mapě. A tak zanedlouho po tom sdělení začal pochod Praha – Prčice tak to jsem poznala že mám nějakou moc když mne poslechli. Radostí jsem se tomu smála když jsem se to dověděla že opravdu Prčice jsou. Také jsem poznala že mi Otec Bůh i Ježíš Kristus dali nějakou

moc i sílu. Sdělovala jsem národům jakožto i našemu aby se obrátili k Bohu rovněž i k Ježíši Kristu který je naším Králem dostal nás do dědictví od Otce Boha. Neboť naše země potřebovala dobrého Krále tak jsem Ježíše Krista prosila aby byl naším Králem i Knězem aby dal Otec Bůh zemi a lid do jeho království že takového vladaře potřebujeme. Do kostela na mši také jsem nemohla proto že muž za kterého jsem vdaná mi vytýkal že k vůli Kristovi bych byla schopná s ním něco mít jako je pohlavní styk a tak k vůli jeho pitomým řečem jsem raději do kostela nechodila ani do katolického ani do československého. K vůli jeho řečem které jsem už nedokázala tolik snášet. Pak také jsem chodila na směny a tak že i soboty a neděle často nebo jsem prala prádlo co jsem ve všední dny nestačila. Čekám na splnění slova Ježíše Krista z roku 1953. Přijdu i když budeš vdaná. To sděluji všem církvím. Proto že mne poslali jak Otec Bůh tak Ježíš Kristus abych to sdělila všem církvím. Jelikož jsem neznala všechny církve co existují tak jsem to sdělila tehdy vládě aby to církvím sdělila. Proto že Bůh dal tehdy vládu komunistické vládě která měla vzdát za to čest a slávu Bohu a měla se polepšit. Měla být shovívavá ke kněžím a věřícím jen na zkoušku byla jejich vláda. Jako dítě jsem prosila Boha za ni neboť mi babička říkala když zemřel děda že kdyby si dělníci mohli vládnout bylo by nám lépe. To bylo za vlády Hitlera. Říkala že děda byl v jednom dělnickém spolku

že v továrně za dělníky chodil vyřizovat vše továrníkovi s čím ho dělníci poslali. A on jim zase sděloval od továrníka. Že chtěl dobro. Na dědův pohřeb si pamatuji byl nad hrobem kněz i továrník a mnoho dělníků. A tak jednou jsem rozmlouvala s Otcem Bohem jestli by dal na zkoušku vládu tomu spolku ve kterém byl děda že prý by bylo lépe. Ale že nevím jak se jmenuje jestli by mi dal Bůh nějaké vnuknutí a nějak naznačil někým abych se dověděla víc abych poznala že až dostanou od Boha vládu věděla že mi splnil mé přání a jestli je pravda že by nám bylo lépe než pod vládou Hitlerovou německou. A když by nebyli moc lepší tak ať jim zase vládu vezme a dá ji svému milovanému Synu Ježíši Kristu. Pod jeho vládou by určitě bylo líp vždyť má přijít jeho království a tak jako Král musí mít nějaké lidi kterým by vládl a tak raději budu poslouchat vladaře Krista než Hitlera a jemu podobného či snad ještě horší povstanou. Tak jsem to sdělila tehdy vládě že jednou jim bude vláda vzata. Což se splnilo i když na krátko vzešla jiná než přijde Ježíš Kristus aby svou vládu převzal. Tato vláda je také počátek příchodu Krista a není dokonalá tak že jen Kristus je na radě aby přišel a já bych byla ráda aby se splnila jeho slova přijdu i když budeš vdaná. Čekám jen od lidu všech aby vzdali čest a slávu Otce Boha i Ježíše Krista. Aby lidstvo v církvích řeklo „Přijď!“

Ludmila Hálková, Nižbor

Začátek četby na pokračování

Aralk Jasná: Uolání dálavy aneb Chrasty ke štěstí cesta trnitá

Chrasta, takové milé děvče. Každý to o ni říká, ale vždy dodá: Ve svých dvaceti pěti letech ještě nikdy nehovořila s chlapcem. Možná, že důvodem byla její přísná máti. Nikdy ji nedovolila chodit na taneční večery, ba dokonce odpoledne. Mnoho musela pracovat v domácnosti. Častokrát ji sousedé potkávali na dvorku, kde věšela prádlo, nebo byla viděna u hokynáře, jak si odváží těžký koš zbytečných drobností pro svou matku.

Mnohé se změnilo, když Chrasta odešla na čas k tetě Bynostě do Prahy. Bynosta

byla starší matčina sestra. Nemohla chodit a potřebovala Chrastinu pomoc. Teta bydlela na Malé Straně, v tom malebném koutě Prahy. Chrasta si toto místo záhy velmi oblíbila. Vždyť měla coby kamenem dohodil k Vltavě, té pokojné a milé řece, která Chrastu vábila již od začátku k procházkám po nábřeží. Tam byla skutečně šťastná. Nic ji netižilo.

Bynostě dopoledne připravila oběd, uklidila a pohovořila s ní. Po obědě teta šla vždy na dvě hodiny spát, takže měla do tří hodin čas jen pro sebe. Vltava byla krásná,

ať zářilo slunce, nebo pršelo. Vydřela se na ni dívat velmi dlouho. To byl jiný život než u matky doma.

Až jednou... Opět byla u řeky. Nepoznávala už jen ji, ale i lidi kolem. Bylo tam mnoho zamilovaných dvojic. Teprve nyní si Chrasta uvědomila svou samotu. Chtělo se jí plakat. Další dny sice opět trávila u řeky, ale již bez radosti. Trápila se, byla stále sklíčená. I teta si toho povšimla. Chrasta ji však řekla, že je to asi podzimem, který právě přichází.

(pokračování v předminulém čísle)

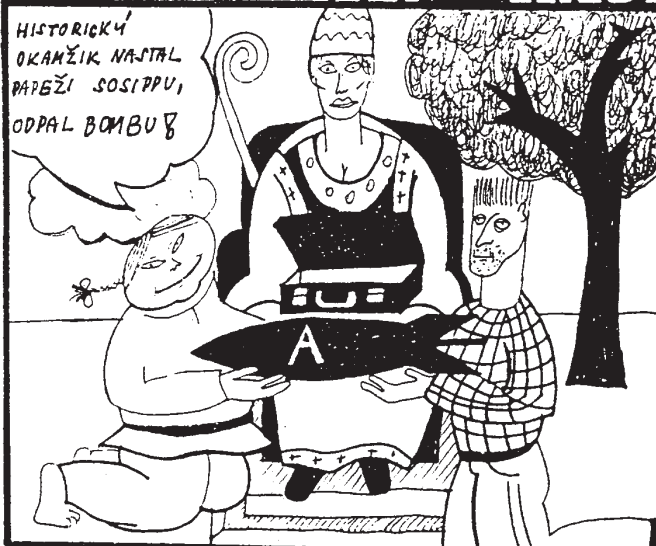
KIM - IR - SENOVA LAPALIE

píše Segona

comics

ČAST: 7.

kreslí Stafi

KONEC

Každá církev má své uhlí

Motto: Pražský arcibiskup se rozhodl ustříct kritikům, kteří mu vytýkají přílišnou diplomatickosti a nedostatek otevřenosti. Ač se sám domnívá, že je naopak příliš málo diplomatický, rozhodl se k drsné otevřenosti, když věřícím naprosto bez obalu řekl: „Modlíte se za kněze?“

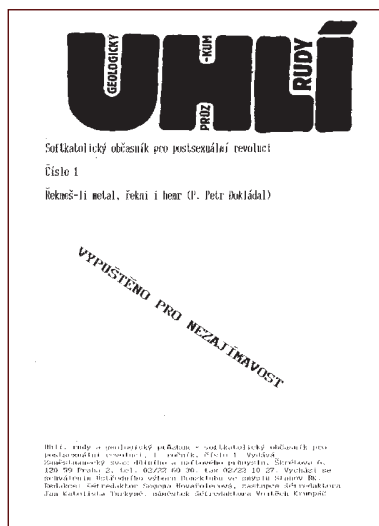
Takové zprávy bylo možné číst v „Softkatolickém občasníku pro postsexuální revoluci“ s podivným názvem Uhlí, rudy, geologický průzkum. Samizdatový časopis tohoto jména vycházel v pražské arcidiecézi začátkem 90. let (zřejmě v letech 1993 až 1996) a dodnes není jasné, kdo byli jeho autoři. Z míry jejich informovanosti se lze domnívat, že nějakým způsobem působili v církevním strukturním: pokud sami nebyli duchovními osobami, měli k nim jistě blízko. Vydali jen devět čísel – přičemž v případě některých šlo o pouhé dvoulisty, ale... Po takové větě obvykle následuje tvrzení, že přes malý počet čísel se časopis stal legendou a měl velký vliv. My však onu větu můžeme zakončit tvrzením: ...ale bylo to stejně jedno, protože se tento časopis nijak významně nerozšířil.

Dnes je poněkud záhadou, o co vlastně vydavatelé časopisu usilovali. V jednotlivých číslech bez ladu otiskovali texty z nejkonzervativnějších katolických periodik, články o charismatickém hnutí, pornografické básničky, výňatky z církevních dokumentů či učebnic... Následující úryvek z jednoho úvodníku ukazuje, že stáli na správných věroučných pozicích, jejich roztěkaná a nezralá mysl (podle mého mínění šlo o nějaké seminaristy) jim nedovolovala plně se podvolit Boží vůli.

Škoda, že se vydavatelé bez výjimky neřídili vyznáním, které napsali v onom zmíněném chvályhodném úvodníku: „Evangelium jsme povinni šířit nejen slovem a příkladem, ale i mečem. Možnosti časopisu k napravování toho, že tento důležitý prostředek spoluúčasti na Kristově a Mariině vykupitelské díle je trestuhodně zanedbáván, se nezdaří velké. Ale slibujeme, že my, tvůrci Uhlí, řečeno slovy Kosmovými, chceme své pero, byť tupé, však zbožné, nabrousiti, abychom SATANOVI způsobili nejednu hlubokou ránu.“

P. ThDr. Alexius Lohala, OP, FOKO

církevní historik

V příštím čísle (vychází 1. května 2010)

rozhodně nenajdete:

Děkovný dopis ministerstvu kultury

100 nejkrásnějších obálek Reflexu

Politický komentář Mirka Topolánka

Výklad Tóry z pera Jana Fischera

Na shledanou příště!
Ne za pomeňte!